

அது விஷயமறிந்தது; சாதுரியமுடையது. ஆனால் அது சுய ஜீவிதமுடையது. அமரராயினும் அது (இறைவனில்) நாஸ்தியானதாக ஆகாவிடின் அது ஷைத்தான்தான்.

சொல்லிலும் செயலிலுமே பகுத்தறிவு நம் நண்பன்தான். ஆனால், அக இன்பம் (பரவசநிலை) சம்பந்தப்பட்டவரையோ அது பொருட்டானதே இல்லை.

1985. அது ஒரு பொருட்டானதாக இல்லாமல் போன காரணம் ஜீவிதத்தைவிட்டு மறைந்து, அது ஜீவிதமற்றதாக ஆனதுதான். தானாகவே முன்வந்து அது தன்னை ஒரு பொருட்டற்றதாய் ஆக்காததால் (அது அவ்விதம் ஆகித்தீர வேண்டியது அவசியமாதலால்) தானாக முன்வராமலே அது (மற்றும் பல பொருள் களைப் போல்) ஒரு பொருட்டற்ற நிலையை அடைந்தது.

‘ஜீவன்’ பரிபூரணமானது; அதன் அழைப்பும் பரிபூரணமானது. முஸ்தபா நபி (ஸல்) சொல்வதுண்டு: “பிலாலே, நம் மனம் குளிர்ச்சியடையச் செய்யும்.

பிலாலே, உம் இதயத்துள் நாம் மூச்சுவிட்ட அந்த மூச்சிலிருந்து உம் இன் குரலை எழுப்பும் (தொழுகை அழைப்புக்கான ‘அதான்’ ஒலி எழுப்பும்!

அந்தத் தீங்குரலால் முஸ்தபா நபி (ஸல்) தம்மை மறந்தவர்களானார்கள்; இரவின் பிற்பகுதியில் (தங்கியிருந்த இடத்தில்) அதனால் அவர்கள் தொழுகை தப்பிவிட்டது.

1990. அன்று அந்தப் பாக்கியமான தூக்கத்திலிருந்து அதி காலைத் தொழுகை நேரம் மறைந்து சூரியன் உதிக்கும் வரை அவர்கள் தலையை உயர்த்தவில்லை.

அந்த (இரவின்) பின்னேரத்தில் மணமகளின் சந்நிதியில் அவள் கரங்களை முத்தமிடும் பேற்றைப் பெற்றார்கள்.

காதலும், ஜீவனும் ஆகிய இரண்டுமே மறைந்து, திரையிடப்பட்டவையாய் இருந்தன. அவனை (இறைவனை) நான் ‘மணமகள்’ என்பதற்காக என்மீது குறைகூற வேண்டாம்!

ஒருகண நேரமேனும் எனக்கு அவன் அவகாசமளித்திருப்பின், காதலியின் அதிருப்திக்குப் பயந்தாவது நான் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்திருப்பேன்.

ஆனால், அவனோ, “மேலே சொல்லு! அது குற்றமன்று; மறைவான உலகின் (தெய்வீக) விதிவசத்தின் தேவையில் சேர்ந்தது தான் அது” என்று தூண்டிக்கொண்டே இருக்கிறான்.

1995. யாவிலும் குறையையே காண்பவன் மீதுதான் குறையுள்ளது; மறைவான தன் பரிசுத்தமான ஜீவன் குறை காண்பதெப்படி?

அறியாமை நிறைந்த சிருஷ்டிதான் குறையுடன் தொடர்புடையது; அருள்மாரி சொரியும் அருளாளனுடன் அதற்குத் தொடர்பில்லை.

விஸ்வாசமற்ற தன்மைகூட சிருஷ்டியாளன் சம்பந்தப்பட்டவரை அறிவுதான்; சிருஷ்டிகளான நாம் சம்பந்தப்பட்டவரை அது கேடுகெட்ட ஒன்றாகும்.

நூறு நன்மைகளுடன் ஒரு குறையிருப்பின் அது கரும்பிலுள்ள சக்கையைப் போன்றாகிவிடுகிறது.

(சக்கையும் சாறுமான நிலையில் தான்) இரண்டும் சேர்த்தே மதிப்பிடப்படுகின்றன. ஏனெனில், அவை இரண்டும் உயிரும் உடலும் போல் சேர்ந்தே இருக்கின்றன.

2000. “ஞானநாதர்களின் சடலங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மங்களைப் போல் பரிசுத்தமானவையாகவே இருக்கின்றன” என்ற மகான்களின் வாக்கு வெறும் பேச்சன்று.

அவர்களுடைய பேச்சும், ஆத்மாவும், உருவமும் - யாவுமே புறத்தே எந்தத் தடமுமில்லாத பரிபூரண ஜீவன்களாகவே உள்ளன.

அவர்களைப் பக்கமையுடன் நோட்டமிடுபவன் ஜீவன் வெறும் சடலம்தான்; ‘நர்த்’ என்ற விளையாட்டிலுள்ள கூட்டல் அடையாளத்தைப் போல் அவன் பெயரளவில் உள்ளவன்தான்.

அவன் (ஞானியரின் பகைவன்) உடல் மண்ணினுள் புதைந்து மண்ணாகப் போய்விட்டது. அவர்களின் (ஞானியரின்) சிரேஷ்ட மேனியோ உப்பினுள் சென்று முற்றும் பரிசுத்தமானதாக ஆகிவிட்டது.

இந்த (ஆத்மீக) உப்பின்மூலம் மற்ற யாரையும்விட அதிகமும் பரிசுத்தமானவர்கள் நபிபெருமானார்தாம், உப்பிடப்பட்ட (இனிய மொழி படைத்த) யாவரிலும் சிறந்த மொழியுடையவர்கள் அவர்கள்.

2005. அந்த உப்பு அவர்கள் விட்டுச்சென்ற செல்வத்தில் இருக்கிறது. அவர்களுடைய அந்த வாரிஸ் உன்னோடேயுள்ளார். அவரைத் தேடி அடை!

அவர் (நபி பெருமானாரின் ஆத்மீக வாரிஸானவர்) உன் முன்னாலேயே அமர்ந்திருக்கிறார்; ஆனால், உன்முன் என்பது

எங்கேயுள்ளது? அவர் உனக்கு முன்பக்கத்தில்தான் இருக்கிறார்; ஆனால், முன் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் ஆத்மா வேண்டுமே! (அதை உன்னிடம் காணோமே!).

உனக்கு ஒரு 'முன்னாலும்' ஒரு 'பின்னாலும்' உண்டு என்று எண்ணிக்கொள்வாயாயின் நீ உடலுடன் கட்டிப் போடப்பட்டவன் தான்; உயிரற்றவன்தான்.

'மேலே - கீழே' 'முன்னால் - பின்னால்' என்பதெல்லாம் உடலுடன் தொடர்புள்ளவைதாம்; ஒளிபொருந்திய ஜீவனுக்குத் திசை கிடையாது. (இத்துடன் அது கட்டுப்பட்டதன்று.)

அரசனின் பரிசுத்த ஒளியின் உதவியால் உன் (அகப்) பார்வையைத் திறந்துகொள்! கண்பார்வை மங்கிய ஒருவனைப்போல் நீயும்,

2010. சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும் இந்த உடல் மட்டுமே நீ என்று கற்பனை செய்துகொள்ளாதே! நீ உண்மையில் நாஸ்தியானவன்; நாஸ்தியானதற்கு 'முன்னால்' 'பின்னால்' என்பதெல்லாம் ஏது?

இது மழையுள்ள நாள்; இரவுவரை தொடர்ந்து பிரயாணஞ் செய்! - இந்த (மண்ணுலக) மழையால் அன்று, இறைவனின் (காருண்ய) மழையால் தூண்டப்பட்டவனாக மேலே நட!

கிதாபுல் மஸ்னவீ

விளக்கவுரை

1. தன்னை அறிந்த (மெய்ஞானக்) காதலர்கள் தமது (தெய்வக்) காதலியிடமிருந்து பிரிய நேர்ந்தது பற்றி முறையிடுகின்றனர். அவளுடைய கொடுமைக்காக அவளைக் குறை கூறுகின்றனர். மெய்ஞானியரின் முறையீடு யதார்த்தத்தில் இறைவனை அடைய அவர்கள் கொண்டுள்ள எல்லையற்ற ஏக்கத்தின் கதையாகவே திகழ்கிறது. இதை வெளியிடுவதற்கான உதிப்பையருளுபவனும் இறைவனேதான். மெய்நிலைகண்ட ஞானியர் தம்மை மறந்த நிலையிலாகும் போது அழுவதும், புலம்புவதும் இயல்புதான்.

புல்லாங்குழல் உண்மையில் சம்பூரண ஞானியரின் ஆத்மாவையே குறிக்கிறது. அவர்கள் சதாவும் இறைவனுடைய சந்நிதியை அடைய வேண்டும் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர்.

மௌலானா ரூமிக்குப் புல்லாங்குழல் மிகவும் பிரியமானதாகும். அவர்களுடைய ஆத்மஞான வழிகாட்டுதலில் புல்லாங்குழலிசைக்கு இடம் தந்துள்ளது, இந்த அடிப்படை உண்மையை அவர்களுடைய சீடர்கள் சதாவும் உணர்ந்தவர்களாய் - அவன் சந்நிதியை அடைவதையே தங்கள் லக்ஷியமாகக் கொள்வதற்குத் தான். இந்த நூலிலும், அவர்களுடைய திவான்களிலும் பல இடங்களில் குழலை அவர்கள் பிரஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

2. தன் யதார்த்தமான இடமான சுத்த உள்ளமையினதும், பரிபூரண ஏகத்துவத்தினதும் பரவெளியிலிருந்து (ஆத்மீக உலகிலிருந்து) பிரிக்கப்பட்டதால், மீண்டும் அதை அடைய வேண்டும் என்று தன்னை அறிந்துகொண்ட ஆத்மா ஏங்கித் தவிக்கிறது.

3 - 6 சம்பூரண மனிதர் (இன்ஸானெ காமீல்) இவ்வுலகில் அந்நியர் போன்றிருக்கிறார். அவர் தம் துயரையோ, அனுபவங்களையோ சாதாரணமானவர்கள் புரியும்படி சொல்ல இயலவில்லை; அவரைப் போன்ற சம்பூரணமான மெய்ஞானி ஒருவர்தான் அதை உணர முடியும். அவர் சகல வகைப்பட்ட மக்களோடும் உரையாடுகிறார். ஆனால், தமக்குத் தேவையான பரிவையும், தம் நிலையை உணரும் ஆற்றலையும் அவர்களிடம் காண முடியவில்லை. இதில் ஸூபியாக்கள் கூறும் 'மனிதனின் இரக்கம்' (நுஜூல்) பற்றிய தத்துவார்த்தம் பொதிந்துள்ளது. அதாவது, இந்தப் பிரபஞ்சம் இறைவனிடமிருந்து பல படித்தரங்களில் வெளியாகியுள்ளது. யதார்த்த உண்மை(தாத்தெ ஹகீகத்)யிலிருந்து அடுத்தடுத்த படித்தரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கு மேலுள்ளதைப் பிரதிபலிப்பதாயுள்ளன. இவ்விதம் யதார்த்த உண்மையைவிட்டுப் பல படித்தரங்களுக்கு அப்பாலுள்ளவை அதைவிட்டு அதிகமும்

இதற்கான முதல் வேலை இம்மையின் பந்தபாசங்களை முற்றும் துறந்து விடுவதுதான். ஆத்மத் தந்தையான குருநாதர் தன் சீடனான சாதகனை 'மகனே' என்று அழைப்பதுதான் முறை. "சாதகனுக்கும் அவன் குருநாதருக்கும் இடையிலுள்ள தெய்வீகத் தொடர்பு காரணமாக இயற்கையில் மகன் தந்தையின் ஒரு பாகமாக இருப்பது போல, சாதகன் குருநாதரின் ஒரு பகுதியாக ஆகிவிடுகிறான்." (ஷிஹாபுத்தீன் சுஹ்ரவர்தீயின் 'அவாரிபுல் மஆரிப்') சாதகன் தன் குருநாதரிடம் பயிற்சி பெறும் காலத்தைப் பாலகன் தாயிடம் பால் குடிக்கும் பருவத்துக்கு ஒப்பிடுவதுண்டு.

20. ஒவ்வொருவனுக்கும் இறைவன் விதித்துள்ள அன்றாட உணவுக்கு (ரிஜூக்கு) அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ அவனுக்குக் கிடைப்பதில்லை. எனவே, கிடைப்பது கொண்டு திருப்தியடைதல் தான் அறிவுடைமையாகும்.

21. தன்னுள் மழைத்துளி விழுந்ததும் வாயை மூடிக்கொண்டு தண்ணீரின் அடிக்குச் சென்றுவிடும் சிப்பிதான் முத்துடையதா கிறது. இதுபோல் கிடைப்பது கொண்டு திருப்தியடைபவன் சிறப் படைவான்.

22. தெய்வக் காதலின் பரவசம்தான், ஆத்மாவைப் பொதிந் துள்ள தானெனும் அகந்தையை அகற்ற முடியும்.

24. தத்துவஞானி பிளேட்டோவும், கேலனும் யூனான் என்ற கிரேக்க நாட்டு வைத்திய வல்லுநர்களுமாவர்.

25 - 26. நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் விண்ணுலக யாத்திரை (மிஃராஜ்) சென்று வந்ததையும், ஈஸா (அலை) அவர்கள் வானுலகுக்கு உயர்த்தப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகிறார்கள். 25-ஆம் பாடலின் பிற்பகுதியும், அடுத்த பாடலும் சீனா மலைமீது அல்லாஹுத்தஆலாவின் சுடர்கள் (தஜல்லி) பாய்ந்தபோது அது சாம்பலானதைக் குறிப்பிடுகின்றன. மூஸா (அலை) அவர்கள் இறைவனைக் காண நாடியபோது, அவர்கள் அவ்விதம் காண இயலாது என்றும், தன் சுடர்களின் சக்தியை சீனா மலை தாங்கு கிறதா என்று பார்க்கும்படியும், அவ்விதம் அது தாங்குமாயின் மூஸா (அலை) அவர்களும் தன்னைக் காண முடியும் என்றும் கூறி இறைவன் தன் சுடர்களை சீனா மலைமீது பாய்ச்சினான். உடனே அந்த மலை எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது. மூஸா (அலை) மயங்கி விழுந்துவிட்டார்கள். (திருகுர்ஆன் அத். 7; வசனம் 143 பார்க்க.) மெய்ஞானியரின் சபாவச் சேஷ்டைகள் என்ற 'மலை' சாம்பலா னால் அன்றி அவன் தரிசனம் என்ற சிரேஷ்டமான பேற்றை அவர்கள் பெற இயலாது என்பதே இதன் தத்துவார்த்தமாகும்.

27 - 28. மூன்றாம், பதினான்காம் பாடல்களின் கருத்தை ஒட்டியவை.

30. தனக்கும் உள்ளமையுண்டு என்ற, காதலனின் பிரமை ஒரு திரையாகும். அதுவே அவனைத் தெய்வக் காதலியிடமிருந்து பிரிக்கிறது. மெய்ஞான ஐக்கியத்தில்தான் இந்த மனப் பிரமை மறைந்து, சுத்த பரிபூரணமானவனின் ஏகமான தன்மை தெளிவு படும்.

31. இறைவன்மீது உண்டாகும் காதல் இறைவனிடமிருந்தே தொடங்குகிறது; அவன் அநுக்கிரஹத்தால்தான் அது உண்டாகிறது. தன் அன்பர்களிடம் அவனுக்கு அக்கறையில்லாதபோது, தன் அநுக்கிரஹத்தை அவன் நிறுத்திக்கொள்கிறான். அதன் பயனாய் அவர்கள் தம்மைவிட்டுத் தப்ப இயலாதவர்களாய் உழல்கின்றனர்.

32. சகல மெய்நிலை அறிவுக்கும் மூலஸ்தானம் அக ஒளியாகவே இருக்கிறது. எனவேதான், நபிபெருமானாரும், “உண்மையான மெய்விஸ்வாசியின் பார்வையைப்பற்றி எச்சரிக்கையாய் இரு; ஏனெனில், அவன் அல்லாஹ்வின் ஒளியின் உதவியால் பார்ப்பவனாவான்” என்று அருளியுள்ளார்கள்.

33 - 34. தமக்கு உதிப்பாக்கப்பட்ட மர்மங்களைப் பிரகடனப்படுத்தும்படி காதல் மௌலானா அவர்களைத் தூண்டிவிட்டது. முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம் விழுவதுபோல இந்த மர்மங்கள் பரிசுத்தமான இதயங்களில் உதிப்பாகின்றன. தன்னகத்தேயுள்ள தெய்வீகக் குணங்களையும் கருத்துக்களையும் இதயம் பிரதிபலிக்கத் தவறுவானேன்? காரணம், அது இம்மையின் பாசங்களாலும், பாவத்தாலும், தான் என்னும் (நபஸின்) அகங்காரத்தாலும் மாசுண்டுபோய் இருப்பதுதான். இந்த மாசு அகற்றப்படுவதற்குத்தான் மெய்ஞான வழிகாட்டி (காமிலான குரு) ஒருவருடைய உதவி அவசியமாயுள்ளது. அவர் காட்டும் வழியில் நின்று சதாவும் அல்லாஹுத்தஆலாவைப் பஜிப்பதன்மூலம் (தின்று செய்வதன் மூலம்) இந்த மாசுகளை அகற்றி இதயத்தை ஒளியுடன் திகழச் செய்ய முடியும். கீழே வரும் சங்கேதக் கதையில் இதன் அவசியத்தை மௌலானா அவர்கள் எடுத்து இயம்புகிறார்கள். அடிமைப் பெண் - யூத அரசன் கதையிலுள்ள தத்துவார்த்தம் இக்கதை முடிவில் (240ம் பாடலின் விளக்கவுரையைத் தொடர்ந்து) தரப்பட்டுள்ளது. அங்கே அதைக் கண்டுகொள்க.

41. இதில் கழுதை என்பது மனித உடலையும், சேணம் என்பது இவ்வுலகச் செல்வங்களையும், ஓநாய் மரணத்தையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

47. ஈஸா நபி (அலை) அவர்கள் அல்லாஹுத்தஆலாவின் அனுமதிக்கொண்டு இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுத்தார்கள். (திருகுர்ஆன் அத். 3: வசனம் 49 பார்க்க.) இந்த வைத்தியர்கள் சாவின் பிடியிலுள்ளவர்களையும் காப்பாற்றிவிடத்தக்க அளவு தங்களிடம் திறமையுண்டு என்று காட்டுவதற்காகத் தங்களை ஈஸா நபியுடன் ஒப்பிட்டுக் கொள்கின்றனர்.

48. எந்த வேலையையும் 'செய்வேன்' என்று கூறு முன் 'அல்லாஹ் நாடினால்' (இன்ஷா அல்லாஹ்) என்று கூற வேண்டு வது அவசியம். இதுபற்றிய இறைவன் கட்டளை திருகுர்ஆன் அத். 18: வசனங்கள் 23, 24ல் உள்ளன.

50. இறைவனின் நாட்டத்தில் தம்மை இழந்துவிட்ட மெய்ஞானியர் அவன் சித்தமே தமது சித்தம் என்று ஆகிவிட்டதால் இவ்விதம் வெளிப்படையாகக் கூறாமலிருக்கலாம். ஆனால், சகலவற்றையும் ஆட்டிப் படைப்பவன் அவனே என்பதை அனுபவப்பூர்வமாகக் காண்பவர்கள் அவர்கள்.

60. "என்னை அழையுங்கள்; நான் உங்களுக்குப் பதிலளிக்கி ரேன்" என்று இறைவன் அருளியுள்ளான். (திருகுர்ஆன் அத். 40: வசனம் 60)

70. பகுத்தறியும் இயல்புள்ளதான ஆத்மா யதார்த்த உலகைச் சேர்ந்தது. புலனுணர்வுகளால் உண்டாகும் நிகழ்ச்சிகளைப் பதிவு செய்யும் பிரமையோ நீரில் குமிழியொத்த நமது ஜீவிதத்தின் மூலதன மாகும்.

72. சுத்த பரிபூரணப் பேரழகின் (ஐமாலின்) கல்யாண குணங்கள் மெய்ஞானியரின் இதயத்தே பிரமைகளாகத் தோற்ற மளிக்கின்றன.

80. பனீ இஸ்ராயீல் கூட்டத்தாருக்கு மன்ன-ஸல்வா என்ற உணவுத் தட்டங்கள் வந்ததுபற்றி திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 61லும், அத். 7: வசனம் 160லும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

83 - 87. இந்தச் சம்பவம் திருகுர்ஆனில் அத். 5ல் 112 முதல் 115 வரையுள்ள வசனங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

88. "ஏழைகொடுக்காதவர்களால் பஞ்சம் உண்டாகிறது" என்ற ஹதீஸுடையவும், "சமூகத்தில் விபச்சாரம் அதிகரிப்பதால் 'வபா' என்ற கொள்ளைநோய் அதிகரிக்கிறது" என்ற ஹதீஸுடையவும் கருத்தை இதில் காண்க.

92. அஜாஸில் என்பது ஷைத்தான் இறைவனுக்குக் கீழ்ப்படிவ மறுக்குமுன் பெற்றிருந்த பெயர். அவன் இறைவனின் சாபத்துக்கு ஆளாகிச் சொர்க்கத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட வரலாற்றை திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 34, அத். 7: வசனம் 11, 12, அத். 15: வசனம் 31 - 37 முதலியவற்றில் காணலாம்.

100. 'உண்மையில், அவன் விலகிவராதவரை கெட்டழிந்தே போவான்' என்பது திருகுர்ஆன் அத். 96: வசனம் 15-ன் முற்பகுதியாகும்.

110. அஸ்தர்லப் : வானமண்டலத்தை ஆராய்ந்து கணிக்க உதவிய கருவி.

111. காதல் மானிடர்மீது கொள்வதாயினும் இறுதியில் அது தெய்வ ஞானத்துக்கு இட்டுச் செல்வதாகவே இருக்கிறது. உலக அழகு முழுவதுமே தெய்வ அழகின் பிரதிபிம்பம்தான். எனவே, பிரதிபிம்பம் மறைந்ததும், அதன் மூலஸ்தானமான ஒளியை நோக்கி நாம் நம் பார்வையைத் திருப்புகிறோம்.

115. சாதாரணப் பகுத்தறிவு பேரின்பப் பரவசநிலையையோ, தெய்வீக ஐக்கியத்தையோ உய்த்துணரச் சக்தியற்றது. இது காதலனுக்கு ஆத்ம அனுபவத்தால் வெளிப்படுத்திக் காட்டப்படும் ஒன்றாகும்.

116. "நான் என் இறைவனை என் இறைவன்மூலம் அறிவேன்" என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள். மெய்ஞானியருக்கு அவர்களுடைய அக ஒளிதான் அதற்கான அத்தாட்சியாகும்.

118. மெய்ஞானியர் இறைவனின் தன்னுணர்விலேயே திளைத்திருப்பர்; மற்றோர், அவனை மறந்த தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பர். இறைவன் தன்னை வெளியாக்கிக் காட்டி, காதலின் மாட்சியால் இதயத்தே ஒளியுண்டாக்கும்போது, அவனிடமிருந்து ஒருவகை வெளிச்சத்தையே பெற்றுவரும் அறிவு - சூரியன் உதிக்கும் போது சந்திரன் வெளிறிப்போவதுபோல் - வெளிறிவிடுகிறது. சந்திரனை இரண்டாகப் பிளக்கும்படி நபிபெருமானார் காட்டிய அற்புதம் திருகுர்ஆன் அத். 54 : வசனம் 1ல் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

119. ஆத்மீகச் சூரியன் என்பது சம்பூரண மனிதரில் வெளிப்படாநிற்கும் தெய்வ ஒளியைக் குறிப்பதாகும். அது சடதத்துவச் சூரியனோடு ஒப்பிடப்படுகிறது.

123. ஷம்ஷுத்தீன் என்பது ஷம்ஷெ-தப்ரேஜியைக் குறிக்கும். சம்பூரண ஞானியான ஷம்ஷெ-தப்ரேஜி மௌலானா ருமியின்

குருநாதராவார்கள். அவர்கள் காலமாகிப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் மஸ்னவீ எழுதப்பட்டது.

125. ஹுஸாமுத்தீன் மௌலானா ரூமியின் ஆத்மநேயர். அவர்களுடைய தூண்டுதலால்தான் மௌலானா மஸ்னவீயையே எழுதத்தலைப்பட்டார்கள்.

காணாமற்போன யூஸூப் (அலை) அவர்களின் சட்டையின் மணத்தை அவர்கள் தந்தையான யாகூப் (அலை) அவர்கள் வெகு தொலைவில் வைத்தே புரிந்துகொண்டுவிட்டார்கள். இந்த விபரம் திருகுர்ஆன் அத். 12: வசனங்கள் 93, 94-ல் தரப்பட்டுள்ளன.

128. 'என் மதியும் புலன்களும் மழுங்கியுள்ளன; இந்த நிலையில் எப்படிப் போற்றுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை' என்ற அடி: நபிபெருமானாரின் விண்ணுலக யாத்திரையின்போது அவர்களை நோக்கி இறைவன் தன்னைத் துதிக்குமாறு கூறிய சமயம், அவர்கள், "நான் உன் அருட்கொடைகளை அளவிட முடியவில்லை; உன்னை நான் புகழவேண்டிய விதத்தில் எல்லையற்ற துதியையும், புகழையும் உன்மீது என்னால் சொரிய முடியவில்லை" என்று அருளிய ஹதீஸை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

224. கிலுரு நபி (அலை) அவர்களிடம் ஆத்மீகப் பயிற்சி பெறச்சென்ற மூஸா நபி (அலை) அவர்களுடைய வரலாறு திருகுர்ஆனில் அத். 18: வசனம் 65 முதல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தான் செய்யும் எதுபற்றியும், 'ஏன் அப்படிச் செய்தீர்?' என்று காரணங் கேட்கக்கூடாது என்ற நிபந்தனையின்மீதுதான் கிலுரு (அலை) மூஸா நபியைத் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டார்கள். எனினும், அவர்கள் அழகிய சிறுவன் ஒருவனுடைய கழுத்தை முறித்து அவனைக் கொன்றதைப் பார்த்ததும் மூஸா நபியால் தாங்கமுடியவில்லை. 'ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள்? ஓர் உயிரை இப்படி அநியாயமாகக் கொல்லலாமா?' என்று கேட்டுவிட்டார்கள். ஆனால், பின்னர் கிலுரு (அலை) அவர்கள் தாங்கள் அவனைக் கொன்ற காரணத்தை விளக்கியதும்தான் அவர்கள் செய்தது சரி என்பதை மூஸா நபியால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அந்தச் சிறுவனால் அவன் பெற்றோர்கள் வழிதவறி நாசமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து, தெய்வ உத்தரவு கொண்டே அந்தச் சிறுவனை கிலுரு (அலை) கொன்றார்கள். இந்தச் சம்பவத்துக்கும், நகைக்கடைக்காரன் விஷமிடப்பட்டதற்குமுள்ள ஒற்றுமையை 'அராய்ஸூல் பயான்' ஆசிரியர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்கள்: "அந்தச் சிறுவன் அழகுமிக்கவனாக இருந்திருக்கிறான்; அந்த அழகு இறைவனின் அழகு என்னும் உடையிலிருந்து உண்டானது. எனவே,

யதார்த்தத்தை (ஹக்கைப்) பின்பற்றுவோர் இறைவனையே தியானிப்பதை விடுத்து இவன் பக்கம் மனம் திரும்பலாம்; இவனில் கண்ட தெய்வ ஒளியிலேயே மனம் திளைக்கலாம். எனவே, இறைவன் பொறாமை கிலுரு (அலை) அவர்களை, அவனைக் கொண்டு இறைவனுக்கும் அவன் அடியார்கள், நேயர்களுக்கு மிடையில் எந்தக் குறுக்கீடும் இல்லாது நீக்கும்படி செய்தது.”

226. தெய்வப் பிரதிநிதி சத்பூரண மனிதர் (இன்ஸானெகாமீல்) ஆவார். அவரிடமுள்ள தெய்வச் சக்திகள் அனைத்தும், அவர்மூலம் இறைவனால் பிரயோகிக்கப்படுபவைதாம். “நீர் (எதிரிகள்மீது) மண்ணை எறிந்தபோது, (யதார்த்தத்தில்) அதை எறிந்தவர் நீர் அன்று; அல்லாஹ்வேதான் அதை எறிந்தான்” (திருகுர்ஆன் அத். 8: வசனம் 17) என்ற கருத்து இங்கே கையாளப்பட்டுள்ளது.

227. இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்கள் இப்ராஹீம் நபியின் புதல்வர். தமக்குப் புதல்வரில்லாத குறை அகல்வதற்காக இறைவனிடம் மன்றாடியதன் பயனாய்ப் பிறந்த பாலகர் இஸ்மாயீல். ஆனால், இப்ராஹீம் நபியின் மெய்யுறுதி எத்தகையது என்பதைச் சோதிக்க விரும்பிய இறைவன் அவர்களை அந்தப் புதல்வரை அறுக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதன்படி அவர்கள் நபி இஸ்மாயீலை அறுக்கத் துணிந்தார்கள்; அப்போது இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களும் தமது தந்தை முன் அறுபடுவதற்காகக் கழுத்தை நீட்டிய வர்களாகப் படுத்திருந்தார்கள். அந்தத் தருணத்தில் இறைவனின் கட்டளை வந்து இப்ராஹீம் நபி தங்கள் புதல்வரை அறுக்காமல் தடுத்துவிட்டது. இந்த விவரம் திருகுர்ஆன் அத். 37 : வசனம் 102 முதல் 105 வரை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

228. அஹ்மது என்னும் திருநாமத்தின் மகிமையை ஸூபியாக்கள் பெரிதும் கொண்டாடுகின்றனர். நபிபெருமானாரை ‘மீம்’ இல்லாத அஹ்மது என்றே பலர் தம் கவிதைகளில் கூறியுள்ளனர். அஹ்மது என்ற அரபிப் பதத்தில் ‘மீம்’ என்ற எழுத்து இல்லா விட்டால் அது ‘அஹது’ என்றாகிவிடும். ‘மீம்’ என்ற எழுத்துக்கு அப்ஜத் கணக்குப்படி மதிப்பு நாற்பது ஆகும். எனவே, அது அஹதிலிருந்து மனிதனுக்கிடையிலுள்ள நாற்பது படித்தரங்களைக் குறிப்பதாகக் கூறுவர். முதல் படித்தரம் மனிதனில் தொடங்குகிறது; நாற்பதாவது படித்தரம் அஹதில் முடிகிறது. பரிபூரண மனிதரில் சிரேஷ்டரான நபிபெருமானார் அகண்டமான அறிவின் சாரமாயுள்ளார்கள். பரிபூரண மனிதர் நிரந்தரமானவர்களாக, தெய்வீகமான சத்தை உடையவர்களாக இருப்பினும் அவர்கள் இறைவனாக மாட்டார்கள்.

236. கிலுரு (அலை) அவர்களுடன் மூஸா (அலை) அவர்கள் பிரயாணம் செய்தபோது ஏற்பட்ட இன்னொரு சம்பவம் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. (224ம் பாடலுக்கான குறிப்பில் அவர்கள் சிறுவன் ஒருவனைக் கொன்றதற்கான காரணம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.) அவர்கள் இருவரும் நீல நதியில் ஒரு படகில் சென்றபோது கிலுரு நபி அந்தப் படகில் ஓர் ஓட்டையை உண்டாக்கினார்கள். இதைக்கண்ட மூஸா (அலை), “இதில் நீர் ஓட்டை போட்டது படகிலுள்ளவர்களை நீரில் மூழ்கடிக்கவா! நீர் செய்தது மிகவும் தப்பான காரியம்” என்று கிலுரு நபியைக் கண்டித்தார்கள். ஆனால், அதன் காரணம் விளக்கப்பட்டபோதோ மூஸா நபி அது நேர்மையான செயல்தான் என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அந்தப் படகு ஏழை உழைப்பாளிகள் சிலருடையது. அவர்களுடைய அரசன் நல்ல படகுகளையெல்லாம் பலாத்காரமாகப் பறிமுதல் செய்து வந்தான். எனவே, இந்தப் படகும் அவ்விதம் அரசனால் பறிமுதல் செய்யப்படாமலிருப்பதற்காகவே கிலுரு (அலை) அதில் ஓட்டையை உண்டாக்கினார்கள். (திருகுர்ஆன் அத் 18 : வசனங்கள் 71, 79 பார்க்க)

237. கிலுரு (அலை) அவர்களுடைய ஞானம் மூஸா (அலை) அவர்களுடைய ஞானத்தைவிட இந்த அம்சத்தில் மிகுந்ததாக இருந்தது எப்படி என்பதை உணர விலாயத்துக்கும் நுபுவ்வத்துக்கும் உள்ள பாகுபாட்டை நாம் அறிய வேண்டும். ஷைகுல் அக்பர் இப்னுல் அரபி தங்களுடைய ‘புஸுஸுல் ஹிக்’-மில் சொல்வதன் சாரமாவது: ஞானியான தன்மை (தெய்வத் தோழமை விலாயத்), நபித்துவத்தின் (நுபுவ்வத்தின்) அந்தரங்க அம்சமாகும். எனவே, ஒவ்வொரு நபியும் ஓர் ஒலியாகவும் இருக்கிறார்கள்; ஆனால், எந்த ஒலியும் ஒரு நபியாக இல்லை. மக்களுக்கு வழிகாட்டி, அவர்களை நேர்மைப்படுத்தும் சாதனம் என்ற முறையில் நபித்துவம் முடிவடைந்துவிட்டது. ‘எனக்குப் பின் நபி இல்லை’ என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள். ஆனால், இறைவனிடமிருந்தோ, ரூஹை முஹம்மதீ என்ற ஜீவனிலிருந்தோ உண்டான மெய்ஞானமோ முடிவடையாததாகும். நுபுவ்வத்தையும், ரிஸாலத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டது விலாயத். எனவே, நபியாய் இருப்பதுடன் ஞானியாயும் உள்ளவர் நபியாய் இருப்பதுடன் தீர்க்கதரிசியாகவும் (ரஸூலாயும்) உள்ளவரைவிட மேலானவராவார். கிலுரு (அலை) மெய்ஞான சித்தியடைந்த நபி; மூஸா நபி பெற்றிராத சில ஞானங்களை அவர்கள் அடைந்திருந்தார்கள். ஏனெனில், ‘தன் நபிமாரிடமிருந்து இறைவன் தெய்வ உத்தரவின் மர்மம்பற்றிய (ஸிர்ருல் கதர் பற்றிய) ஞானத்தை மறைத்து

வைக்கிறான்; அவர்கள் அதை அறிந்தால் தமது கடமையிலிருந்து - இறைவன் அவர்களிடம் ஒப்படைத்துள்ள மக்களுக்கு அவன் செய்தியை எத்திவைக்கும் கடமையிலிருந்து - அவர்கள் வழுவிலிடலாம் என்றே அவ்விதம் செய்கிறான்.

தெய்வ ஞானமோ, மெய்யுறுதியோ, உதிப்போ இல்லாதவர்கள் மெய்ஞானியரின் செயல்களைப் புரிந்துகொண்டதாக எண்ணிப் பேசுவதோ அவற்றைக் கண்டிப்பதோ கூடாது.

மூஸா நபி - கிலுரு நபி வரலாற்றிலிருந்து இமாம் பைளாவி தமது திரு குர்ஆன் வியாக்கியானத்தில் இந்த நீதியைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள்: “தனக்கு விருப்பமற்றதைக் கண்டிக்க யாரும் அவசரப்படக்கூடாது; ஏனெனில், அவன் அறியாத ஆத்மீக அடிப்படையில் அது அமைந்திருக்கலாம்.”

240. “தீயோரைப் பாராட்டும்போது சிருஷ்டியாளனின் கோபம் பொங்குகிறது; வான மண்டலமே நடு நடுங்குகிறது” என்ற ஹதீஸின் கருத்து இங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

‘அரசனும் அடிமைப் பெண்ணும்’ பற்றிய கதையின் தத்துவார்த்த விளக்கம்: 36 முதல் 246 வரையுள்ள பாடல்களில் விவரிக்கப்பட்ட அரசனும் அடிமைப் பெண்ணும் பற்றிய கதையின் தத்துவார்த்தமாவது:

இந்தக் கதையில் வரும் அரசன் ஆத்மாவை (ரூஹை) குறிக்கிறான்; அடிமைப் பெண் கீழான மனத்தை (நப்ஸைக்) குறிக்கிறான். அவள் மோகத்துக்கு ஆளான நகைக் கடைக்காரன் இவ்வலக இன்பமாவான். அதைக் கண்டுபிடித்து, அந்த இன்பத்தின் அழியும் தன்மையைக் கீழான மனத்துக்கு உணர்த்தி, அது அந்த இன்பத்தை வெறுக்கும்படியும், ஆத்ம அரசனிடம் கவனம் செலுத்தும்படியும் செய்யும் வைத்தியர் தாம் சம்பூரண வழிகாட்டியான குருநாதர் (முர்ஷித காமீல்) ஆவார். இவர் அகண்டமான மதி நுட்பத்தின் உருவகமாகவே விளங்குகிறார். இவர் முயற்சியால்தான் நப்ஸ் ஆத்மீக அரசனிடம் மீண்டும் முகம் திரும்பியவளாய், தன் உண்மை அன்புக்குரிய அவனுடன் இணைந்துகொள்கிறாள்.

‘மஸ்னவீ’க்குப் பழைய விரிவுரை எழுதிய பெரியார் ஒருவர் இதிலுள்ள தத்துவார்த்தத்தை இவ்விதம் விவரிக்கிறார்: “அரசன் மனிதனிலுள்ள ‘ஆத்மா’ ஆவான்; அவன் காதலிக்கும் அடிமைப் பெண் ‘நப்ஸ்’ (கீழான மனம்) ஆவாள். அவன் அவளைப் பரிசுத்தப்படுத்தி அதன்மூலம் பற்பல ஆத்மீகப் பயிற்சிகளிலும் முறைப்படி அவள் ஈடுபடவும், மெய்ஞான அறிவை அடையவும்

வேண்டும் என்று விழைகிறான். அவளுக்கு அவனிடம் ஓரளவு பற்றுதல் இருப்பினும் அவள் இச்சைகளைத் துய்ப்பதில் மனம் நாட்டமானவளாய் பிணிக்கு ஆளாகிறாள். அதனால், அரசன் அவளைவிட்டு விலகியிருக்கிறான். அவள் பிணி அசுற்ற பகுத்தறிவு (அக்லு) வைத்தியர்களின் உருவில் வந்து முயலுகிறது. அதன் பயனாய் அவள் பிணி அதிகரிக்கிறது. எனவே, பகுத்தறிவுக்குட்பட்ட நோய் நிவாரணங்கள் பயனளியாத நிலையில், ஆத்மா இறைவனிடம் மன்றாடி இறைஞ்சுகிறது; தன் நிர்க்கதியான நிலையைக் கூறி உதவி தேடுகிறது. இறைவன் தன் பேரழகை (ஐமாலை) அனுப்புகிறான். அது ஆத்மா முன் பெரியார் ஒருவரின் (மெய்ஞானியின்) உருவில் காட்சிதருகிறது. (தெய்வப் பேரழகு வெளிப்படும் இதயமே மெய்ஞானியாவார்.) ஆத்மா அவரிடம் சொல்கிறது, “யதார்த்தத்தில் நீங்களே என் ஆருயிரானவள்; தன்னைத்தானே குணப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்ற மனம் (தில்) அல்ல” என்று. பின்னர், ஆத்மாவுடன் இணக்கமான நிலையில் இதயம் நபஸை அதன் காதலனான உலக இச்சைக்கு (ஹவாவுக்கு) மணமுடித்து வைக்கிறது. அதற்குச் சிறிது பின்னர் இச்சைக்கு மெய்ஞானமென்னும் (இர்பான் என்ற) பானத்தைப் படிப்படியாக இதயம் புகட்டுகிறது. அதனால், இச்சை நசித்துத் தன் கவர்ச்சியை இழந்ததாக, நபஸாலேயே வெறுக்கப்பட்டதாக மடிகிறது. இவ்விதம் இச்சையின் உறைவிடமாய் இருந்த நபஸ் (நபஸை அம்மாரா) சாந்தி பெற்ற நல்லாத்மா (நபஸை முத்தமஇன்னா) வாக ஆகிவிட்டது.”

247. இந்தக் கிளிக் கதையைப் போன்றதொரு கதை தமிழ் நாட்டில் உண்டு. குடியானவன் ஒருவன் கடன் வாங்கியே கெட்டுப்போய்விட்டான். அவன் ஒரு கடன் காரனுக்குப் பயந்து ஓடும்போது அவன்முன் எதிர்ப்பட்ட ஜைனக் கோயில் ஒன்றினுள் நுழைந்தான். அங்கே ஜைனர்களின் தெய்வமான அருகன் சிலை நிர்வாணமாக நிற்கக் கண்டான். உடனே அவன் அந்தச் சிலையைப் பார்த்து “அப்பனே, நான் ஓர் ஏர் வைத்துப் பயிர்செய்துஇப்படி உடுத்திய கந்தல் துணியோடாவது ஓடிவந்தேன். நீ எத்தனை ஏர் வைத்துப் பயிர்செய்தாய்? இப்படி நிர்வாணமாகிவிட்டாயே!” என்று வினவினான்.

264. அப்தால்: பல படித்தரங்களைக் கடந்த மெய்ஞானி; குத்பு என்ற படித்தரத்துக்கு அடுத்த தரத்தில் உள்ளவர். ஏழு அப்தால்கள் உலகில் இருந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

266. இவ்விதம் இறைவனின் திருத்தாதர்களிடமே விவாதித்த நிராகரிப்பாளர்கள் பற்றிய விபரம் திருகுர்ஆன் அத். 14 : வசனம் 10, 11லும் அத். 25 : வசனம் 7-லும் உள்ளது.

277. அற்புதங்கள் (மௌஜுஸாத்) செய்துகாட்டிய நபிபெருமான் (ஸல்) அவர்களை மக்காக் காபிர்கள் மந்திரவாதி என்றனர். இவ்விதம் இறைவனின் தீர்க்கதரிசிகள் செய்யும் அற்புதங்களும் மந்திரவாதிகளின் கண்கட்டு வித்தைகளும் ஒன்றுதான் என்பது அறிவீனமாகும். நிராகரிப்பவர்களிலும் சிலர் அபூர்வமான காரியங்களைச் செய்யும் சக்தி பெற்றிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய இத்தகைய செயல்கள் 'உருட்டுதல்' (இஸ்தித்ராஜ்) எனப்படும்.

278. இந்த வரலாறு திருகுர்ஆன் அத். 20: வசனங்கள் 55 முதல் 70 வரை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

296. "உம்முல் கிதாப் அவனிடம் (இறைவனிடம்) இருக்கிறது" (திருகுர்ஆன் அத். 13 : வசனம் 39) 'லௌஹுல் மஹ்பூழ்' என்ற விதிவசப் பட்டோலையில் குறிக்கப்பட்டவையும், நபிமார்களுக்கு இறக்கியருளப்பட்டவையுமான வேதங்களின் அசல் 'உம்முல் கிதாபில்' (நூற்களின் தாய் என்பதில்) தான் உள்ளது. அத்துடன், 'உம்முல் கிதாப்' தெய்வஞானமும், விதிப்புக்கள், கற்பனைகளும் அடங்கியதும் கூட தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை நடந்த, நடக்கும், நடக்கவிருக்கும் விஷயங்கள் யாவும் அதில் எழுதப்பட்டுள்ளன. மெய்விஸ்வாசியைத் தன் கருணைக்குப் பாத்திரமானவனாகவும், நயவஞ்சகனைத் தன் கோபத்துக்குப் பாத்திரமானவனாகவும் இறைவன் ஆக்கியுள்ளான். முந்தியவர் பேரின்பமடைய வேண்டும். பிந்தியவர் படுநாசமடைய வேண்டுமென்பதே அவன் விதிப் பதாகும்.

297. இதில் திருகுர்ஆன் அத். 55 : 19, 20-ம் வசனங்களின் கருத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இந்த வசனங்கள் வருமாறு: "இறைவன் இரண்டு கடல்களைச் சந்திக்கச் செய்துள்ளான்; அவற்றிடைத் தடுப்பு ஒன்று உண்டு; அவை அதைத் தாண்டிப் போவதில்லை." ஒன்று உப்புத் தண்ணீர் உள்ளது; மற்றது நல்ல தண்ணீர் உள்ளது. அதாவது, தீயவர்களும் நல்லவர்களும் இவ்வலகில் சந்திக்கிறார்கள். ஆனால், ஒருவரோடொருவர் கலப்பதில்லை. இவர்களை (ஆத்மீகமாகப்) பிரிக்கும் தடுப்பு (பர்ஜக்) என்பது முன்னரே நிர்ணயமான இவர்களுடைய இயல்பும், தன்மையுமாம். ஸஹல் இப்னு அப்துல்லாஹ் துஸ்தூரி (ரஹ்) இந்த வசனத்துக்கு இவ்விதம் விளக்கம் நல்குகிறார்கள்: "இவ்விரண்டு கடல்களில் ஒன்று இதயம் (கல்பு); அதில் மெய்விஸ்வாசம், மெய்ஞானம், ஏகத்துவம் போன்ற முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. இன்னொரு கடல் கீழான மனம் (நப்ஸ்); இதில் வெறுப்பு, பொறாமை, நிராகரிப்பு, பேராசை, கோபம் போன்ற தூர்க்குணங்கள் அடங்கியுள்ளன." (இது அராயிஸுல் பயானில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.)

298. தனக்கு ஒப்புவமையோ, எதிர்ப்போ இல்லாதவனான இறைவன் சகலவற்றுக்கும் - நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மெய்விஸ் வாசத்துக்கும் நிராகரிப்புக்கும், இதுபோன்று ஒன்றுடன் ஒன்று எதிரிடையான சகலவற்றுக்குமே - மூலஸ்தானமானவனாக விளங்குகிறான்.

இந்தக் குணங்கள் யாவும் அவனுடைய கல்யான குணங்களான சாத்வீகம் - தீவிரம், கருணை-கோபம் போன்றவற்றின் பிரதிபலிப்பு கள்தாம். இந்த அம்சங்கள்மூலம் இறைவன் மனித இதயத்துக்கு தன்னை வெளிப்படுத்திக்காட்டுகிறான். சடத்துவ உலகின் தோற்றத்துக்கு அவை முரண்பட்டவையாகத் தோன்றினாலும் யதார்த்தத்தின் மெய்ஞானத் தோற்றத்தில் அவை ஒன்றுபட்டவையாகவே காட்சி தருகின்றன. நாம் நன்மையானது என்றும், தீமையானது என்றும் விவரிக்கும் சகலமுமே எல்லையிலாத் தெய்வீக சம்பூரணத்துவத்தில் அடங்கும் என்பதைத் தெய்வ ஒளியால் காணும் மெய்ஞானி அறிந்துகொள்கிறார். தமது கீழான மனத்தின் சேஷடைகளை உதறிவிட்டு, நன்மையோடு சதாவும் தீமை போராடிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகையும் புறக்கணித்துவிட்டு, சுத்த பரிபூரணத்தில் சேரவேண்டும், சகல தடைகளையும் தகர்த்து ஏகத்துவ உணர்வை எய்தவேண்டும் என்று மௌலானா அறிவுறுத்துகிறார்கள்.

307. மனிதனின் ஆத்மீக சாரமான தெய்வீகச் சுடர் அவனுடைய மண் தன்மைக்கு அடியில் புதையுண்டுள்ளது. வீட்டுத் தளத்துக்கு அடியில் புதையல் இருப்பதுபோல இதுவும் மறைந்து கிடக்கிறது.

308. இது இதயத்தைப் பரிசுத்தமாக்கும் மார்க்கத்தை விவரிக்கிறது. அதற்காக முதலில் அதனுள் சென்றுகொண்டிருக்கும் காமம், குரோதம் முதலிய தீய உணர்ச்சிகளாகிய ஆறுகளை அணை கட்டித் தடுத்து வெளியாக்க வேண்டும். அதன் பின்னரே தெய்வீக உதிப்பாகிய ஊற்றுக்கண் திறக்கும். இத்தகைய தீய குணங்கள் யாவை, அவற்றைக் களையும் வழிவகைகள் யாவை என்பதையெல்லாம் இமாம் கஸ்ஸாலீயின் 'இஹ்யா'வில் விரிவாய்க் காணலாம். (நமது 'பேரின்ப ரஸவாதம்' பக்கம் 187 பார்க்க)

309. கீழான மனத்தை அடக்க நடத்தும் போராட்டத்தைப் 'பெரிய ஜிஹாத்' என்று நபிபெருமானார் கூறியுள்ளார்கள். எனவே, போரில் தைத்த அம்பின் முனையைச் சருமத்தைக் கீறி அகற்று வதற்கு இந்தப் போராட்டத்தை மௌலானா ஒப்பிட்டுள்ளது வெகு பொருத்தமாகும்.

310. இதுவும் இமாம் கஸ்ஸாலீயிடமிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட உவமைதான். உடல் இறைவனால் ஆத்மா வைக்கப்பட்ட ஒரு கோட்டையாய் உள்ளது. கீழான மனம் (நபஸ்) ஆன காபிர் அதைத் தாக்காமல் பாதுகாக்கும்படி அவன் கட்டளையிட்டுள்ளான். அதில் தீய குணங்கள் படியுங்கால் ஆத்மா அவற்றோடு போராடி அவற்றை வெளியாக்கிவிட்டு, மீண்டும் அந்தக் கோட்டையைப் பாதுகாப்பள்ளதாகவும், எதிரி தாக்க இடமற்றதாகவும் கட்ட வேண்டும்.

311 - 312. தெய்வச் செயலை அது என்ன விதமானது என்று விவரிப்பது சாத்தியமேயல்ல. தங்கள் கருத்தை விளக்குவதற்காக அவசியமான அளவு மேலேகண்ட விஷயத்துக்கு விளக்கம் நல்கிய பின், தெய்வச் செயல் வெளிப்படும் எத்துணையோ வழி முறைகளைச் சிந்திப்போர் அதனால் அடையும் பிரமிப்பைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். ஏனெனில், பகுத்தறிவின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்தால் அது விளங்காத ஒன்றாகவே இருந்துவிடும். இந்தப் பாடல்களில் மௌலானா அவர்கள், 'சுலூக்' என்ற (திக்கறு முறை) மூலமும் இறைவனையடைவதையும் எதிர்எதிராக நிறுத்திக் காட்டுகிறார்கள் என்று விரிவுரையாசிரியர்கள் பலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

316. ஞான தீட்சை பெறச் சாதகன் தன் குருவின் கைமீது கையை வைத்துப் 'பைஅத்' என்ற பிரமாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். நபிபெருமானாரிடம் அவர்கள் கால முஸ்லிம்கள் அனைவரும் இவ்விதம் விஸ்வாசப் பிரமாணம் செய்துகொடுத்தனர். (திருகுர் ஆன் அத். 48 : வசனம் 10 பார்க்க.) இவ்விதம் ஞானதீட்சை பெறுவதற்காக சரியான குருநாதரைத் தேடி அடைவது அவசியமாகும். நடிப்பு ஞானிகள் அதிகமாயுள்ளார்களாதலால், கண்டவர்களிடமெல்லாம் விஸ்வாசப் பிரமாணம் செய்துகொடாதே என்று மௌலானா எச்சரிக்கிறார்கள்.

321. திருவிழாக் காலங்களில் யாசகம் பெறுவதற்காக கம்பனியால் சிங்கம் போன்ற ஒன்றைச் செய்து வைத்திருப்பார்கள். இது எங்கே, நிஜமான சிங்கம் எங்கே! நடிப்புத் துறவிகள் வெளித்தோற்றத்தால் மட்டும் உண்மைத் துறவிகளாகிவிட முடியுமா? நபிபெருமானார் காலத்தில் வாழ்ந்த பொய்யன் முஸைலமா தானும் ஒரு நபிதான் என்று கூறிக்கொண்டான். நபிபெருமானார் செய்த காரியங்களைப்போல் தானும் செய்து காட்டினான். அவர்கள்மூலம் திருகுர்ஆன் வசனம் இறங்குவது கண்டு தானும் அதுபோல் வசனம் தரமுடியும் என்று அபத்தக் களஞ்சியமாக உளறினான். ஒருவனுடைய கண் பார்வை ஒளியில்லா

திருந்ததை நபிபெருமானார் உமிழ்நீரைத் தடவிப் பார்வை வரச்செய்துவிட்டார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்ட அவன் தானும் அப்படிச் செய்யமுடியும் என்று கண்ணோய் கண்ட ஒருவன் கண்களில் தன் உமிழ்நீரைத் தடவினான். உடனே அவன் கண்களே குருடாகிவிட்டன. உப்புத் தண்ணீருள்ள கிணறு ஒன்றில் நபிபெருமானார் உமிழ்நீரைத் துப்பியதும் அது மதுரமான தண்ணீருடையதாக ஆகிவிட்டது. உடனே முஸைலமாவும் குறைவாகத் தண்ணீர் இருந்த கிணறு ஒன்றில் துப்பினான்; உடனே அந்தத் தண்ணீர் நாற்றமெடுத்துவிட்டது.

முஸைலமா பனு ஹனிபா என்ற கூட்டத்தின் தலைவன், இவனுடைய ஆட்சிபீடம் இமாமா என்ற இடத்திலிருந்தது. இவனுடைய படைபலம் பெரிது. மேலும், தானும் ஒரு நபி என்று நடித்த பெண் ஒருத்தியை மணந்து இவன் தன் செல்வாக்கை அதிகப்படுத்திக்கொண்டுமிருந்தான். ஹஜ்ரத் அபூபக்கர் (ரலி) ஆட்சியின்போது முஸ்லிம் படைகள் இவனோடு கடுமையான போராட்டம் நடத்தி இவனை முறியடித்தன.

323. வானுலகில் சொர்க்க வாசிகள் பருகும் பானம் புறுகினால் முத்திரையிடப்பட்டது. (திரு குர்ஆன் அத் 83, வசனங்கள் 25, 26 பார்க்க) - தெய்வீக சத்தியத்தையும், அறிவையும் தன்னகத்தே கொண்ட அந்தப் பானத்தைப் பருகுவதால் உண்டாகும் ஆத்மப் பேரானந்தம் சாமான்யமானதா? அதற்கு நபி பெருமானாரை மௌலானா உவமித்துள்ளார்கள். இம்மையின் பாசமும் காமக் குரோதங்களும்மாயிய கள் இருமையிலும் துயரத்தைத்தான் சேர்க்கும். முஸைலமாவை மௌலானா இந்தக் கள்ளுக்கு உவமை காட்டியுள்ளார்கள்.

மத வெறியால் கிறிஸ்தவர்களை வதைத்த யூத அரசன் கதை

மார்க்க விஷயத்தில் நயவஞ்சகர்களான - உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்றான - கடையர்களின் திட்டங்கள் எத்துணைப் பயங்கரமானவை, மனித உடையில் திரியும் இந்த ஓநாய்களைவிட்டு அப்பாலாகாவிட்டால் என்னென்ன பயங்கரங்கள் நிகழும் என்பதையெல்லாம் இந்தக் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கிறிஸ்தவ மதம் பரவ ஆரம்பித்த ஆரம்பகாலக் கதை இது. இதன் சாரமாவது: வெறி பிடித்த யூத அரசன் ஒருவன் கிறிஸ்தவர்களை இனநாசம் செய்யத் திட்டமிட்டான். கிறிஸ்தவ மதத்தை யாரும் தழுவக்கூடாது; தழுவினால் மரண தண்டனை என்று பிரகடனப்படுத்தி அதை அமுலாக்கிவந்தான். இதனால், பலர்

ரகசியமாகக் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்தனர். எனவே, இவர்களை எப்படித் தொலைப்பது என்பதுபற்றி அவன் மந்திரியிடம் ஆலோசனை கலந்தான். அந்த மந்திரி இவ்வாறு யோசனை கூறினான். தான் அந்தரங்கத்தில் கிறிஸ்தவனாய் இருப்பதை அரசன் கண்டுபிடித்தது போல் தனக்கு மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டும். ஆனால், கடைசி நிமிஷத்தில் பலரும் கேட்டுக்கொண்டதால் அங்கவஹீன னாக்கி விரட்டிவிட வேண்டும். தான் கிறிஸ்தவர்களிடையே சென்று இருந்துகொண்டு, அவர்கள் நம்பிக்கையைப் பெற்றபின் அவர்கள் நாசமாவதற்கான பாதையை வகுக்க முடியும்.

மந்திரியை அரசன் அவன் யோசனைப்படியே அங்கவஹீன னாக்கி அடித்து விரட்டிவிட்டான். அவன் கிறிஸ்தவர்களிடையே சென்று, தன் பட்டினியாலும் விரதங்களாலும் அவர்களுடைய பூரண நம்பிக்கைக்கு உரியவனாகிவிட்டான். கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் அவன் எது சொன்னாலும் செய்யத் தயார் என்ற அளவுக்குப் பக்குவமாகிவிட்டனர். உசிதமான நேரம் வந்ததும் தான் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருந்த பன்னிரண்டு பேர்களிடமும், ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவரிடம் ஒவ்வொரு 'சுவிசேஷத்தை' அளித்தான். அவை ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கு ஒன்று நேர்முரண்பட்ட கருத்தமைந்த உபதேசங்களையுடையவையாய் இருந்தன. மேலும், அந்த அமீர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் தனக்குப்பின் அவரே தன் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், இதைத் தான் இறக்கும்வரை ரகசியமாய் வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டான். கடைசியில் தனி அறையொன்றில் அமர்ந்தவாறு அவன் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். உடனே பிரஸ்தாப அமீர்கள் பன்னிருவரில் ஒவ்வொருவரும் தாமே அவன் பிரதிநிதி என்றனர். அவர்களது கூட்டத்தாரிடை சண்டை வலுத்துப் பலர் மாண்டனர். மற்றவர்கள் அந்தச் 'சுவிசேஷங்'களால் வழிகெட்டனர்.

இவ்விதம் கிறிஸ்தவர்களை வழிகெடுத்த மந்திரி சுவிசேஷ மருளிய 'பால்' என்பவர்தான் என்பது முஸ்லிம் அறிஞர்களுடைய கருத்தாகும். இது சம்பந்தமாக, 'கஸஸூல் அன்பியா' என்ற நூலில் தரப்பட்டுள்ள விவரமாவது : "இவ்விதம் (அவர்) கூட்டத்தினர் தமக்குள் அபிப்பிராயபேதமுடையவர்களாயினர்" (அத்.19: வசனம் 37; அத். 43: வசனம் 65) என்று அல்லாஹுத்தஆலா அருளியுள்ளான். இறைவன் ஈஸா (அலை) அவர்களை வானுலகுக்கு உயர்த்தியபின், பால் என்பான் வந்து தங்களை வழிகெடுக்கும்வரை கிறிஸ்தவர்கள் நேரான பாதையிலேயே நடந்துகொண்டிருந்தனர். இந்தப் 'பால்' என்பான் யூத மதத்தினன். ஈஸாவிடமும், அவர்கள் கூட்டத்தாரிடமும் துவேஷமுடையவன். சதா அவர்களைப்பற்றி அவதூறாகப்

பேசிப் பகைமை பாராட்டி வந்தான். அவன் வயது முதிர்ந்த கிழவனானதும், “என் துவேஷம் அவர்களைவிட்டுத் துண்டிக்கப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை” என்று கூறியவனாக, தன் கண் ஒன்றைக் குத்திக்கொண்டு, கிறிஸ்தவர்களிடம் வந்தான். “என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று வினவினான். “இறைவன் சிருஷ்டிகளில் நீ மகாமோசமானவன்” என்று அவர்கள் பதிலளிக்கவே, அவன் சொல்லலானான்: “நேற்று இரவு என் கனவில் நான் ஈஸாவைக் கண்டேன். அவர்கள் என் கண்ணில் ஒங்கி அறைந்தார்கள். ‘நீ இன்னும் எத்தனை நாட்கள்தான் என் மதத்தைப் பழித்துப் பேசுவாய்?’ என்று கேட்டார்கள். நான் பதறிக்கொண்டு துள்ளி எழுந்தேன். என் கண்களில் ஒன்று குருடாகியிருந்தது. எனவே, ஈஸா (அலை) அவர்களுடைய திருப்தியைப் பெறுவதற்காக நான் அவர்களுடைய மார்க்கத்தில் சேரவே இங்கு வந்துள்ளேன்” என்று.

இதுகேட்ட கிறிஸ்தவர்கள் அவனை ஏற்றுத் தம்மில் ஒருவனாக ஆக்கிக்கொண்டனர். அவன் கடுமையான துறவை மேற்கொண்டான். இரவெல்லாம் வணக்கம், பகலெல்லாம் நோன்பு என்று கழிந்தது. இதனால் மக்கள் அவன் பக்கம் மதிமயங்கித் திரும்பினர். அவன் கிறிஸ்தவர்களிடையிருந்த பல்வேறு கூட்டத்தாரையும் அணுகிக் கவர்ச்சியான விவாதங்களால் அவர்கள் மனதைக் கெடுத்தான். அவர்களிடையே வேற்றுமை வித்துக்களைத் தூவினான்; கடைசியில் அவர்களிடையேயுள்ள மூன்று முக்கியத் தலைவர்களைத் தனித்தனியே அழைத்தான். ஒவ்வொருவரிடமும், “நீதான் எனக்குப்பின் என் பிரதிநிதி” என்று கூறினான். ஒருவரிடம், “மரியம், ஈஸா, கடவுள் ஆகிய மூவரையும் ஒன்றாகவே வணங்க வேண்டும்” என்றான். இன்னொருவரிடம், “ஈஸா உடலுள்ளவரோ, மனிதரோ அல்லர்; அவர் கடவுளின் மகனாவார்” என்று கூறினான். மூன்றாமவரிடம், “ஈஸாவே ஆரம்பமும் முடிவுமற்ற கடவுள்” என்றான், இவ்விதம் போதனை செய்தபின் அவன் தற்கொலை செய்துகொண்டான். இவ்விதம் ஈஸா (அலை) அவர்களின் அசல் மார்க்கம் அழிந்து, பித்தலாட்டமான பேச்சு கிறிஸ்தவத்தில் புகவைத்தான் பால். கிறிஸ்தவமும் இதனால் பல பிரிவுகள் ஆயிற்று.

‘கஸஸூல் அன்பியா’வில் வந்திருப்பினும் இது ஆதாரப்பூர்வமான செய்திதான் என்பதைக் கிறிஸ்தவ ஞானியரில் பிரதானமான ஒருவரான பீட்டர் முனிவரின் கூட்டத்தார் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இது நபிபெருமானாருக்கு முன்னரே உள்ள தகவல். பால் முனிவர் பன்னிரண்டு சுவிசேஷக்காரர்களுடையவும் மெய்விஸ்வாசப் பிரகடனங்களைத் திருத்திவிட்டார் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இதே கருத்தைப் பிற்கால யூத அறிஞர்களும் தெரிவித்துள்ளனர். யூதர்களிடம் பால் இதற்கான லஞ்சம் பெற்றார் என்றும் அவர்களே சொல்வதாக முஸ்லிம் ஸ்பெயினில் வாழ்ந்த இப்பன் ஹஸம் அறிவித்துள்ளார். 'கஸஸூல் அன்பியா'வில் மூன்று அமீர்களிடம் பால் பேசிக் கலகம் உண்டாக்கினான் என்றுதான் காணப்படுகிறது. ஆனால், மௌலானா அவர்கள் பீட்டர் முனிவர் கூட்டத்தார் குறிப்பிடும் பன்னிரண்டு சவிசேஷக்காரர்களையும் சுட்டிக்காட்டுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

325. நபிமார்கள் யாவருமே தம்மூலம் இறைவனின் மறைவான இயல்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவோர் என்ற முறையில் இறைவனுடன் ஒன்றானவர்கள்; ஒருவருக்கொருவர் சமமானவர்கள். (திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 136 பார்க்க. இவர்களிடையுள்ள பாகுபாடு எத்தகையது என்பதை அத். 2: வசனம் 153 விவரிக்கிறது.)

332. கீழான மனத்தின் (நப்ஸின்) இச்சா பாசங்கள் ஒன்றை இரண்டாகக் காணும் சாளையத் தன்மையை உண்டாக்குகின்றன. இந்தப் பிரமையை அழித்தொழித்த மெய்ஞானி சகல ஜீவன்களும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானவைதாம் என்பதைக் கண்டுகொள்கிறார்.

334. இதயத்தை இறை தியானத்தைவிட்டும், தெய்வஞானத்தை விட்டும் அப்பாலாக்கும் எதுவுமே திரை (ஹிஜாப்) தான்.

335. லஞ்சம் வாங்கும் நீதிபதி நியாயம் இன்னதுதான் என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியாததுபோல, சுயநலம், அகந்தை காரணமாக இதயம் உண்மையை உணர முடியவில்லை.

340. வானால் நீ கிறிஸ்தவ மதத்தை அழித்துவிட முடியாது; ஏனெனில், வெளியில் தாங்கள் யூத மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறிக்கொண்டு அகத்தே வேறு மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவோரைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி? அவர்கள்மீது புணுக சந்தனம் போன்று ஏதும் விசேஷ மணம் கமழும் என்று இருந்தாலும் அதன் உதவியால் அவர்களைக் கண்டுகொள்ளலாம். அதுதான் சாத்தியமல்லவே!

365. இந்தக் கதையின் அந்தரங்கத்தை இங்கே சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமாகும். இந்த ஜடதத்துவ உலகில் யூத அரசன் என்பது ஷைத்தானையும்; அவன் மதி மந்திரி என்பது மெய்ஞானம் முற்றும் கைவல்யமான மகான் போன்று வேடமிட்டலையும் நயவஞ்சகனையும் குறிக்கின்றன. ஆனால், அகமியத்தில் அரசன் கீழான மனத்தை (நப்ஸையும்), அவன் மந்திரி அறிவின் வீணான கற்பனைகளையும், ஏசுநாதர் ஆத்மாவையும், கிறிஸ்தவர்கள் ஆத்மீக சக்தியையும் குறிக்கின்றனர்.

368. கீழான மனம் எத்தகைய வணக்கவாளியையும் தன் சாகசத்தால் ஏய்த்துப் பாவஞ் செய்பவர்களாக ஆக்கிவிடக்கூடியது. ஒருவர் தம்மை மற்றவர்கள் சிறந்த வணக்கவாளி என்று எண்ண வேண்டும் என்று நினைத்தாலே போதும் அவருடைய வணக்கங்கள் வீணாகிவிடுகின்றன. (இது 'ரியா' என்ற பாவமாகும்.) எனவேதான், கீழான மனத்தின் விஷயத்தில் மிகவும் விழிப்புடனிருக்க வேண்டு வது அவசியமாயிற்று. அதற்கான வழிவகைகளை நபிபெருமானா ரின் தோழர்கள் அவர்களிடமிருந்து அப்போதைக்கப்போது விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டனர்.

373. தஜ்ஜால் யுக முடிவையொட்டிக் கிளம்புவான். அவனுக்கு ஒரே கண்தான் உண்டு. அவன் யாவையும் தன் வசப்படுத்தி நாற்பது நாட்கள் ஆட்சிசெய்வான். பின்னர், ஈஸா (அலை) அவர்கள் பூமியில் தோன்றி அவனைக் கொல்வார்கள். அது யுக முடிவின் அடையாளமாகும்.

374- 406. கிறிஸ்தவர்களை இந்த நயவஞ்சகனான மந்திரி 'எத்துணை இலகுவாக ஏமாற்றிவிட்டான் என்பதை எண்ணியதுமே, எவ்வளவு உண்மையான விஸ்வாசியையும் பேராபத்துகளும், இச்சாபாசங்களும் சூழ்ந்துள்ளன என்பதை உணர்ந்த மௌலானா இறைவனிடம் அபயந் தேடுகிறார்கள். "அகத்தே பொய்யுடையோ ராய் இருப்பதால் நாம் நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு ஆளாகிறோம்; நமது இச்சாபாசங்கள் அடிக்கடி நம் நல் வணக்கங்களின் பயனைக் கொள்ளையடித்துவிடுகின்றன. கீழான மனத்தின் தூண்டுதல்களி லிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றி, அவனில் நாம் திளைத்திருக்க உதவு மாறு அல்லாஹுத் தஆலாவிடம் இறைஞ்சுவோமாக! நித்திரையில் ஆத்மா அதற்கான ஒரு வரம்புக்குள் சுதந்திரமாகச் சுற்ற அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், இறைவன் நேயத்தைப் பெற்று விட்ட நல்லடியார்களான ஒரு சிலர் தான் விழிப்பிடையிலும் பரி பூரண சுதந்தரத்தையும், அருளையும் அடைந்துகொண்டிருக் கின்றனர். இவ்வுலகில் அப்படிப்பட்ட நாதாக்கள் பலர் இலைமறை காயாக இருக்கவே செய்கின்றனர். நீ அகமியச் செவிடனாயும், அகமியக் குருடனாயும் இல்லாதிருப்பின் நீ அவர்களைக் காண்பாய்; அவர்கள் வசனிப்பதைக் கேட்பாய்."

377-380. இந்த உபமானக் கதையில் நெல் குதிர் என்பது இதயத்தையும், தானியம் என்பது நல்லமல்களின் பயனையும், எலி என்பது ஷைத்தானின் தூண்டுதலால் உண்டாகும் தீய எண்ணங்கள் ஊடாடலையும், இதயத்துள் புகுந்து அங்குள்ள மெய்விஸ்வாசத் தையும், தெய்வ இயல்பையுமே நாசம்செய்யும் உடலின் மிருக

இயல்பையும் குறிப்பனவாகும். இறைவனால் நமக்குத் தரப்பட்ட ஆத்மீக உணவை (ரிஜ்கை) சேகரித்துப் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டியது நம்முடைய தலையாய கடமையாகும்.

384-386. அதேபோன்ற இன்னொரு சங்கேதக் கதை இங்கே பேசப்பட்டுள்ளது. சிக்கிமுக்கிக் கல்லின்மீது சிறிது பஞ்சை வைத்துக்கொண்டு இரும்பினால் தட்டினால் பஞ்சு தீப்பிடித்துக் கொள்கிறது. இதுபோல பயபக்தியுடன் செய்யப்படும் நல்லமல்கள் இதயத்தில் விளக்கேற்றும் ஒளியை நல்குகின்றன. இச்சாபாசங்களாகிய இருளில் கள்ளனைப்போல் மறைந்திருக்கும் ஷைத்தான் அந்த இதயத் தெய்வீக வெளிச்சம் உண்டாகக்கூடாதே என்று அந்த ஒளியை அணைத்துவிடுகிறான்.

391. இறைவனையறிந்து அவன் தியானத்திலேயே லயித்து விட்டவனை இம்மையின் கவர்ச்சிகளோ, எண்ணங்களோ துன்புறுத்துவதில்லை.

392. மெய்ஞானியர் இம்மையின் விஷயங்களில் விழித்தவர்கள் போல் தோன்றினும் யதார்த்தத்தில் இறைவனில் லயித்தவர்களாய், தமது செயல்கள்பற்றி எதுவும் அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குகையின் தோழர்கள் (அஸ்ஹாபுல் கஹபு) இருந்த நிலையில் இருப்பவர்களாவர். திரு குர்ஆனில் இந்தக் குகையின் தோழர்களின் விருத்தாந்தம் அத் 18: வசனங்கள் 8 முதல் 22 வரை பேசப்பட்டுள்ளது. இந்த அடியின் பிற்பகுதியில் பிரஸ்தாப அத்தியாயத்திலுள்ள வசனம் 18-ன் கருத்து தரப்பட்டுள்ளது. “அவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருப்பினும் அவர்களை விழித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாகவே கருதுவீராக! அவர்களை இடமும், வலமுமாக நாம் திருப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களுடைய நாயோ தன் முன்னங் கால்கள் இரண்டையும் (குகையின்) வாயில் பக்கமாக நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருக்கிறது” என்ற அந்த வசனத்துக்குப் பெரியார் நஜ்முத்தீன் குப்ரா கீழ்க்காணும் தத்துவார்த்தத்தைத் தந்துள்ளார்கள்: “ ‘அவர்களை விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாவே கருதுவீராக! ’ என்பது அவர்கள் வதனங்களில் நீர் காணும் தெய்வீக ஒளியின் தேஜஸைக் கொண்டு அவர்கள் விழித்திருப்பதாகவே நீர் கருதவேண்டும் என்ற கருத்திலாகும். ‘அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பினும்’ என்பது தங்கள் ஜீவிதம் சம்பந்தப்பட்டவரை அவர்கள் மரித்து (பனா ஆகி) விட்டவர்களாகவும், இறைவனில் நித்தியத்துவம் பெற்று (பகா ஆகி) விட்டவர்களாகவும், ஒரு நிலையிலிருந்து மறு நிலைக்கு உயர்ந்துகொண்டு செல்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று பொருளாகும். ‘அவர்களுடைய

நாயோ ... படுத்திருக்கிறது' என்பது அவர்களுடைய இச்சாபாசங்களைக் கொண்ட சீழான மனம் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகும்."

பிரஸ்தாப வசனத்தின் கடைசிப் பகுதியில், 'அவர்களை நீர் பார்த்திருப்பின், அவர்களைவிட்டே வெருண்டு ஓடிப்போயிருப்பீர்; உம்மனத்தை திகில் ஆட்கொள்ளும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் மௌலானா அவர்கள் மெய்ஞானியரின் படித்தரங்களைப்பற்றி நம்பிக்கைக் குறைவாகப் பேசக்கூடாது என்று எச்சரிக்கிறார்கள்.

393. "மெய்வீஸ்வாசியின் இதயம் கருணையாளான இறைவனின் இரண்டு விரல்களுக்கு இடையிலுள்ளது" என்ற ஹதீஸின் கருத்து இங்கே எழுத்தாளப்பட்டுள்ளது.' கருணையாளனின் இரண்டு விரல்கள் என்பன அவனுடைய 'ஜலால்' என்ற தீவிர சக்தியும், 'ஜமால்' என்ற (சாத்வீகமான) பேரழகுமாகும். மெய்ஞானிக்கு இறைவன் தன்னை இவ்விரண்டில் எந்தத் தன்மையில் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறானோ அதற்கேற்ப அவர் இதயம் துயரத்தால் சுருங்கவோ, ஆனந்தத்தால் விரியவோ செய்யும்.

394. மெய்ஞானியை ஆட்டிப்படைப்பவன் அல்லாஹுத் தஆலாதான்; அவருடைய பல்வேறு மாறுபட்ட நிலைகளுக்கு காரணகர்த்தன் அவன்தான் என்பதை அறியாதவர்கள் அவருடைய உணர்ச்சிகளும், செயல்களும் அவர் புறத்தாலேயே உண்டாகின்றன என்று எண்ணிக்கொள்கின்றனர்.

397. நீதியின் முன்னும் நீதிவானின் முன்னும் இவ்வுலகமே ஒரு நீதிஸ்தலமாகத்தான் இருக்கிறது; இங்கேயே இறைவன் நீதியாட்சி செய்கிறான். கடமையான வணக்கங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று அவன் சட்டமுண்டாக்கி, அதை மீறுபவர்களைத் தண்டிக்கவும் செய்கிறான்.

398. இஸ்ராயீல் என்ற அமரர் மறுமையில் 'சூர்' என்ற கொம்பை ஊதியதும், சகல ஆத்மாக்களும் தத்தம் உடலில் புகுந்தவையாக வெளியாகும். இங்கே இறைவனின் செயல் இந்தச் சூர் ஊதலுக்கு ஒப்பிடப்பட்டது.

399. ஆத்மாவை உடலோடு ஒட்டவைப்பதன்மூலம் உடலுக்கு மார்க்க சம்பந்தமான, உலகம் சம்பந்தமான வேலைகள் உண்டாகி விடுகின்றன.

400. தூக்கத்தில் ஆத்மா உடலுடன் பிணைக்கப்பட்டில்லா விடினும், மரணம்தான் அதை நிரந்தரமாகப் பிரிக்கிறது. மரணத்தில்

இறைவன் ஆத்மாக்களைத் தன் பக்கல் எடுத்துக்கொள்கிறான்; தூக்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டவற்றை குறித்த காலம்வரை விட்டு வைக்கிறான். (குர்ஆன் அத் 39 : வசனம் 42 பார்க்க.) விடுவிக்கப்பட்ட ஆத்மாவை, சேணம் அகற்றப்பட்டுப் புல்மேயவிடப்பட்டதாயினும் அது தப்பித்துக்கொண்டு போய்விடாமல் ஒரு முனையில் கட்டப் பட்ட நீளமான கயிற்றுடன் பிணைக்கப்பட்ட - குதிரைக்கு மௌலானா உவமை காட்டியுள்ளார்கள்.

405. இப்போதும் நம்மிடையே மெய்ஞானியர் பலர் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றனர். அவர்கள் அல்லாஹ்வையன்றியுள்ள சகலவற்றையும் விட்டு அப்பாலாகித் தம்மை இழத்தல் என்ற குகையில் தனிப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர்.

407-408. முன்னுள்ள பாடலில் சொன்ன விஷயத்துக்கு உதாரணமாக மௌலானா இதைத் தருகிறார்கள். பொருள்களின் யதார்த்தமான தன்மையை அறியவேண்டுமாயின் அதற்கு ஞானக் கண் வேண்டும். காதலால் ஞானப்பார்வையை அடையப் பெற்றிருந்த மஜ்னூன் லைலாவில் தெய்வீகப் பேரழகின் பிரதிபிம்பத்தைக் கண்டான். ஆனால், மற்றோர்க்கு அவள் சாதாரணமானவளாகத் தோன்றினாள். (லைலாவைக் கலீபா சந்தித்த விபரமான கதையை இமாம் ஷைகு சஅதியின் 'குலிஸ்தா'னில் காணலாம். நமது இமாம் ஷைகு சஅதி' பக்கம் 143 பார்க்க.)

409. மனமும் ஐம்புலன்களும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக இயங்குகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு ஆத்மா தெய்வ யதார்த்தத்தைப்பற்றித் தியானிக்கும் சக்தியை இழந்துவிடுகிறது. தன்னுணர்வுதான் பெரிய பாவம். எனவே, இந்த அர்த்தத்தில் விழித்திருந்து என்பது ஆத்மீக உறக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

417. இம்மையின் பந்தபாசங்களில் சிக்கி உழல்பவன், யதார்த்தமான ஜீவனுக்கும் (பறவைக்கும்), தற்செயலான ஜீவனுக்கும் (நிழலுக்கும்) வேற்றுமை அறியமாட்டாதவனாய், பிந்தியதற்குத் தனியான ஜீவிதம் உண்டுபோலும் என்று எண்ணிக்கொள்கிறான்.

422- 436. இந்தப் பிரமைகளிலிருந்து விடுபட்டு நீ உய்வடைய வேண்டுமாயின் அதற்கு உண்மையான ஞானி ஒருவருடைய வழிகாட்டுதல் அவசியமாகும். அவர் சகவாசத்தில் நீ பொறாமையையும் அகந்தையையும் களைந்தவனாக, அவர் காட்டும் பாதையில் நடந்து யதார்த்த நிலையைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

422. 'இறைவனின் நிழல்' என்பது இறைவன் அளிக்கும் பாதுகாவலை நமக்கு காட்டித்தரும் சம்பூரண குருவையாகும்.

423. அந்தக் குருநாதர் இறைவனையன்றியுள்ள எதனுடைய நினைவுமற்றவராய், தம் தியானத்திலேயே நிலைத்து நிற்பவர்.

424. 'அந்திம் காலத்தின் . . . பாதுகாக்கப்பட்டவனாகலாம்' - இம்மையின் முடிவில் அல்லது, மெய்ஞானப் பாதையில் இறைவனை நோக்கி நீ செய்யும் பிரயாணத்தின் முடிவில் நீ பாதுகாக்கப்பட்டவனாவாய்.

425. அந்தத் திருமறை வசனங்கள் முழுமையும் வருமாறு: "உமது இறைவன் நிழலை எவ்வாறு நீளச் செய்கிறான் என்பதை நீர் பார்க்கவில்லையா? அவன் நாடியிருப்பின் அதை ஒரே நிலையில் நிற்கச் செய்திருக்கலாம். பின்னர் சூரியனை நாம் நிழலுக்கு வழிகாட்டியாக ஆக்கினோம்.: பின்னர் அதைச் சிறிது சிறிதாக நம்பக்கல் இழுத்துக்கொண்டவர்களும் நாம்தான்" (அத் 25: வசனங்கள் 45, 46). நிழல் சூரியனுக்கு வழிகாட்டுவதுபோல, ஞானியர் இறைவனை அடைய மார்க்கம் காட்டும் நிழல்களாவர் என்று மௌலானா சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். இப்பிரபஞ்சமே இறைவனின் நிழலாகத்தான் இருக்கிறது. இவ்வலகில் ஞானியர்கள் காட்சிதரும் தோற்றம் தெய்வச் சூரிய ஒளியின் புறப்படிவமாகவே உள்ளது. அதன்மூலமே அவர்கள் யாவருக்கும் தோற்றமாகுபவர்களாயும், அதைப் பரம்பரை பரம்பரையாக மாவிடர்களுக்கு கொடுப்பவர்களாயும் உள்ளனர். அந்த ஒளிதான் 'முஹம்மதின் ஒளி' (நூரெ- முஹம்மதி) ஆகும்.

426. 'இந்தப் பள்ளத்தாக்கு' என்பது அன்பினதும் சோதனைகளினதும் பாதையாகும். ஆத்மஞானப் பாதையில் நடப்பவன் இதைக் கடந்துதான் மேலே போகவேண்டும்.

"அஸ்தமிப்பவைகளை நான் நேசிக்கவில்லை" (குர்ஆன் அத். 6: வசனம் 76) - விண்மீன், சந்திரன், சூரியன் ஆகிய, உதித்து அஸ்தமிப்பவற்றை (இறைவனையன்றி எதையும்) வணங்க மாட்டேன் என்று ஒதுக்கித் தள்ளிய இப்ராஹீமைப் போன்று, இறைவனையன்றியுள்ள சகலவற்றையும் புறக்கணித்துவிடு.

இறைவன் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களைத் தன் நேயர் (கலீல்) ஆக ஏற்றுக்கொண்டான். (குர்ஆன் அத் 4: வசனம் 125 பார்க்க.) எனவே, 'கலீல்' என்பதே அவர்களைக் குறிக்கும் பதம்தான்.

427. ஒரு நிழல் (மெய்ஞானி) உன்னை ஒரு சூரியனின் பால் (நூரெ- முஹம்மதி என்ற யதார்த்த ஒளியின்பால்) நடத்திச்செல்லடும். ஆத்மீக அரசரான ஷம்ஸெ தப்ரேஜியிடம் (உன்மீது அவருடைய சிரேஷ்டமான திருப்பார்வைபடுமாறு) வேண்டுகூல்தல்செய்!

428. மணவிருந்து மண்டபம் என்பது மெய்ஞானத்தின் மர்மங்களையும், தெய்வீக ஐக்கியத்தையும் குறிப்பதாகும். “இறைவனின் நேசர்கள் அவனுடைய மணப்பெண்களாவர்: மஹரமல்லாத - மணமுடிக்கும் உறவுமுறையற்ற - உற்றாரையன்றி வேறுயாரும் அவர்களைப் பார்க்கமுடியாது” என்று பாயஜீது புஸ்தாமி (ரஹ்) அருளியுள்ளார்கள்.

‘ஜியாவூல் ஹக்: (குர்ஆன் அத் 10 : வசனம் 5ல்), “ஹூவல்லதீ ஜஅலஷ் ஷம்ஸ ளியாஅன்...” (அவனே சூரியனை ஒளியுடையதாகவும்... ஆக்கினான்) என்றுள்ள வசனத்தை மனத்தில் கொண்டே ஹுஸாமுத்தீனுக்கு மௌலானா இந்தப் பட்டத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்.

429-431. மஸ்னவீயில் பன்முறை செய்யப்படும் எச்சரிக்கையை இந்த அடிகளிலும் காண்கிறோம். அப்படி எச்சரிப்பது எத்துணை அவசியமானது என்பதை மௌலானாவைவிட நன்கறிந்தவர்கள் யாருமிருக்க முடியாது. ஷம்ஸெ தப்ரீஜியோடும், ஹுஸாமுத்தீனோடும் அவர்கள் கொண்டிருந்த தோழமை அந்தத் ‘தரீக்கா’ வைச் சேர்ந்த பலரிடையிலேயே, அவர்களுடைய கூட்டத்தாரிடையிலேயே - பொறாமையை உண்டாக்கிவிட்டதை அவர்கள் அனுபவ பூர்வமாகக் கண்டவர்கள். ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு அமரர்கள் யாவரும் அடிபணிந்தபோது, இப்லீஸ் மட்டும் அடிபணிய மறுத்தது பொறாமையாலன்றோ!

432. கீழான மனத்தால் (நப்ஸால்) விஷமுட்டப்பட்ட உடலிலுள்ள, மனத்திலுள்ள சக்திகள் யாவும் பொறாமையால் மாசுபட்டுள்ளன.

433. நபிமார்கள், மெய்ஞானியர் ஆகியோருடைய உடல்கள் பரிசுத்தமானவையாகும்.

434. குர்ஆன் அத் 2: வசனம் 125-ல் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களையும், இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களையும் விளித்து, கல்பாவிலுள்ள விக்ரஹங்களை அகற்றி அதைச் சுத்தமாக்கும்படி இறைவன் கட்டளையிட்ட விபரமுள்ளது. அதையே இங்கே மௌலானா பிரஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

“பரிசுத்த இதயம்....பொக்கிஷமாகும்” என்பதில் பிரஸ்தாபத்திருவசனத்தின் அகமியத்தையே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். சடலம் மண்ணாலான தாயத்துக்கூடு போன்றுள்ளது; அது தன்னுள் மறைவான பொக்கிஷமான ஒளியொன்றை வைத்துப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பொக்கிஷம்தான் தெய்வச் சடலும்,

மனிதனின் ஆத்மீக சாரமும் ஆகும். அதைப் பீடித்துள்ள மயக்கம் அகற்றப்பட்டால், 'அவன் பேச்சு ஒளியாகவும், அவன் செயல்கள் ஒளியாகவும், அவன் ஆட்டம் அசைவு யாவும் ஒளியாகவும் ஆகி விடும்'; அவன் இதயத்தில் இறைவன் மட்டுமே குடியிருப்பான்.

435. பொறாமைக்காரன் பிறருக்குத் தீங்கிழைப்பதுடன் அதனால் தன் ஆத்ம சக்தியையே அழித்துக்கொள்பவனாயும் இருக்கிறான்.

440. "யூஸூபின் வாசனையை நான் இதோ நுகர்ந்து கொண்டிருப்பது உண்மை" (அத் 12: வசனம் 94) என்ற திருகுர்ஆன் வசனத்தை மனத்தில்கொண்டு இந்தப் பாடல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

441. ஆத்மீக உள்ளுணர்வற்றவன் மூக்கிலுண்டான பினீசம் போன்ற கோளாறால் மணத்தை முகர இயலாத நிலையிலுள்ள வனை ஒப்பான். எனவே, இவன் மூக்கற்றவனுக்கே சமமாகிறான்.

442. மெய்ப்பொருள் ஞானம் தெய்வ சம்மானமாக அருளப் படுவது. அதை அருளுபவனுக்கு நன்றி நவிலத்தவறுபவன் அதைப் பெறும் சக்தியைப் பறிகொடுத்துவிடுகிறான்.

443. நன்றி செலுத்துவோர் - இறைவனின் எல்லையற்ற கருணைக்காகச் சதாவும் அவனைத் துதித்துப் போற்றும் மெய்ஞானியர். அவர்கள் கையில் குளிப்பாட்டுவர் கையில் பிரேதத்தைப் போல் பணிவுள்ளவனாய் இரு.

444. "இறைவன் பாதையில் நடப்பவர்களை வழிகெடுக்கும் ஷைத்தானாக ஆகாதே! கடமையான வணக்கங்களில் சித்தசத்தியுடன் நடந்துகொள்வோரை அதைவிட்டும் அப்பாலாக்காதே" என்று மௌலானா உபதேசிக்கிறார்கள்.

498. கற்கண்டும் பாஷாணமும் இவ்வுலகின் இரண்டு எதிரிடையான இயல்புகளைக் குறிப்பவை. இங்கே இறைவனின் கல்யாண குணங்களான ஜலால் (மாட்சி), ஜமால் (பேரழகு) ஆகிய இரண்டும் தமது புற உருவங்களில் வெளியாகின்றன. ஏகமானவனிலிருந்து புறத்தே நமக்குப் புலனாகும் அவனுடைய பல்வேறு அம்சங்களை யும் கடக்காதவரை நாம்மெய்ஞானமெய்த இயலாது.

500. ஈஸா நபி (அலை) அவர்களுடைய மாசற்ற தன்மையையும், ஏகாக்கிர நிலையையும் அவர்களைப் பின்பற்றுவதாகச் சொல்பவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமன்றோ! இறைவனுடைய 'ஆகுக்!' என்ற சொல்லைக்கொண்டு உண்டான 'ரூஹுல்லாஹ்' (அல்லாஹ்வின் ஜீவன்) அவர்கள்.

501. ஈஸா நபி (அலை) அவர்கள் செய்த அற்புதம் ஒன்று இதில் தொக்கிநிற்கிறது. அவர்கள் பள்ளிப்பட்டிப்பை முடித்த பின்னர், அவர்களின் தாயார் அவர்களைச் சாயத்தொழிலாளி ஒருவரிடம் ஒப்படைத்துத் துணிகளுக்குச் சாயம் ஏற்றும் தொழிலைத் தமது மகனுக்குக் கற்றுத்தரும்படி ஏற்பாடு செய்தார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் சாயத் தொழில் கற்றுவருகையில் ஒருநாள் அவர்கள் ஆசிரியர், அவர்களை நோக்கி, “இந்தத் தொழிலை நீ இப்போது நன்கு கற்றுக்கொண்டுள்ளாய். நான் வெளியூர் போய்வரவேண்டிய தாயுள்ளது. இதோ சாயமேற்றப்பட வேண்டிய துணிகள் சில உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் என்னென்ன சாயமேற்றப்பட வேண்டும் என்று அவற்றில் அடையாளமிட்டுள்ளேன். நான் வருமுன் நீ அவற்றைச் சாயமேற்றி வை!” என்று உத்தரவிட்டு வெளியூர் போய்விட்டார். அவர் போனதும், ஈஸா (அலை) அந்தத் துணிகள் அனைத்தையும் ஒரே சாயத்தொட்டியுள் அள்ளிப் போட்டு, “இறைவன் அருளால், இவை யாவும் என் நாட்டப் படியான வர்ணமுடையவைகளாகட்டும்!” என்று கூறினார்கள். அவர்களுடைய ஆசிரியர் பத்துநாட்களில் திரும்பி வந்தார். “துணிகளை என்ன செய்தாய்?” என்று அவர் கேட்டார். அவற்றுக்கு தாம் சாயமேற்றிய விதத்தை ஈஸா (அலை) தெரிவித்தார்கள். “ஐயோ நீ என் துணிகளை நாசமாக்கிவிட்டாயே!” என்று அவர் வேதனைப் பட்டார். உடனே ஈஸா (அலை) அவரைச் சாயத் தொட்டியின் பக்கம் அழைத்துச் சென்று, அதனுள்ளிருந்து ஒவ்வொரு துணியாக வெளியிலெடுத்தார்கள். தமது ஆசான் கட்டளையிட்டபடியே அந்தத் துணிகள் ஒவ்வொன்றும் சாயமேற்றப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அவர் மலைத்துவிட்டார். அவரும், அவருடைய சீடர்களும் ஈஸா (அலை) அவர்களுக்கு வழிபட்டவர்களாகி அவர்களுடைய ‘சுவிசேஷக்காரர்’ (ஹவாரியூன்)களும் ஆனார்கள். இந்த விபரம் ‘கஸஸு’ல் அன்பியா’ என்ற நூலில் உள்ளது. ஆனால் ஹக்கீம் ஸனாயீயின் தகவலின்படி, ஈஸா (அலை) அவர்கள் பலவர்ணங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து அவற்றில் துணிகளைச் சாயமேற்றியபின் எடுத்துப்பார்த்ததில் அவை யாவும் தூய்மையான வெண்மையுடையவையாய் இருந்தன என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பிந்திய விபரத்தையே மௌலானா ஏற்றுள்ளார்கள் என்பது அவர்களுடைய இந்தப் பாடலிலிருந்து விளங்குகிறது.

மெய்யான நாதாக்களுடைய இதயம் அதை அணுகுவோரை இவ்வுலக வாழ்வின் மாசுகளைவிட்டே சுத்தமானதாக ஆக்கிவிடும் தன்மையாகும்.

502-503. இம்மையின் பந்தபாசங்களில் உழல்பவர்கள் சலிப்புக்கு ஆளாவர். ஏகத்துவத்திலேயே திளைத்துக்கொண்டிருக்கும்

நாதாக்கள், மீன் தண்ணீருள் இருப்பதுபோல, சலிப்பற்றவர்களாக (ஏகத்துவத்தில் ஒன்றியவர்களாக) இருப்பார்கள். ஆத்மாவே அவர்களின் உயிர்; உருவமுள்ள சடதத்துவ உலகையும், அதிலுள்ள வண்ணங்களையும் அவர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுகின்றனர்.

504. நித்தியமானதற்கும் இவ்வுலகின் உவமைகளைச் சங்கேதமாகக் கூறிக்காட்ட நேர்ந்ததற்காக மௌலானா அவர்கள் தங்களையே நொந்துகொள்கிறார்கள். இறைவனைக் கடலாகவும், உலகில் உண்டாகி மறையும் யாவையும் அதில் எழுந்து மறையும் அலையாகவும் மெய்ஞானிகள் கொள்வதுண்டு. இந்தக் கருத்தை மௌலானாவும் பல இடங்களில் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

512-513. பிரபஞ்சத்திலுள்ள யாவும் இறைவனின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன; அவனைத் துதித்துப் புகழ்கின்றன என்று திரு குர்ஆனில் பல்வேறு இடங்களில் (உதாரணமாக அத் 17: வசனம் 44 பார்க்க.) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவனைத் துதிப்பது என்றால், அவனைப்பற்றி அறியாமல் செய்யமுடியாதல்லவா! எனவே, சிருஷ்டிகள் யாவும், தம்மைப் படைத்தவனை (ஆகுக்! என்றதும், ஆகிவிட்டவையான அவை தம் சிருஷ்டியானனை) அறிந்துதான் துதித்துப் புகழவேண்டும். அவை அவனை உணர்கின்றன, அவன் கட்டளைகளுக்குப் பணிகின்றன என்பது நாதாக்கள் சிலருடைய கருத்தாகும். இறைவனால் உயிரூட்டப்பட்ட யாவும் தத்தம் அசல் இயல்புக்கு ஏற்ற முறையில் இறைவனைத் துதித்து அவனுக்கு வழிபடுகின்றன என்று ஷைகுல் அக்பர் இப்னுல் அரபி (ரஹ்) தங்கள் 'புஸுஸூல் ஹிக்' மில் எழுதியுள்ளார்கள். (தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு போன்ற) கனிப்பொருள்கள் சிருஷ்டியில் உயரிய நிலையிலுள்ளவை; அடுத்துத் தாவர இனமும், அதையடுத்துப் பிராணி இனமும் நிற்கின்றன. இவை யாவும் ஞானதிருஷ்டி மூலம் (கஷ்பு மூலம்) இறைவனை அறிகின்றன. ஆனால், மனிதனோ தன் அறிவுக்கும், சிந்தனைக்கும், நம்பிக்கைகளுக்கும் அடிமையாகிக்கிடப்பதால் அவன் இவற்றை விட்டு விடுபடும்வரை இந்த ஞானதிருஷ்டியைப் பெறமுடியவில்லை. அவனுடைய கீழான மனம் (நப்ஸ்) அவன் தன் சிருஷ்டியானனை அறியாவண்ணம் அவனைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை அவன் அடக்கினால், இறையுணர்வும், அதனால் கிட்டும் பாக்கியங்களும் சாத்தியமாகும்.

515-516. தெய்வீக அருளால் உண்டாகும் மாபெரும் மாற்றத்தை இந்தப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. இந்த அருள் மூன்றாந்தர அறிவைத் தெய்வஞானமாக (கஷ்பு ஆக) வும், சாதாரண மனப் பயிற்சியை தீர்க்கதிருஷ்டிவாய்ந்த தன்மையதாகவும், புலன்களைச்

சேர்ந்த அறியாமை என்ற சாதாரணக் கல்லை, ஆத்மீக வைநீரிய மாசும் மாற்றி விடுகிறது.

517. தனிப்பட்ட முறையில் ஜீவித்திருப்பதாகவும், செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் எண்ணுவதே எகத்துவத்தை மறுப்பதுதான். தன் உள்ளமையை அவனுடையதால் மூழ்கடிப்பதுதானன்றோ ஏகத்துவத்தை யதார்த்தமாக உணர்ந்துவிட்டதன் அர்த்தம்! அவ்விதமன்றி, தன் உள்ளமையின் உணர்வுடன் அவனைப் புகழ்வதே ஒரு பாவம்தான் என்பது ஞானியரின் கருத்தாகும்.

519-520. ஜடதத்துவ உலகம் இறைவனின் கல்யாண குணங்களையும், தெய்வீக சாரத்தையும் வெளியிட்டுக் காட்டிக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. எனவே அதைப் பனிக்கட்டிக்கு உவமானமாகச் சொல்லலாம். பனிக்கட்டி யதார்த்தத்தில் தண்ணீர்தானே! ஆனால், அது தன்னுடைய திடப்பொருளான தன்மையிலிருக்கும்வரை இறைவனைவிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டதாகவும்தான் இருக்கும். பாரஸீ கத்தில் துக்கத்தைக் காட்டக் கருநீல உடையணிவது வழக்கம்.

523. தெய்வ ஒளியை அடையப்பெற்ற மெய்ஞானியின் இதயம் இறைவனின் கல்யாண குணங்களுடையவும், சாரத்துடையவும் அகண்டமான உலகங்களை (மலக்கூத், ஜபருத்) கண்டு அதில் திளைக்கிறது. இந்த ஜடதத்துவ உலகு அந்த உலகங்களோடு ஒப்பிடப்படின் மிகவும் அற்பமானதாய் இருக்கிறது.

526. “இவ்வுலகம் மெய்விஸ்வாசிகளுக்குச் சிறைச் சாலையாகவும் பஞ்சமுண்டாக்குவதாகவும் உள்ளது; அவர்கள் இதை விட்டு விடுதலையானவர்களாயின் சிறையிலிருந்தும் பஞ்சத்திலிருந்தும் தப்பியவர்களாவர்” என்ற ஹதீஸின் கருத்தை இப்பாடலில் காண்க.

527. மூஸா (அலை) அவர்கள் தாங்கள் விடுவித்த பனீ இஸ்ராயீல் கூட்டத்தாரோடு நீல நதிக் கரையை அடைந்த சமயம், அவர்கள் யாவரையும் அழித்து ஒழிப்பதற்காக பிர அவன் தன் படைபலம் முழுவதையும் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான். மூஸா (அலை) இறைவன் பெயரைச் சொல்லித் தங்கள் கைத்தடியை உயர்த்தியதும், அவர்களுக்கும் அவர்கள் கூட்டத்தாருக்கும் விலகி வழிவிட்ட ஆறு, பிர அவன் கூட்டத்தார் தன்னை அணுகியதும் அவர்கள் அனைவரையும் தன்னில் மூழ்கடித்துவிட்டது. இந்தப் பாடலும், அடுத்த இரண்டு பாடல்களும் நபிமார்கள் காட்டிய அற்புதங்கள் மூலம் இறைவனின் சர்வசக்தி வெளிப்பட்டுள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

529. நபிபெருமானார்மூலம் திரு குர்ஆன் இறக்கியருளப் பட்டதையும் அது சாதித்த அற்புதத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. 'உம்மி' என்பது எழுதப் படிக்கத் தெரியாத பெருமானாரைக் குறிப்பதாகும். (திரு குர்ஆன் அத்7:வசனம் 158ன் பிற்பகுதியில் இறைவன் நபிபெருமானாருக்கு இந்தப் பெயரை வழங்கியுள்ளான்.)

காலத்துக்கு தக்கவாறு அவ்வப்போது தோன்றிய நபிமார் களும் ஜனங்களின் மனத்தை இறைவனின் சர்வசக்தியின் பக்கல் இழுப்பதற்கான அற்புதங்களைக் காட்டியுள்ளனர். எகிப்து தேசத்தில் கண்கட்டு வித்தைகள் மிகைத்து, ஜனங்கள் இதைவிடச் சிறந்த அற்புதம் எதுவுமில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த சமயம், மூஸா (அலை) அவர்கள் தோன்றி தங்கள் கைத்தடியால், அந்த மந்திரவாதிகளின் வித்தைகளெல்லாம் வெறும் குழந்தைப் பிள்ளைகளின் விளையாட்டுத்தான் என்று நிரூபித்து ஜனங்களை இறைவனின் மார்க்கத்தின் பக்கம் திருப்பினார்கள். கிரேக்க வைத்திய சிகிச்சை முறையை மிஞ்சியது எதுவுமே இல்லை என்று ஜனங்கள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த காலையில் ஈஸா (அலை) அவர்கள் இறந்தவர்களுக்கு உயிர் வழங்கி இறைவனின் மாட்சியை ஜனங்களுக்கு உணர்த்தினார்கள். நபிபெருமானார் அவதரிக்கும் வரை மக்காவில் வாழ்ந்த மக்கள் கவிதைகளையே மகா உன்னதமானவையாகக் கருதிக் கொண்டாடிவந்தனர். கஃபத்துல்லா விலேயே சிருங்காரரஸம் மிக்க இப்பாடல்கள் எழுதித் தொங்க விடப்படும் அளவுக்கு முக்கியத்துவமடைந்திருந்தன. ஆனால் நபிபெருமானார்மூலம் திரு குர்ஆன் இறங்கியதும், அந்தப் பாடல்களில் மக்களுக்கு இருந்த ஈடுபாடே போய்விட்டது. திரு குர்ஆன் வசனங்களின்முன் எதுவும் நிற்கமுடியாது என்றாயிற்று. விஷேச கவித்துவமுடைய பாடல்கள் என்று கஃபத்துல்லாஹ்வில் கட்டிவிடப்பட்ட பாடல்களை எழுதிய லபீத் இப்னு ராபிய்யா போன்றவர்களே திரு குர்ஆனின் ஆரம்ப வசனங்களைப் படித்து அதில் மனம் பறிகொடுத்து முஸ்லிம்களாகிவிட்டனர்.

531. கபடப் பறவை என்பது எதையும் நுட்பமாகக் கண்டு கொள்ளக் கூடிய பறவை. இதைச் சாதாரணமாகக் கண்ணியில் அகப்படுத்துவது கடினம். ஆனால், மந்திரியின் சூழ்ச்சியோ இத்தகைய பறவையையும் (இதுபோன்ற மதிநுட்பமுடையோரையும்) கண்ணியில் மாட்டிக்கொண்டு தலைகீழாகத் தொங்கச் செய்யும் தன்மையதாய் இருந்தது.

532. இந்தப் பாடலின் பிற்பகுதியில், "எனக்காக இதயம் உடைந்தவர்களோடு நான் இருக்கிறேன்" என்ற ஹதீஸ் குத்ஸியின் கருத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

535. வெட்கி முகம் வெளுத்தபெண்-ஆதமுடைய சேஷ்டைக் கார மக்களைவிடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று அமரர்கள் ஜம்பம் பேசியபோது, இறைவன் அவர்களில் ஹாரூத் மாருத் என்ற இருவருக்குக் காம உணர்வூட்டி, அவர்களைப் பூவுலகுக்கு அனுப்பினான். அவர்கள் அழகிய பெண்ணொருத்தியைக் கண்டு அவள் மீது மோகங்கொண்டனர். அவளோ, அவர்கள் வானுலகுக்கு ஏறுவதற்கான சக்தியுடனும் மொழியாகிய ரகசியத்தைத் தனக்கு அவர்கள் அறிவித்துக் கொடுத்தாலொழிய அவர்கள் இச்சைக்கு இணங்கமுடியாது என்றாள். உடனே அவர்கள் அந்தத்தெய்வ ரகசியத்தை அவர்களுக்கு அறிவித்துக்கொடுத்தனர். அவர்கள் தமது காமத்தைத் தீர்த்துக்கொண்ட பின், அவன் அந்த ரகசியத்தின் உதவியால் வானுலகு சென்றாள். இறைவன் அவளை வெள்ளியாக (ஐஹ்ராவாக) ஆக்கிவிட்டான். ஹாரூத்தும், மாருத்தும் தமது பாவங்களுக்காக மறுமையில் சதாவும் துன்பமநுபவிப்பதற்குப் பதிலாக இம்மையிலேயே பாவமன்னிப்புத் தேடுவதை நாடினர். எனவே, பாபிலோனில் குழியொன்றில் அவர்கள் தலைகீழாகத் தொங்கியவாறு பாவமன்னிப்புக் கேட்பவர்களாய் இருக்கின்றனர். (ஹாரூத், மாருத் ஆகிய இருவரும் இவ்வுலகில் தோன்றினர், அது நல்லோரையும் கெட்டோரையும் சோதிப்பதற்காகத் தான் என்ற அளவுக்கே அவர்கள் வரலாறு திரு குர்ஆனில் (அத். 2, வசனம் 102) உள்ளது. இதில் கண்ட மற்ற விபரங்கள் 'கஸஸுல் அன்பியா' என்ற நூலில் உள்ளதாம்.)

537. ஒரு பெண் ஒரு நகூத்திரமர்க உருமாற்றப்பட்டது அவளுக்கு விகாரமானதாயின், ஆண் ஒருவன் தன் ஆத்மீகத் தன்மைகளைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அழித்து நாசமாக்குவது அவனுக்கு எத்துணை பெரிய விகாரமான உருமாற்றமாக இருக்க வேண்டும்.

538. "நாம் மனிதனை அழகான அமைப்பில் சிருஷ்டித்தோம். பின்னர், அவனைக் கடையனிலும் கடையனாக ஆக்கிவிட்டோம்" (அத் 95 : வசனம் 4,5) என்ற திரு குர்ஆன் வசனங்களின் கருத்தைக் காண்க.

540. வானசாஸ்திரிகளின் ஆராய்ச்சிகள் விண்மீன்கள் பற்றிய ஹேஷ்யங்களுக்கு உட்பட்டவை. லோகாயத்ததுக்கும் மெய்ஞானத் துக்கும், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உள்ள வேற்றுமையைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக மௌலானா அவர்கள் வானசாஸ்திரியின் ஆராய்ச்சியை இங்கே குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார்கள்.

“ஆதம் (அலை) அவர்களில் இறைவன் தன் சுடரை (தஜல் லியை) வெளியாக்கிக்காட்டியுள்ளான். எனவே, அவர்கள் உருவுக்குமுன் அமரர்கள் சாஷ்டாங்கம் செய்தனர் என்பதை நீ மறக்கலாமா?” என்று அவர்கள் மனிதனை நோக்கி வினவுகிறார்கள்.

541 - 544. தெய்வக் கோபம் இம்மையின் சகல சுகபோகங் களையும் ஒரே கணத்தில் - சூரியனில் பட்ட பனிபோல மறைந்து போகச்செய்கிறது. இதுபோன்ற தெய்வக் கருணையின் ஒரு பொறி எண்ணற்ற பாவாத்மாக்களின் பாவங்களை எரித்துப் பொசுக்கி விடுவதும் சாத்தியமே.

545. இறைவன் செயலுக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடுமில்லை. அவன் தான் நாடியதைச் செய்கிறான். அவன் காரண கர்த்தன் (முஸப்பிபுல் அஸ்பாப்), படிவங்களை மாற்றுவவன் (முபத்தில் அஃயான்) ஆவான்.

547. இப்ராஹீம் நபி (அலை) அவர்கள், அவர்களுடைய கூட்டத்தார் வணங்கிய விக்ரிஹங்களை உடைத்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக நம்ருத்து அவர்களை நெருப்பில் தள்ள உத்தர விட்டான். அவர்கள் அந்த நெருப்புக் குண்டத்தில் தள்ளப்பட்ட போது, இறைவன் அதை அவர்களுக்கு இனிமையான பூங்காவாக ஆக்கியருளினான். (திரு குர்ஆன் அத். 21: வசனம் 69.)

548. சகல காரண சாதனங்களையும் சிருஷ்டித்தவனான இறைவன், இரண்டாந்தரக் காரண சாதனங்கள்மூலம் தன் செயல்களை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆயினும், இன்ன காரணத் துக்கு இன்ன பயன் என்று உண்டாக்குவதும், உண்டாக்காம லிருப்பதும் முற்றும் அவன் திருச் சித்தத்தைப் பொறுத்ததாகும். வழக்க விரோதமான செயல் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடின் மெய்ஞானி யானவர் சத்தியசொரூபனின் முன் நேருக்குநேர் கொண்டுபோய் நிறுத்தப்படுகிறார். அப்போது அவர் அறிவு பிரமிப்படைகிறது; இறைவனின் நேரடியான செயல்படலை அவர் காண்கிறார்; இறை வனையன்றி வேறு எதையும் காணாத நிலையில் இறைவன் உண்டாக்கும் சகல இரண்டாந்தரக் காரணங்களும் (காரண சாதனங்களும்) வெறும் பிரமையானவை என்று அவர் கண்டு கொள்கிறார்.

565. வெறும் ஏட்டுப் படிப்பால் மட்டும் மெய்ஞானம் உண்டாகிவிட முடியாது. அதற்குக் குருநாதர் காட்டிய வழியில் நடந்து இதய உதிப்புப் பெறவேண்டும் என்பதை மகான்கள் பலரும் வற்புறுத்தியுள்ளனர். (இமாம் கஸ்ஸாலீ எழுதிய 'பிழையிலிருந்து விடுதலை' பார்க்க.)

566. “புலன்களின் கதவுகளை அடையுங்கள், மனத்திலுள்ள உருவங்களை அகற்றுங்கள்; அப்போது தெய்வ உதிப்பாகிய ஒளி உங்கள் இதயத்தில் படலாம்” என்று ஞான நாதர்கள் அருளியுள்ளதை மந்திரியும் கூறுகிறான்.

568. “சாந்தியடைந்த ஆத்மாவே உன் இறைவனிடம் திருப்தியடைந்ததாகவும், அவன் திருப்தியைப் பெற்றதாகவும் அவனிடம் திரும்புவாயாக!” (அத். 89: வசனங்கள் 27, 28) என்ற திருகுர்ஆன் வசனங்களின் கருத்து இங்கே கையாளப்பட்டுள்ளது.

571. ஈஸா (அலை) அவர்கள் கடல்மீது நடந்த விபரம் பலராலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. புலன் அறிவும், சடதத்துவ உருவமும், பன்மையான தன்மையும் தெய்வ உதிப்புடனும் யதார்த்த நிலையுடனும், ஏகத்துவத்துடனும் இங்கே எதிர் எதிராக்கிக் காட்டப்பட்டன. (ஈஸா (அலை) அவர்களுடைய மெய்யுறுதி (யகீன்) மட்டும் இன்னும் அதிகமானதாய் இருந்திருப்பின் அவர்கள் காற்றின்மீதுகூட நடந்திருக்க முடியும் என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள்.)

574. ஜீவனின் தண்ணீர் (ஆபெ ஹயாத்) கிலுரு (அலை) அவர்களால் இருண்ட பூமியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென்றும், அதைப் பருகியதாலேயே அவர்கள் நித்தியத்துவமடைந்தார்கள் என்றும் சொல்லப்படுவதுண்டு.

577. தற்பெருமை பேசும், ‘தான்’ என்னும் தன்மையை அதிகப் படுத்தும் பேச்சு - தூசியால் கண்ணாடி வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலிக்காது போவதுபோல - இதயத்தை இருளடையச் செய்கிறது. மௌனமாய் இருப்பது என்பது மெய்நிலை காணும் பாதையில் பிரமிப்படைதலும், தன்னை இழத்தலுமாகும்.

579. “எங்கள் இறைவா, நாங்கள் தாங்கமுடியாத கஷ்டங்களை எங்கள்மீது சுமத்திவிடாதே!” (திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 286.)

580. உயரிய மெய்ஞான உண்மைகளை யாவரும் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளலாம் என்பது சாத்தியமன்று. மெய்ஞானப் பாதையில் தங்களுக்கு வழிகாட்டியொருவர் தேவை என்றும், மெய்யருள் பெறத் தாங்கள் இன்னும் பக்குவம் பெற்றுவிடவில்லை என்றும் சீடர்கள் மந்திரியிடம் முறையிடுகின்றனர்.

587. இதில் மந்திரியை உலகம் முழுவதற்கும் ஒளி நல்கும் சம்பூரண மனிதனாக அவன் சீடர்கள் பேசுகின்றனர்.

590. உயிரைப் பொறுத்தவரை உடல் பெயரிடப்பட்ட பொருளின் யதார்த்தத்தை (மஅனாவை) மறைக்கும் பெயர் (இஸ்மு) ஆகவே விளங்குகிறது.

592. சம்பூரண மனிதனுடைய சகல சொல்லும், செயலும் இறைவனால் உதிர்ப்பூட்டப்பட்டவையாகவே இருக்கும். அதனால் அவர் செய்யும் எதையும், ஏன் எப்படி என்று வினவுதல் கூடாது.

598. மௌலானா அவர்கள் தங்கள் சொந்தக் கருத்தாக இதை எழுதுகிறார்கள். யாவற்றுக்குமே சிருஷ்டிகள் சிருஷ்டியாளனின் துணையைப் பெறவேண்டியதாய் இருப்பதை அவர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள்.

602. ஜடதத்துவ உலகம் சம்பந்தப்பட்டவரை மனிதன் ஜீவிதமற்றவன்தான். அவன் பரிபூரணப் பொருளிடமிருந்து பெற்றுள்ள நீர்க்குமிழிபோன்ற ஜீவிதம் வெறும் நிழல்தான். ஒரே ஒரு யதார்த்த சொரூபியான இறைவன் இந்த ஜடதத்துவத்தைத் தோன்றும்படி செய்துள்ளான். அல்லது அவற்றின் வடிவில் தன் கல்யாண குணங்களும் செயல்களும் வெளிப்படுவதற்காக அவ்வாறு தன்னை வெளியாக்கிக் காட்டுகிறான்.

603-604. கொடிகளில் சிங்கம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். காற்றின் அசைவால் அந்தக் கொடிகள் படபடக்கும்போது அவற்றில் வரையப்பட்டுள்ள சிங்கங்களும் துள்ளுவதுபோல் தெரிகிறது. யதார்த்தத்தில் அவற்றுக்கு உயிருமில்லை; எதுவுமில்லை. அதுபோன்றே மனிதனுடைய ஆட்டம் அசைவு யாவும் இறைவனின் செயல்களால் உண்டாகுபவைதாம். அவற்றுக்கென்று ஜடதத்துவத்தில் தனி ஜீவிதமில்லை.

606-610. இந்த அடிகளில் வெளியிடப்பட்ட மூலக்கருத்து ஷைக்குல் அக்பர் இப்னுல் அரபி (ரஹ்) அவர்களுடையதாகும். ஏகன் (அல்-ஹக்கு, யதார்த்தன்) சகலவற்றின் சாரமானவனாயும் இருக்கலாம், அல்லது, அந்தச் சாரத்தின்மூலம் வெளிப்படும் தோற்றமுடையவன் (அல்-கல்கு; தோற்றம், உலகம், பலவானது) ஆகவும் இருக்கலாம் என்பது அவர்களுடைய தத்துவஞான விளக்கத்தின் ஒரு கருத்தாகும். இந்த ஏகன் மட்டுமே ஜீவித்திருப்பவன்; அவனையன்றி வேறு எதுவுமில்லை. 'ஜீவன் இல்லாதது' என்பது உண்மையிலேயே ஜீவிதமற்ற யாவையும் குறிப்பதாகும். அவை இருக்கவே முடியாது. எனினும், ஒரு கருத்தில் அவை ஜீவிதமற்றவையாயினும் ஒரு கருத்தில் அவற்றுக்கு ஜீவிதம் இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டே விஷய விளக்கம் செய்ய வேண்டுவதாய் இருக்கிறது. உதாரணமாக, புற உலகுக்கு சாரம் என்ற முறையில் ஜீவிதம் இல்லாவிடினும், ஓர் உருவமுடையது என்ற முறையில் ஜீவிதமுண்டு. இதுபோன்றே, அறிவு உலகம் உருவமுடையதாய் இல்லாவிடினும், ஒரு கருத்து என்ற முறையில் அது ஜீவிதமுடையதாம்.

606. 'உள்ளமையற்றவை' என்பது பொருள்களின் மறைவான சாரங்கள் உண்டாகுமுன் அவை இறைவனின் அறிவில் ஒரு கருத்தாக நின்ற தன்மையை (அஃயானெ தாபிதாவைக்) குறிப்பதாகும். அவை பின்னர் யதார்த்தமான ஜீவிதமுடையவையாக ஆக்கப்பட்டன. இறைவன் இந்த 'உள்ளமையற்றது' தன்னை நேசிக்கும்படி செய்தான். 'அஃயானெ தாபிதா' ஒவ்வொன்றுமே அவனால் அருளப்பட்ட ஜீவிதத்தைப் பெறத் தகுதிவாய்ந்ததாக அவனால் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. (இப்பினால் அரபியின் 'புஸூஸ்' பார்க்க.)

610. நாங்கள் வெளிப்படையில் ஜீவித்திராத நிலையில், நாங்கள் வெளிப்படையில் உன்னிடம் வேண்டிக்கொள்ளாத நிலையில் எங்கள் மறைவான வேண்டுகூலால் நாங்கள் யதார்த்த ஜீவிதமடைந்தோம். ஜீவிதம் (உஜூது) இறைவனின் அருட்கொடை; வேண்டுகூல் (சுவால்) மூலமே தெய்வ அருட்கொடைகளை அடையப்பெற முடியும். அந்த வேண்டுகூல் வெளிப்படையானதாகவோ, மறைவானதாகவோ (வெளிப்படையாக இல்லாததாகவோ) இருக்கலாம் அல்லது கேட்பவனின் நிலையை அவன் கேட்காவிட்டாலும் அவன் தேவையை உணர்த்துவதாய் இருக்கலாம். உதாரணமாக, வெளியில் உலர்ந்த செடி தான் கேளாமலே, தன் நிலையாலே தனக்குத் தண்ணீர் தேவை என்பதை உணர்த்துகிறது. மண்ணுள் புதைந்த வித்து, தான் முளைத்து வளர்வதை மறைமுகமாக வேண்டுகிறது.

615. பத்ரு யுத்தம் நடந்தபோது, நபிபெருமானார் (ஸல்) இறைவன் உத்தரவு கொண்டு ஒருபிடி மண்ணை அள்ளி எதிரிகள் மீது வீசினார்கள். உடனே முஸ்லிம்கள்முன் நின்று போராட முடியாதவர்களாக எதிரிகள் தோற்று ஒடலாயினர். அதை எறிந்தவர்கள் நபிபெருமானார் தாமாயினும் யதார்த்தத்தில் அதை எறிந்தவன் இறைவன்தான். "மெய்விஸ்வாசிகளுக்கு அதன்மூலம் தன் நல்லருள் பற்றி அத்தாட்சியைக் காட்டுவதற்காகவே" இறைவனால் அவ்விதம் செய்யப்பட்டது என்று திரு குர்ஆன் (அத். 8: வசனம் 17) கூறுகிறது. பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல நடவடிக்கைகளுக்குமே மூலஸ்தானமானவன் இறைவன்தான் என்பதற்காக இது இங்கே மௌலானாவால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக நபிமார்களும், நாதாக்களும் செயல்படுவது இறைவனில் ஒன்றியவர்களான நிலையில்தான். எனவே, அவர்கள் கையைப் பற்றினாலே இறைவன் கரத்தைப் பற்றியதாகவே ஆகும் என்பதற்கு ஆதாரமாக இந்த வசனம் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு.

616. இறைவனின் சர்வ சக்தனான தன்மை வெளியாக மனிதன் ஒரு கருவியாகத்தான் இருக்கிறான். இவன் அந்தச் செயல் தன்னிலிருந்து உண்டானதாக நினைத்துக்கொள்கிறான்.

617. “நம் செயல்கள் யாவும் இறைவனாலேயே உண்டாக்கப் பட்டு, சித்தப்படுத்தப்பட்டு, வெளியாக்கப்படுகின்றன. எனவே, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த நம்மால் முடியாது. அதாவது, மனிதன் தன் விருப்பப்படி எதையும் செய்ய முடியாது; அவன் செய்யும் யாவும் தெய்வ நிர்ப்பந்தத்தால் (ஜபரால்) தான் நடக்கின்றன” என்று கூறும் கொள்கையுடைய ஒரு கூட்டத்தார் உண்டு. இவர்கள் ஜப்பாரியாக்கள் எனப்படுவர். கீழ்ப்படிவதும், கீழ்ப்படியாமலிருப்பதும் இறைவனாலேயே திட்டப்படுத்தப்பட்டு விட்டதால், மனிதன் பலவீனமானவனாயும், இறைவனே சர்வ சக்தனாகவும் இருப்பதை தெய்வ உத்தரவுகள் நிரூபிக்காதவரை அவை பயனற்றவையாக ஆகிவிடும் என்பது இவர்களுடைய வாதம்.

இவர்களுக்கு எதிரிடையான ஒரு கூட்டத்தாருமுண்டு. இறைவன் மனிதனுக்கு வேண்டுமளவு சுதந்தரமளித்துள்ளான். மனிதன் அதன் உதவியால் தான் நாடியபடி நடந்துகொள்ளலாம். தன் சுயசித்தப்படி எதையும் செய்யலாம் என்பது இவர்கள் கோட்பாடு. இவ்விரண்டும் தவறான சித்தாந்தங்களாகும். இவற்றுக்கு நடுவான வழியில் நடப்பதுதான் ஷரீஅத்துடன் இணைந்த போக்காகும். மனிதன் தன் செயல்களைத் தானே சிருஷ்டித்துக்கொள்ளவுமில்லை. நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படவுமில்லை. மனிதனிடமிருந்து வெளிப்படும் செயல்களை உண்டாக்குபவன் இறைவன்தான். அதில் மனிதனுக்கும் சுயமாக நடக்கும் இஷ்டபூர்வத்துக்கு இடமுண்டு - இந்தக் கொள்கையையே மௌலானா அவர்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் வற்புறுத்துகிறார்கள்.

இறைவன் திருகுர்ஆன் (அத். 59: வசனம் 23ல்) தன்னை ‘ஜப்பார்’ (வற்புறுத்துவோன்) என்றும் அழைத்துக்கொள்கிறான். நாம் அவன் அடியார்கள், முற்றும் அவன் திருச்சித்தத்துக்கு உடன்பட்டவர்கள்; அவன் முன் கெஞ்சிப் பிரார்த்திப்பதையன்றி நமக்கு வேறு புகலிடமில்லை என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுவதற்காகவே அவன் தன் அழகிய பெயர்களில் இதையும் ஒன்றாகக் கொண்டுள்ளான்.

621. நாம் சுதந்தரமானவர்களாக இருப்பதுபோல் நமக்கு உணர்வு உண்டாகக் காரணம் நமது அறியாமைதான் என்று ஜப்பாரிய்யாக்கள் வாதிக்கின்றனர். ‘இறைவனின் சந்திரன்’ சுயசித்தம் என்ற மேகத்தால் மறையுண்டிருப்பினும் ஒரு கணம்கூடப் பிரகாசியாமலிருப்பதில்லை என்பது பாட்டின் கருத்தாகும்.

626 - 641. ஜப்பாரிய்யாக்களுக்கு இந்த அடிகளில் பதில் தரப்பட்டுள்ளது. நீ பிணியுற்று, வேதனையால் துடிக்கும்போது உன் மனச்சாட்சி விழித்துக்கொள்கிறது; பச்சாதாபம் உன்னை

ஆட்கொள்கிறது; அந்த நிலையில் நீ உன் பாவங்கள் மன்னிக்கப் படுவதற்காகக் கண்ணீர் வடித்துக் கதறுகிறாய். இவை தானாக எதுவுமே செய்யமுடியாத பாவாத்மா ஒருவனின் உணர்வுகளும், செயல்களுமாகுமா? மேலும், நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகிச் செயல்படுவதாகவே நீ உணர்ந்தாலும் அதுபற்றிய அறிகுறி எதையும் காட்டுகிறாயில்லையே! நீ மிகவும் பணிவும் தாழ்வும் காட்டுகிறாயா? நிர்க்கதியானவர்களைக் கொடுமைப்படுத்துதாமலிருக்கிறாயா? இல்லையே! இந்த விஷயங்களில் நீ உன் சொந்த இச்சைகளைத் தானே பூர்த்திசெய்து கொள்கிறாய்! நேர்மையான அமல்களைச் செய்யும்படி அழைக்கப்பட்டால் மட்டும் 'நிர்ப்பந்த' வாதத்தைக் கையாள்கிறாய். நபிமார்களோ இதற்கு நேர் எதிரிடையான நடைமுறையைக் கடைப்பிடித்துள்ளதைச் சிந்தித்துப்பார்!

623. பிணி உடல் பிணியாகவும் இருக்கலாம். ஆத்மப் பிணியாகவும் (அதாவது மெய்ப்பொருளின்மீது காதல் உண்டாவதால் வரும் பிணியாகவும்) இருக்கலாம். பொடுபோக்கான நிலையிலிருந்து விழித்தெழுந்து பச்சாதாபப்படுபவன் இறைவனை நேசிப்பவனாவான்.

629. தெய்வ உணர்வு அதிகரிப்பதற்கேற்ப, தெய்வ அகமியங்கள் பற்றிய ஞானம் அதிகமாவதற்கேற்ப, ஒருவனுடைய காதலும், தாபமும் அதிகரிப்பதே நியதியாகும். எனவே, ஜப்பாரிய்யாக்கள் இறைவனுடைய கட்டாயத்தை உண்மையிலேயே உணர்பவர்களாயின் அவர்கள் முகம் வெளுத்த, துயரடைந்த காதலனைப் போல, பயபக்தியுடனும், பணிவுடனும் இறைவன் பக்கல் திரும்புவதுதானே முறையாகும்!

637 - 641. ஒவ்வொருவருமே தமது யதார்த்த இயல்புக்கு ஏற்றதை - அவ்விதம் இறைவனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதை - நாடி அடைகின்றனர். நபிமார்கள் தமது தெய்வீக இயல்பு காரணமாக நிராகரிப்போர் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் இம்மையின் வேலைகளை வெறுத்து ஒதுக்குகின்றனர். நிராகரிப்போரோ, தமது நரக இயல்பு காரணமாக, நபிமார்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள மறுமைக்கான வேலைகளை - ஆத்மீகச் செயலாற்றலை - வெறுத்து ஒதுக்குகின்றனர்.

639. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஜீவனின் போக்கில் போகின்றனர். பறவைகள் தத்தம் கூட்டாளிகளை நோக்கிப் பறந்துபோவதுபோல, பாக்கியவான்களும், பாவாத்மாக்களும் தத்தம் ஆத்மீக இயல்புகளுக்கு ஏற்ற வழியில் நடக்கின்றனர்.

640. "இம்மை மெய்விஸ்வாசிக்குச் சிறைக்கூடமாகவும், நிராகரிப்போருக்குச் சொர்க்கமாகவும் விளங்குகிறது" என்ற ஹதீஸின் கருத்து இங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

654. தனித்திருத்தல் (கல்வத்) என்பது 'தான்' என்பதும், தன்னுணர்வுமே அற்றவனாய் இருப்பதுதான்.

649. ஈஸா (அலை) அவர்கள் வானுலகுக்கு உயர்த்தப்பட்ட போது அவர்கள் நான்காம் வானில் இருத்தப்பட்டார்கள், அங்கேயே இருக்கிறார்கள் என்பது பெரியார்கள் பலருடையவும் கருத்தாகும்.

672. இந்த அடிகளில் இஸ்லாத்துக்கு முந்திய கால பிரபல அரபிக் கவிஞர் முதநப்பி எழுதிய பாடலின் இரண்டு அடிகளின் கருத்துத் தொக்கி நிற்கிறது. அது வருமாறு:

“சையாருபுன்னு முக்ரிம் காலமாகிவிடின, (அவர் வாரிசான) நீ இருப்பினும், ரோஜா மலர் மறைந்துபோன நிலையில் நீ பன்னீராகவே இருக்கிறாய்.”

673. ஆத்மீக வாரிசைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததும் மௌலானா அவர்கள் நபிமார்கள் இறைவனுடைய பிரதிநிதிகளாய் இருப்பது பற்றியும், அந்தப் பிரதிநிதித்துவம் எத்தகையது என்பதுபற்றியும் பேசுகிறார்கள்.

674-675. நபி இறைவன் பிரதிநிதி என்றதும் பிரதிநிதிக்கும் பிரதிநிதியை நியமிப்பவனுக்கும் மாறுபாடு உண்டுபோலும் என்று யாரும் எண்ணவேண்டாம்; சாரத்தில் அவர்கள் ஒன்றுதான் என மௌலானா காட்டுகிறார்கள். பொருள்களின் புறத் தோற்றத்தைக் காண்பதாலேயே பன்மையான மனப்பான்மை உண்டாகிறது. யதார்த்தத்திலே நபிமார்கள் யாவரும் இறைவனுடன் ஒன்றானவர்கள்; ஒருவருக்கொருவரிலும் ஒன்றானவர்கள். “திருத்தாதருக்குப் பணியும் யாரும் அல்லாஹ்வுக்கு பணிபவர்களே” (அத். 4: வசனம் 59, 69) என்றும், “சொல்லும், அவன் தூதர்களிடையே நாம் எந்த வித்தியாசமும் பாராட்டவில்லை என்று” (அத். 3: வசனம் 84) என்றுமுள்ள திருகுர் ஆன் வசனங்களைப் பார்க்க.)

676-677. கண்கள் இரண்டாயினும், அவை பார்ப்பது ஒன்றையே- அவற்றின் பார்வை ஒன்றே. இதுபோல் நபிமார்களின் உடல்கள் பலவாயினும் அவர்களுக்கு ஒளியூட்டிய உயிர்கள் யாவும் ஒன்றுதான்.

682. உருவம் - தனித்தன்மை பாராட்டல், வரம்பு கட்டுதல், பன்மையான தன்மை ஆகிய யாவும் ஏகத்துவத்துக்கு எதிரிடையானவையாம்.

683-684. சகலவற்றின் அடித்தளத்திலுமே காணப்படாநிற்கும் ஏகத்துவத்தை எய்த சாதகர் எந்தக் கஷ்டத்தையும் பெரிதாக

எண்ணக்கூடாது. அவர் முயற்சி வீணாயினும் கூட, அவருடைய சொந்த முயற்சியால் அவர் சாதிக்க இயலாத எதையும் தெய்வக் காதல் கைவல்யமாக்கிக் கொடுத்துவிடும். “கருணையாளனின் மிகச் சிறியதாக இருப்பதும் மனு ஜின்னுகள் அனைத்தும் ஒருங்குசேர்ந்து செய்யும் முயற்சிக்கு ஒப்பாகும்” என்று ஹதீஸ் அருளுகிறது. இந்த அடிகளில் மௌலானா அவர்கள் ‘சாலிகெ - மஜ்தூப்’ (சித்திபெற்ற மஸ்தான்), ‘மஜ்தூபெ - சாலிக் (மஸ்தடைந்த சித்தியாளர்) ஆகியவர்களைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள்.

685. இறைவன் தன் அன்பர்களுக்கு தன்னைத் தரிசிக்கும் ஞானதிருஷ்டியை அருளி தன்னிடமிருந்து அவர்கள் பிரிந்ததால் அவர்களில் உண்டான புண்ணை ஆற்றிவிடுகிறான். (அதாவது, அவர்களை மீண்டும் தன்னோடு ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்கிறான்.)

686-687. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல பொருள்களுடையவும் அசல் பொருளின் பெயர் ‘வெண்ணிற முத்து’ (அத்துர்ரதுல் பைளா) என்பதாகும். அதையே ‘நூரெ-முஹம்மதீ’ என்றும் சொல்வர். மனிதனுடைய ஆத்மீக சாராம்சமே அதுதான். நஜ்முத்தீன் தாயா அவர்களுடைய ‘மிர்சாதுல் இபாத்’ என்ற நூலில் இது சம்பந்தமாக எழுதப்பட்டுள்ளதாவது: “இறைவன் ‘நூரெ- முஹம்மதீ’ (முஹம்ம தின் ஜோதி)யை அன்புக் கண்ணால் நோக்கினான். உடனே அது வெட்கத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, அதற்கு வேர்க்கலாயிற்று; வியர்வைத் துளிகள் முத்து முத்தாக உதிரலாயின. இந்த வியர்வைத் துளிகளிலிருந்து இறைவன் நபிமார்களின் ஆத்மாக்களை சிருஷ்டித்தான். அந்த நபிமார்களின் ஆத்மாக்களுடைய ஒளியிலிருந்து அவன் மெய்ஞான நாதர்களின் ஆத்மாக்களைச் சிருஷ்டித்தான். இவற்றிலிருந்து மெய்விஸ்வாசிகளின் ஆத்மாக்களைச் சிருஷ்டித்தான். அவற்றிலிருந்து கீழ்ப்படியாதவர்களின் ஆத்மாக்களையும், அவற்றிலிருந்து நிராகரிப்பவர்கள், நயவஞ்சகர்கள் ஆகியோருடையவும் ஆத்மாக்களை ஆக்கினான். மனித ஆத்மாக்களின் ஒளியிலிருந்து அவன் அமரர்களின் ஆத்மாக்களையும், அமரர்களின் ஆத்மாக்களிலிருந்து ஜின்னுகளுடைய ஆத்மாக்களையும், அவற்றிலிருந்து ஷைத்தான்களுடையவும், கலகஞ்செய்யும் துர்த்தேவதைகளுடையவும் ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினான். இவற்றின் சக்கையிலிருந்து பிராணிகளின் ஜீவன்களைச் சிருஷ்டித்தான். பின்னர் ஜட உலகிலுள்ள மரம், புல்பூண்டு, உலோகப் பொருள்கள், மூலப்பொருள்கள் போன்ற யாவும் ஜீவிதம் பெற்றன.”

688 - 689. ஒரே ஏகவனின் கல்யாண குணங்களின் வெளிப்பாடுகளால் பல்வேறுபட்ட ஜடதத்துவங்கள் வெளியாகியுள்ளன.

இதைச் சுவர்மீது சூரியன் வெளிச்சம் விழுவதால் உண்டாகும் பலதரப்பட்ட நிழல்களுக்கு ஒப்பிடலாம். 'தான்' எனும் இந்தச் சுவரை இடித்துத் தள்ளிவிட்டால் சகல நிழல்களும் மறைந்துபோய், ஏகத்துவத்தின் சூரியனையன்றி வேறு எதையும் பார்க்க முடியாத நிலை உண்டாகிவிடும்.

690. "ஏகத்துவத்தின் (தௌஹீதின்) யதார்த்தம் யாது என்பதை நான் இன்னும் விரிவாகக் கூறியிருக்க முடியும். ஆனால், இந்த மர்மங்களை ஏற்கத் தகுதியற்ற, இவற்றைப் புரிந்துகொள்ளும் சக்தியற்ற மனிதர்கள் அதனால் வழி பிசகிவிடக்கூடாதே என்று இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்" என்கிறார்கள்.

691 - 692. இறைவன் அருளாலும், சரியான குருநாதர் ஒருவரின் வழிகாட்டுதலாலும் பாதுகாக்கப்படாத யாரும் ஏகத்துவம் பற்றிய ரகசியங்களை அறிந்துகொள்வதால் அவர்களுடைய மெய்விஸ்வாசம் அழிந்துபட ஏதுவாகும்.

706. பருப்புடைய பிஸ்தாக் கொட்டைகள் என்றது உண்மையான ஏகத்துவவாதிகளின் சடலங்களையாகும். கொட்டைகளின் தோடு உடைபட்டதும் உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பது நிதரிசனமாகிவிடுகிறது. இதுபோன்றே உண்மை ஏகத்துவவாதியின் சடலம் மரணத்தால் உடைபட்டதும், அவன் உயிர் மெய்ஞானம், மெய்விஸ்வாசம், மெய்க்காதல் ஆகியவற்றால் ஒளிபெற்றிருந்ததாலும், இறைவனோடு ஒன்றித்து இருந்ததாலும் அமரத்துவமடைந்துவிட்டது என்று திட்டமாகிறது. இன்றேல், அந்த உயிர் ஒன்றுக்கும் உதவாதது என்று கண்டுகொள்ளலாம்.

708 - 709. மேலே கண்ட அதே விஷயம் பிஸ்தாவுக்குப் பதில் பழங்களை உவமை காட்டிப் பேசப்படுகிறது.

712. மரத்தாலான வாள் என்பது, இந்தக் கதையில் வரும் மந்திரியைப்போன்று மார்க்க விஷயங்களில் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்றாக நடக்கும் நயவஞ்சகர்களையாகும்.

713. நயவஞ்சகனுடைய ஆத்மா உடலைவிட்டுப் பிரிந்த பின் நரக நெருப்புக்கே தகுதியுடையதாக ஆகிவிடுகிறது.

714. (நீதித் தீர்ப்பு நாளில்) உன் விதிவசம் தீர்மானிக்கப் பட்டுவிக்கும் போர்க்களத்துக்கு நீ போய்ச்சேருமுன் (அல்லது, ஷைத்தானையும் உன் இச்சாபாசங்களையும் எதிர்த்து நீ பெரிய சன்மார்க்கப் போராட்டத்தில் - ஜிஹாதுல் அக்பரில் - இறங்குமுன்) உன்னிடம் உண்மையான வாள் இருக்கிறதா என்று கவனித்துக் கொள். இன்றேல், உன் நிலை படுமோசமானதாக ஆகிவிடும்.

716 - 727. மெய்ஞானியரான நாதாக்கள்தாம் மேலே பிரஸ் தாபித்த உண்மையான வாளை உனக்கு உண்டாக்கித் தரமுடியும். தெய்வ நேயர்களான அவர்களை நேசி; அவர்களைப்போல் ஆக நீ சத்முயற்சியெடு.

716. மெய்ஞானியரின் உண்மையான தன்மையை அறிந்து, அவர்களை முற்றும் பின்பற்றி நடப்போர், தம் ஆத்மீகப் பதவிகள் உயரக்காண்பர்.

717. (மெய்யறிவுபெற்ற) அறிஞர்கள் நபிமார்களின் வாரிசுகளாவர் என்ற நபிமொழிக்கேற்ப அவர்கள் (ஆலிமெ-ரப்பானி ஆகிய ஞானநாதர்கள்) நபிமார்களுடைய குறிப்பாக நபிபெருமான் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுடைய ஆத்மீக வாரிசுகளாவர். “(முஹம்மதே,) நாம் உம்மை அகிலங்களுக்கெல்லாம் கருணையாகவே அனுப்பியுள்ளோம்” (அத்21 :வசனம் 107) என்பது திருமறை வாக்காகும். நபிபெருமானாரின் ஆத்மீக வாரிசுகளான மெய்ஞானியரும் அவர்களைப் போன்றே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு (இறைவன் புறத்திலிருந்துவரும்) கருணையாகவே விளங்குகின்றனர்.

718-719. நீ ஒரு மாதூளம்பழம் வாங்க விரும்பினால் நன்கு முதிர்ந்து பழுத்ததாக வாங்க விரும்புகிறாய். எனவே, அதை உடைத்துப் பார்த்து, அதன் வித்துக்கள் நன்கு விளைந்தவையாய் இருப்பின் அது நல்ல பழம் என்று கண்டுகொள்கிறாய். இதுபோல், இறைவனை அடையும் பாதையில் உனக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டி கிடைக்கவேண்டும் என்று நீ விரும்பினால் தெய்வக் காதலும், மெய்ப்பொருள் அறிவும் நிரம்பப்பெற்ற இதயம் வாய்ந்தமெய் ஞானநாதர் ஒருவரை - அவருடைய வாக்காலும் செயலாலும் - நீ கண்டுபிடித்து அவரோடு உன்னைப் பிணைத்துக்கொள்!

720. நயவஞ்சகன் ஒரு பூவரசம் பூவையொப்பான். அவனுடைய திரையகற்றப்பட்டால் அவனுடைய இருண்ட இதயம் வெளியாகி விடுகிறது. பூவரசம்பூ வெளிப்பார்வைக்கு மஞ்சளாய்த் தெரியினும் அதன் உள்ளே நடுப்பகுதியில் கறுத்திருப்பதை நயவஞ்சகனுடைய இதயக் கறுப்புக்கு உவமித்துள்ளார்கள்.

721. நன்கு முதிர்ந்த பழங்கள் வெடிப்பதால் பழத்தோட்டமே குதூகலமுடையதாக ஆகிவிடுகிறது. இது போன்று மகான்களின் தொடர்பால் கிடும் ஆத்மீகப்பண்புகளும், உணர்வுகளும் உன் இதயமாகிய தோட்டத்தைக் குதூகலமுடையதாக ஆக்கிவிடுகின்றன.

724. இறைவன் கருணை கிடையாதோ என்று நம்பிக்கை இழத்தல் தெய்வ நிராகரிப்பான செயலாகும். (திருகுர் ஆன் அத். 12 : வசனம் 87 பார்க்க.)

தலைப்பு: “முஹம்மது முஸ்தபா (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிய முன்னறிவிப்பு”

மகான்களுடைய சகவாசத்தால் உண்டாகும் நற்பேறுகளைப் பற்றி இதுவரை பேசிவந்த மௌலானா அவர்கள் அதற்கு அத்தாட்சி தரும் வகையில் இந்தத் தலைப்பில் பேசுகிறார்கள். ஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் தோன்றுவதற்குப் பன்னெட்டுங் காலத்துக்கு முன்பே அதுபற்றி ஈஸா நபி (அலை) அவர்கள்மூலம் இறக்கியருளப்பட்ட இஞ்சீல் வேதம் முன்னறிவிப்புச் செய்துள்ளது. அவர்களுடைய அக, புறக் குணாதிசயங்களையும் அது எடுத்து இயம்பியுள்ளது. எனவே, அதைப்படித்த ஆரம்பகாலக் கிறிஸ்தவர்கள் சிலர் அவர்கள் திருநாமத்தைப் போற்றி அவர்கள்மீது விஸ்வாசம் கொண்டிருந்தனர். எனவே இத்தகைய கிறிஸ்தவர்கள் மந்திரி உண்டாக்கிய (பித்தலாட்டமான) ‘சுவிசேஷங்’களை ஏற்க மறுத்து விட்டனர். வேதங்கள் யாவும் லௌஹூல் மஹ்பூழிலிருந்து இறக்கியருளப்பட்டவைதாம். திருகுர்ஆன் போதிக்கும் ஏகத்துவத்தையே அவையும் போதித்தன. ஆனால், யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் தத்தம் வேத நூற்களையே தமது மனப்போக்கிற்கு ஏற்ற வண்ணம் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டனர். அதனால் அவை தமது புனிதத்தையே இழந்துவிட்டன.

727. “மரியமின் மகன் ஈஸா சொன்னார், ‘இஸ்ராயீல்களின் சந்ததியினரே, எனக்கு முன்னர் வந்த தெளராத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவும், எனக்குப்பின் தோன்றவிருக்கும் அஹ்மது என்னும் நாமமுடைய நபியைப்பற்றி நற்செய்தி அறிவிப்பதற்காகவும் நான் அல்லாஹ்வால் உங்களிடை (தூதனாக) அனுப்பப்பட்டவனாவேன்” என்று. (திருகுர்ஆன் அத். 61: வசனம் 6.)

738. இறைவன் ரூஹெ முஹம்மதியிடம்தான் கல்யாண குணங்கள் வெளிப்படும் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருந்தான். (ரூஹூல் அமீன் என்ற பெயர் திருகுர் ஆனில்- அத் 26: வசனம் 193-ல் ஜீப்ரயீலுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.)

740-741. “விறகுகள் போட்டு எரிக்கும் நெருப்புக் குண்டங்கள் வெட்டியவர்கள் நாசமாயினர்” (அத் 85: வசனங்கள் 4,5) என்ற திருகுர்ஆன் வசனங்களில் எமன் நாட்டு யூத அரசன் து நவாஸ்

என்பான் நஜ்ரான் கிறிஸ்தவர்களை நெருப்பில் தூக்கிவிடிக் கொன்ற சம்பவம் குறிக்கப்பட்டுள்ளதாக விரிவுரையாளர்கள் பலரும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். அந்தப் படுகொலையை நினைவில் கொண்டே மௌலானா அவர்கள் இதை ஏழுதியுள்ளார்கள்.

743. “ஓர் அழகிய முன்மாதிரியை (ஸூன்னத்தை) ஸ்திரீப்படுத்தியவர் அதற்கான சம்மானத்தையும், அதை மற்றோர் பின்பற்றுவதற்கான சம்மானத்தையும் அடைந்து கொள்வார்; தீய முன்மாதிரியை உண்டாக்குபவன் அதற்கான தண்டணையையும், அதை மற்றோர் பின்பற்றுவதற்கான தண்டணையையும் அடைவான்” என்பது ஹதீஸ்.

747. “பின்னர் நம் அடியார்களில் நம்மால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களிடம் வேத நூலைப் பிதுர்ராஜ்ஜிதமானதாகக் கொடுத்தோம்.” (திருகுர்ஆன் அத் 35: வசனம் 32) இதில் ‘தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோர்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது முஸ்லிம் மார்க்க அறிஞர்களையாகும் அல்லது, முஸ்லிம் சமுதாயம் முழுவதையுமாகும் என்று ‘பைளாவி’ வியாக்கியான நூலில் காணப்படுகிறது. ‘அராயிஸூல் பயான்’ என்ற வியாக்கியான நூல் இவ்விதம் கூறுகிறது: “இறைவனின் மெய்ஞானத்தையும், அன்பையும் அடைவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களான ஞானநாதர்களிடமே அவன் வேதநூலை ஒப்படைத்து, அதன் அற்புதங்களையும், அகமியங்களையும் வெளியாக்கிக் காட்டியுள்ளான். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னரே பிதுர்ராஜ்ஜிதம் வருகிறது. எனவேதான், ‘பின்னர் நாம் நம் வேதநூலை பிதுர்ராஜ்ஜிதமாகக் கொடுத்தோம்’ என்று இறைவன் கூறுகிறான். அதாவது, அவர்கள் மெய்ஞானிகளாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளதன் பொருட்டால் ஐக்கியத்துடையவும், நெருக்கத்துடையவும் மர்மங்களை விளங்கிக் கொள்ளும் சக்தியை இறைவன் அவர்களுக்கு அருளினான்.”

748-750. சகல தீர்க்கதரிசனத்துடையவும், மெய்ஞானத்துடையவும் சாரமான ‘நூரெ-முஹம்மதீ’ (முஹம்மதின் ஒளி)யிலிருந்து தான் இறைவன்மீது மெய்ஞானிக்கு உண்டாகும் காதலும் தாபமும் கிளம்பி வருகின்றன. இந்த ஒளி சாதகனுடைய இதயத்தில் வெளிச்சம் சிந்துகிறது. அவனுடைய ஆத்மீகச் சிந்தனைகள், உணர்வுகள் செயல்கள் யாவும் அதனிடமாகவே உண்டாகின்றன. சூரியன் கிழக்கிலிருந்து மேற்காக நகருகையில் அதனுடன் நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் அதன் கிரணங்கள் நமது மூலஸ்தானத்துக்குத் திரும்புமுன் வீடுகளிலுள்ள சகல ஜன்னல்கள் வழியாகவும் வீடுகளிலுள் வெளிச்சம் பரப்புவதை இது ஒத்திருக்கிறது.

751-759. ஜடதத்துவ உலகில் (பூத பெளதீக உலகில் மனிதர் களின் இயல்புகள் கிரஹங்களோடு இயைந்தவைகளாக இருக்கின்றன. ஆனால், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் (ஞானியர்)களின் நல்ல திர்ஷ்டமோ, தெய்வச் சாரம் என்ற வானிலே நிரந்தமாக ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மீகக் கிரஹங்களால் உண்டாகுபவையாய் உள்ளன.

756. இறைவனின் திருநாமங்களும் கல்யாணகுணங்களும் தமது பயன்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை பல்வேறு திறத்தவையாயினும் பிரிக்கப்பட முடியாதவையாகும். ஆனால், அவை சகல பாகுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட தெய்வ சாரத்திலுள்ளவை என்பதைக் கவனித்தால் அவை யாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தவை என்பது தெளிவாகும்.

757. 'இவற்றைத் தம் ஜனனகிரணமாகக் கொண்டவர்' - சம்பூரண மனிதர். இவர் தெய்வ நல்லருளின் நேரடியான பார்வையில் அகப்பட்டவராவர். எனவே, இவர் நிராகரிப்பை எரித்துவிடுவராவார். வானத்தில் எரியும் விண்மீன்கள் தம்மோடு வீசப்பட்ட ஷைத்தான்களை எரிப்பதுபோல் இவர் நிராகரிப்பை எரித்துவிடுகிறார். ("அந்த விண்மீன்களை ஷைத்தான்களுக்கு எறிகற்களாகவும் ஆக்கினோம்." குர்ஆன் அத்.67: வசனம் 5 பார்க்க.)

759. மெய்ஞானியரின் ஒளிபொருந்திய இதயம் கருணையானனின் பேரழகு (ஜமால்), மகத்துவம் (ஜலால்) ஆகிய இரண்டு விரல்களுக்கு இடையிலிருக்கிறது.

760. "இறைவன் சிருஷ்டிகளை இருளில் படைத்தான்; பின்னர் அவற்றின்மீது தன் ஒளியில் சிறிதைத் தூவினான்; அந்த ஒளியில் சிறிதாயினும் அடையப்பெற்றோர் நேர்வழியில் நடந்தார்கள்; அதை அடையப்பெறாதோர் நேர் பாதையைவிட்டுத் தவறி விட்டனர்" என்பது ஹதீஸ்.

761. அந்தப் பாக்கியமுடைய தெய்வத் திரு ஒளியைப் பெற்றவர்களிலும், ஒவ்வொருவரும் தாம் அதை எந்த அளவுக்குப் பெறத் தகுதியுடையவர்களாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தனரோ அந்த அளவு அதைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

762. இறைவனால் நேசிக்கப்பட்டு அவன் நேசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டோரே பாக்கியசாலிகளாவர். ஆதி ஏற்பாட்டின் படி தெய்வ அன்பு என்னும் அருட்கொடையை அடையப்பெறாதவர்கள் ஒளி பெற இயலாதுபோகின்றனர்.

763. ஒவ்வொன்றும் தத்தம் மூலஸ்தானத்துக்கே திரும்புகிறது. ஒன்றின் பகுதி, அது எதன் பகுதியோ அந்த முழுதுடன் சேருகிறது; மெய்ஞானியின் இதயத்திலுள்ள தெய்வ ஒளிச்சுடர் இறைவனின் ஒளியில் ஐக்கியமாகிறது; புல் புல் ரோஜா மலருடன் சேர்ந்துவிடுகிறது. நாசமடைவதற்காகவே சிருஷ்டிக்கப் பட்டவர்கள் போலி ஒளியையே நேசிப்பர்; ஏனெனில், அது போலியானது என்று நிதானிக்கும் உள்ளொளி அவர்களிடமில்லை.

764 - 765. நேர்மையானவர்களைத் தீயவர்களிலிருந்து நீங்கள் புகுத்தறிய நாடினால், புறத் தோற்றங்களை ஒதுக்கி அகத்தே நோக்கவேண்டும். இவை யாவுமே இறைவன் ஆதியில் நல்லியல் புடையோராகவோ, தீய இயல்புடையோராகவோ அவர்களைப் படைத்ததால் உண்டான நிலைகள்தாம்.

766. மெய்விஸ்வாசிகளை இறைவன் விஸ்வாசத்தாலும் தன் ஏகத்துவ ஞானத்தாலும் - சாயமேற்றுபவன் தன் துணிகளில் நல்ல சாயத்தை ஏற்றுவது போல் - இதயம் நனைந்தவர்களாக ஆக்கி விடுகிறான். நிராகரிப்போரின் நிலை இதற்கு நேர்மாற்றமானதாக ஆகிவிடுகிறது.

767-768. மேலே 763ம் பாடலில் சொல்லப்பட்ட கருத்தை இது விவரிக்கிறது. சகல ஜீவிதமுமே ஒரே ஏகனிலிருந்து வெளிப்பட்டு அவனிடமே மீளுகிறது. ஆற்றுநீர், தான் புறப்பட்ட மூலஸ்தானமான கடலிலேயே போய்ச் சேருவதுபோல் அன்பால் தூண்டப் பட்ட ஜீவன்தான் இறைவனோடு ஐக்கியமாகி விடுகிறது.

தலைப்பு: “யூத அரசன்..... அதைப் பணிபவர்கள் தீயை விட்டுத் தப்பலாம் என்றான்”: ஒரு யூதன் விக்ரஹ ஆராதனையை வற்புறுத்தியது எப்படி என்று வினா எழலாம். இந்த து நவாஸ் என்பான் ஹிம்யார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன். இவன் யூதனாயினும் பல தெய்வ வணக்கம் செய்பவனாயும் இருந்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

771. “தன் கீழான மன இச்சைகளைத் தன் தெய்வமாக ஆக்கிக்கொண்டவனை நீர் பார்த்திருக்கிறீரா?” (அத் 25: வசனம் 43) என்ற திருவசனத்தின் கருத்து இதில் எதிரொலிக்கிறது. ‘ஷிர்க்’ (இணைவைத்தல்) என்பது வெறும் விக்ரஹங்களை வணங்குவது மட்டுமன்று. தன் கீழான மனத்தின் இச்சைகளின்படி வழிபடுவதும் இணைவைத்தல்தான். இப்படி இணைவைப்பவன் செய்யும் தொழுகையும், வணக்கங்களும் பயனற்றவையாகிவிடும்.

772. “கீழான மனம் (அதன் தீய இச்சைகள்) சகல விக்ரஹங்களுக்கும் தாயாகும்” என்று பெரியார்கள் அருளியுள்ளனர்.

773-774. கீழான மனத்தின் இச்சைகளும், பாவச் செயல்களும் பச்சாதாபத்தால் (தௌபாவால், பாவமன்னிப்புக் கேட்பதால்) துடைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், இவை வெறும் அறிகுறிகள் தாம்; அகத்தே அவற்றின் மூலஸ்தானமாயுள்ளதை அகற்றினாலன்றி அவை மீண்டும் வளர்ந்துவிடும். இதைச் சத்முயற்சி (முஜாஹதா) யின் மூலம்தான் சாதிக்க முடியும்.

776. நம் கீழான எண்ணங்களும், காமக் குரோதமும் உடலென்னும் கால்வாயில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சேற்று நீராகும். இவற்றுக்கு உற்றுக்காலாய் இருப்பது கீழான மனமாகும்.

778. மேலே 773 - 774க்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்.

779. கீழான மனம் நரகின் ஒரு பகுதியானதுதான். சாரத்தில் அது ஷைத்தானுடன் ஒன்றானது. எனவே, (நபஸ் அம்மாராவின் உருவில்) நரகம் யதார்த்தத்தில் உன்னுள்ளேயே இருக்கிறது. நரகின் ஏழு வாயில்கள் என்பது படு நாசத்தையுண்டாக்கும் தீய குணங்களைக் குறிப்பனவாகும். அவை, அகந்தை, துராசை, காமம், பொறாமை, கோபம், பேராசை, துவேஷம் ஆகியவையாம். இதனாலேயே நரகை ஏழு தலையுடைய பூதம் என்பதுமுண்டு.

782. அபூஜஹல் : நபி பெருமானாரின் பரம வைரிகளுள் ஒருவன். எனவே, முதலில் ‘அபுல் ஹிகம்’ (அறிவின் தந்தை) என்று பெயர் பெற்றிருந்தவன் பின்னர் ‘அபூஜஹல்’ (மடமையின் தந்தை) ஆனான்.

786 - 802. இந்தக் கதையின் தத்துவார்த்தம் இப்பாடல்களில் தரப்பட்டுள்ளது. நெருப்பில் வீழ்ந்து வீரமரணமடைவது என்பது தன் கீழான மனம் சம்பந்தப்பட்டவரை மரணித்தவனாக (‘பனா’ ஆனவனாக) ஆவதாம். அதுதான் நித்தியத்துவமான வாழ்வுக்கு (‘பகா’வுக்கு) வழியாகும். அறிவெனும் குழந்தை (அக்லு) இயற்கையாகிய தன் தாயை (தாபியாவை) விட்டுப் பிரிந்து, மெய்நிலை காணும் நெருப்பினுள் புகுகிறது. அங்கே இறைவனின் அன்புக்குரியார் அனுபவிக்கும் ஆத்மீகப் பேரின்பங்களைக் காண்கிறது; பரிபூரண விஸ்வாச நிலையை எய்துகிறது. தன் தாயையும், புலனீன்பங்களை விழையும் அனைவரையும் அந்த நெருப்பினுள் வருமாறு அது அழைக்கிறது.

787. தன்னை நாஸ்தியாக்குவதிலுண்டாகும் வேதனைகள் யாவும் உண்மையில் பாக்கியமானவைதாம். தெய்வ அன்பாலும் கருணையாலும் அவை உண்டாகின்றன. ஆனால், கடையர்கள் இந்த உண்மையைக் காணாதபடி இறைவன் தடுத்துவிடுகிறான்.

789. ஆத்மீக ஏழ்மையும் (பக்ரும்), தன்னை நாஸ்தியாக்கலும் (பனாவும்) எரியும் தணலையொத்துள்ளன. ஆனால், உண்மையில் அவை தண்ணீரைப்போன்று இனிமையும், ஆஸ்வாசமும் அளிப்பவைதாம். இம்மையின் இன்பங்களோ இதற்கு நேர்மாற்றமான பயன் தருபவையாகும்.

794 - 795. ஆவி உலகின் ஒவ்வோர் அணுவும் உயிருள்ளது; பேசுவது, கேட்பது; ஈஸா (அலை) அவர்களைப்போல் மரணித்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுப்பது. அது பரிசுத்தமான, பரிசுத்தப்படுத்தும் ஆத்மீக உப்பளமாகும். இந்த (ஆவி) உலகம் யதார்த்தமானதாயினும், தோற்றமற்றிருப்பதால் வெளியில் ஜீவிதமற்றதுபோல் காணப்படுகிறது. ஆனால், ஜடதத்துவ உலகம்தான் உண்மையில் தோற்றத்தில் மட்டும் ஜீவிதமுடையதாய் இருக்கிறது.

799. சுபாவமான இச்சைகளையும், பந்தபாசங்களையும் விட்டு அப்பாலான நிலையிலுள்ளவரான மெய்ஞானி இறைவனுடைய லயிப்பில் திளைத்தவராய் இருக்கிறார். இவர் மற்றோரைப் பாவ சாபல்யம் பெற அழைப்பது தெய்வக் கருணையால் உந்தப்பெற்ற நிலையில்தான்.

809. இப்பாடலில் யூத அரசனும் ஷைத்தானும் ஒன்றுதான் என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைப்பு : “நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள்...”

“தன் சகோதரனை விழவைக்கக் குழி தோண்டுவன் தானே அதில் விழுவான்” என்ற முதுமொழியை விளக்கும் உதாரணம்.

“என் நேயர் யாரையும் துன்புறுத்துபவன் என்னைத் துன்புறுத்துபவனாவான்” என்றும், “ஞானநாதர் ஒருவரை அவதூறாக நடத்துபவன் என்மீதே போர் தொடுத்தவனாவான்” என்றும் இறைவன் அருளியுள்ளதாக ஹதீஸ் குத்ஸியில் உள்ளது. இதை இங்கே விவரிக்கப்பட்டுள்ள சம்பவம் எண்பிக்கிறது.

816. இறைவன் நம் குற்றங்குறைகளை மறைப்பவன் (அஸ்-ஸத்தாரூ); அவை மறைக்கப்படுவதை விரும்புவன். “ஒரு பாவம் செய்து விட்டதற்காகத் தன் சகோதரனைப் பழித்துப் பேசுபவன்

தான் இறக்குமுன் அதே பாவத்தைச் செய்துவிடுவான்” என்று ஒரு ஹதீஸ் உண்டு.

817. “தன் சிருஷ்டிகளில் யாரையும் இறைவன் நேசிக்கும்போது அவர்மீது அவன் அதிகமான துக்கத்தைப் பொழிகிறான். (அவர் அதிகமும் துக்கப்படும்படி செய்கிறான்.)” என்று புதாயிலுப்பனு ஆயாஜ் (ரஹ்) அவர்கள் அருளியுள்ளார்கள்.

819 - 820. நன்கு உணர்ந்து, பணிந்து இதயம் உருகிக் கண்ணீர் சிந்துவது வரவிருக்கும் ஆத்மீகப் பேரின்பத்துக்கு அடையாளமும், அத்தாட்சியுமாகும்.

830 - 853. இறைவன் ஒருவன்தான் முழுமுதலானவன்; யாவையும் நடத்துகிறான். ஜடதத்துவ உலகிலுள்ள சகல இரண்டாம் பட்சமான காரணங்களும் அவனால் உண்டாக்கப்பட்டவைதாம். அவை முதற் காரணங்களுக்கு உட்பட்டவை. அதாவது, சகல பயன்களையும் உண்டாக்கவோ, உண்டாக்காமலிருக்கவோ சக்தி பெற்றவையான அவன் திருநாமங்களும், கல்யாண குணங்களுமே முதற் காரணங்களாம்.

834 - 835. இங்கே மௌலானா அவர்கள் ஜடதத்துவ நெருப்பிலிருந்து ஆத்மீக நெருப்பின் தன்மைக்கு வருகிறார்கள். துன்பமும் (அதாவது, கீழ்ப்படியாமை, நிராகரிப்பு ஆகியவையும்), இன்பமும் (அதாவது, பயபக்தி, அன்பு, மெய்விஸ்வாசம் ஆகியவையும்) இறைவன் ஆதியிலேயே ஆத்மாக்களில் உண்டாக்கியுள்ள தன்மையை ஒட்டியே உண்டாகின்றன.

841. அநீதி என்னும் நெருப்பை உண்டாக்கும் கல்லும் இரும்பும் முறையே கீழான மனமும் (நப்ஸும்), புலனிச்சைகளும் (ஹவாவும்) ஆம்.

842 - 843. ஒவ்வொரு காரணமும் வேறொரு காரணத்தின் பயனாகத் தோன்றினும் யதார்த்தத்தில் சகல காரணங்களையும் பயன்களையும் உண்டாக்குபவன் இறைவன்தான். பஞ்சை சிக்கிமுக்கிக் கல்லில் அடித்தால் நெருப்பு உண்டாகிறது. ஆயினும், நெருப்பை உண்டாக்கியது யார்? இறைவனன்றோ! இதுபோல், கிரஹங்களால் உண்டாகும் நல்லவை கெட்டவையும், மூலப் பொருள்களின் குணங்களும் இறைவனுடைய திருச்சித்தத்தால் உண்டானவைதாம். இதுபோன்றே உணவு பசி தீர்ப்பதும், மருந்து நோயகற்றுவதும் அந்த இரணமளிப்பவன், நோயகற்றுவோன் தன் குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்கான சாதனங்களை அவற்றில் உண்டாக்கியதால்தான். ஷைத்தானும், கீழான மனமும் கூட

பாவத்தையும், வேதனைகளையும் சேர்ப்பவை என்ற முறையில் மானிடரின் நிரந்தரமான விதிவசங்களை நிறைவேற்றச்செய்யும் - ஆக்கும் அவனுடைய கருவிகள்தாம்.

844. தெய்வ இயல்பு நபிமார்களுக்கும், அவர்களியல்பிலும் வெளியாகியுள்ளது. எனவே, சகல வாழ்வுடையவும், செயலுடைய வும் யதார்த்தமான காரணங்கள் இறைவனின் அறிவு, சித்தம், சக்தி போன்ற கல்யாண குணங்களால் உண்டானவை என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

845. முன்னுள்ள 548ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்.

847 - 850. காரண சாதனம் (ஸபப்) என்பதன் நேரடியான அரபி மொழி அர்த்தம், தண்ணீர் இழுப்பதற்காகக் கிணற்றினுள் வாளியைக் கட்டியிழுக்கும் கயிறு என்பதுதான். இங்கே மௌலானா அவர்கள் இம்மையைக் கிணற்றுக்கு உவமிக்கிறார்கள்; சகல காரண சாதனங்களையும் வாளி கட்டி ஜகடை மூலம் இழுக்கப்படும் கயிற்றுக்கு உவமிக்கிறார்கள். ஜகடை உருளுவதால் கயிறு கிணற்றினுள் போவதுபோலும், மேலே வருவதுபோலும் தெரிகிறது. ஆனால், யதார்த்தத்தில் தண்ணீர்க் கயிற்றை இழுப்பது மனிதனின் கையன்றோ! இதுபோன்றே வானிலுள்ள கிரஹங்கள் மனிதனின் நிலைகளைப் பாதிக்கின்றன என்பதும் அவற்றை ஆட்டுவிக்கும் சர்வலோக ரக்ஷகனை மறந்த செயலாகும்.

தலைப்பு : “ஹூத் நபி (அலை) அவர்கள் கூட்டத்தாரைக் காற்று அழித்த வரலாறு”

இந்த விபரம் திருகுர் ஆனில் அத். 7: வசனங்கள் 65 முதல் 72 வரையும், அத். 11: வசனங்கள் 50 முதல் 60 வரையும் அத். 69: வசனங்கள் 6 முதல் 8 வரையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

854. “ஹூத் நபியையும் அவரிடம் விஸ்வாசங்கொண்ட வர்களையும் நாம் காப்பாற்றினோம்.” (திருகுர் ஆன் அத். 11: வசனம் 58 பார்க்க.) ஹூத் நபியும், அவர்களைப் பின்பற்றியோரும் ஆடுகள் அடைக்கும் வேலியொன்றுக்குள் புகுந்துகொண்டனர். மற்றோரைப் பந்தாடிய புயல் காற்று, அதனுள் தென்றலாகவே வீசிக் கொண்டிருந்தது.

856. ஞானி அபூமுஹம்மது ஷைபானூர் ராயீ தமாஸ்கலைச் சேர்ந்தவர்கள். ஞானிகள் நாயகம் ஸூப்பானுத் தெளரியின் உற்ற நண்பர். அவர்கள் துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு லெப்னான்

மலையில் ஆடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள ஊர் மஸ்ஜிது எதிலும் சென்று ஜும்ஆத் தொழுகையைத் தொழுது வருவார்கள். எனவே, அவர்கள் திரும்பும்வரை தங்கள் ஆடுகள் வெளியில் போகாமலும், ஓநாய்கள் ஆட்டை நெருங்காமலும் இருக்க ஒரு கோட்டைக் கிழித்துவிட்டுப் போவது வழக்கம்.

863. திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 50ல் இந்த விபரமுள்ளது. இந்த வசனம் மூஸா நபி கடந்து சென்றது கடலைத்தான் என்று தெரிவிக்கிறது. பைபிளில் இது செங்கடல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

864. பெருஞ் செவ்வனான காரூனை மண் விழுங்கிய விபரம் திருகுர்ஆன் அத். 28: வசனங்கள் 76-82ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

865. திருகுர்ஆன் அத். 5: வசனம் 110ல் ஈஸா (அலை) மண்ணா லான பறவை உருவுக்கு உயிர் தந்த விபரம் உள்ளது.

866. உயிரற்ற களிமண்ணின்மீது ஈஸா (அலை) அவர்கள் தங்கள் மூச்சை ஊதி உயிருள்ள பறவைகளை உண்டாக்கியதுபோல, நீ சித்தசத்தியுடன் இறைவனைப் போற்றித் துதித்து (தஸ்பீஹ் செய்து) கொண்டு இருப்பாயாயின் அந்தத் துதி வானுலகில் பறவைகளாகச் சென்று அமர்ந்துவிடும். மெய்விஸ்வாசிகளின் துதிகளும், போற்றுதல்களும் வானுலகப் பறவைகளாகின்றன என்று ஹதீஸில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

867 - 868. ஸீனா மலையில் மூஸா (அலை) அவர்கள் இறைவனின் ஜோதிச் சுடரைத் தரிசித்ததை விவரிக்கிறது. இறைவனின் தீவிரச் சுடர் தன்மீது பட்டதும், ஸீனா மலை பரவச நிலை (ஐத்பு)யை அடைந்த ஸூபியைப்போல் ஆடத் தலைப்பட்டு விட்டது என்று மொளலானா வருணிக்கிறார்கள். ஆதியில் ஸீனாவைப்போல் மூஸாவும் ஜடமாகத்தான் இருந்தார்கள். உணர்ச்சியூட்டியவன் இறைவன்தான். இதுபோன்று அவன், தான் விரும்பியோருக்கு இந்த ஜீவனை அளிக்கிறான்.

874. அவர்களுடைய அசல் இயல்பு பயங்கரமானதாகவும், நரகின் தன்மையுடையதாகவும் இருந்தது.

877. நேரான பாதையில் நடந்த நல்லவர்களை அவர்கள் எரிக்கத் துணிந்தனர், அவர்கள் காதல் நெருப்பால் தகிக்கப்படவில்லை. எனவே, தங்கள் கீழான இச்சைகளால் அவர்கள் எரிக்கப்பட்டுவிட்டனர்.

876. “(நற்செயல்களால்) தன் எடை கனமானவன் நன்கு திருப்தியடைந்த வாழ்வையடைவான்; ஆனால், தன் எடை கனமற்ற தாயுள்ளவன் நரகின் அடித்தளத்தை (உம்முஹாவியாவை)யே தன் உறைவிடமாகக் கொள்வான். (நபியே,) அது எத்தகையது என்பதை உமக்குச் சுட்டிக்காட்டக்கூடியது என்ன? அது ஜுவாலை விட்டெரியும் பெரு நெருப்புத்தான்.” (திருகுர்ஆன் அத். 101: வசனங்கள் 6-11.) “தன் தாய் (அதாவது, தன் அசல் தன்மை) நெருப்பாக அடையப்பெற்றவன் இறுதியில் நரக நெருப்பினுள் சென்றடைகிறான். அவன் கோபம் கொப்புளிக்கும் பாத்திரமா வான். தனக்கான ஆதி ஏற்பாட்டை அவன் நிறைவேற்றியே ஆக வேண்டும்” என்பதுதான் இந்தப் பாடலின் கருத்தாகும்.

879. தண்ணீர் கடலிலுள்ளது. காற்றால் அது மேகங்களாகத் தள்ளிச் செல்லப்பட்டு மழையாகப் பெய்கிறது. மீண்டும் அது காற்றால் உறிஞ்சப்பட்டுக் கடலில் சேர்க்கப்படுகிறது. இவ்விதம் அது திரும்பவும் கடலிடம் மீள்கிறது.

881. நமது ஆத்மா தெய்வீக இயல்புடையது. எனினும், அது தொட்டியில் தண்ணீர் தேக்கப்பட்டுள்ளதுபோல் இவ்வுலகில் கட்டுப்பட்டுள்ளது. நமது மூச்சு அதைச் சிறுகச் சிறுகக் களவாடிச் செல்கிறது. அது நல்ல தெய்வப் பூஜிப்புடன் கூடிய மூச்சாயின் அதனால் நன்மையுண்டாகிறது. இம்மையின் பேராசை கலந்த மூச்சாயின் அதனால் தீமையுண்டாகிறது.

882. திருகுர்ஆனில், “புகழை விழைவார் யாரும் - புகழ் அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே என்பதை அறிய வேண்டும். தூய சொற்களும் தூய அமல்களும் அவன்பால் செல்கின்றன. அவற்றைத் தன்பக்கல் உயர்த்துபவன் அவனேயாவான்” (அத். 35: வசனம் 11) என்று இறைவன் அருளியுள்ளான். இதில் ‘தூய சொற்கள்’ என்பது ‘லாஇலாஹ, இல்லல்லாஹு’ ஸலவாத்துகள் போன்ற பஜிப்பு களைக் குறிக்கும். இமாம் கஸ்ஸாலீ (ரஹ்) தூய சொற்கள் என்பது மெய்ஞானம் (மஃரிபா) என்றும், நல்லமல்கள் என்பது இதய சுத்தியருளும் செயல்கள் என்றும் (இஹ்யாவில்) எழுதியுள்ளார்கள்.

887 - 888. எல்லையற்ற கருணையுடையோனான இறைவன் நமக்கு ஆத்மீக உணர்வையூட்டி, நம்மிடம் சிருஷ்டி அமைப்பி லேயே உண்டான நமது சக்திக்கு ஏற்ற அளவு நாம் உண்மையான (மெய்) ஞானத்தை அடைய உதவுகிறான். நம்மை அவன்பக்கல் இழுப்பவை தெய்வ அன்பும், தெய்வ அறிவுமேயாகும். இவைதாம் நம்மை ஜீவிதமடையச் செய்பவை. ஆத்மா (நித்திய) ஜீவன்மீதும்

நித்தியத்துவம் படைத்த ஏகன்மீதுமே ஆசைகொண்டுள்ளது. காரணம், அதன் மூலஸ்தானம் அந்தப் பரமாத்மாவேயன்றோ! மனிதர்கள் அனைவருமே தாங்கள் ஆத்மீக வீடாகக் கருதுவதைப் பற்றி இன்பத்தோடு எண்ணுவர்; அங்கே திரும்பத் தவிப்பர்.

894. உண்மையான பற்றுதலால் - ஒருவர்பால் ஈர்ந்தலால் - அன்றி, வெறும் தோற்ற ஒற்றுமையால் உண்டாகும் இன்பம் தற்காலிகமானது. திரும்பிக் கொடுக்கும்வரை பயன்படும் இரவல் வாங்குதலை அது ஒக்கும்.

898. இந்தப் பாடலின் பிற்பகுதி அடுத்துத் தொடரும் கதையின் நீதியைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

899. 'கலீலா-வ-திம்னா' என்பது மிகப் பிரசித்தி பெற்ற பஞ்ச தந்திரக் கதைகளின் தொகுப்பின் பெயராகும். இது இந்தியாவில் சமஸ்திருத மூலத்தில் எழுதப்பட்டதாயினும், 'கலீலா-வ-திம்னா' என்ற பெயரில் அப்துல்லாஹ் இப்னு முகப்பா என்பாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு முஸ்லிம் உலகம் முழுவதும் இது பெயர் பெற்றுவிட்டது. இந்தக் கதைகளில் ஒன்றில் வரும் கரடகன், தமனகன் என்ற பெயர்களை அரபியில் கலீலா, திம்னா என்று அரபி ஆசிரியர் பெயர் சூட்டிவிட்டார். இதை நஸ்ருல்லாஹ் என்பார் இதே பெயரில் பாரஸீக மொழியில் சுருக்கி எழுதியுள்ளார். இங்கே மௌலானா அவர்கள் பிரஸ்தாபிக்கும் சிங்கமும் முயலும் பற்றிய கதையின் தொடர்பாக அடுத்துவரும் ஐந்நூறு பாடல்களில் (900 - 1385) அற்புதமான தத்துவார்த்த விளக்கங்கள் வெளியாகியுள்ளன. ஆனால், இவற்றில் ஐம்பதுக்கும் குறைவானவைதான் இந்தக் கதை சம்பந்தப்பட்டவை. ஏனையவற்றில் பரஞ்சாட்டுதல், நிர்ப்பந்தம் (904 - 997) மெய்ஞான உதிப்பு (1008 - 1026) யதார்த்த உலகமும், தோற்றமான உலகமும் (1109 - 1149) தெய்வ அறிவும், சர்வ ரக்ஷகத்தனமும் (1194 - 1262) தீமையின் இயல்பு (1309 - 1338) போன்ற விஷயங்களும் பல மேற்கோள்களான பேச்சுக்களும் உள்ளன.

முயலால் ஏமாற்றி அழைத்துச் செல்லப்பட்ட சிங்கம் கிணற்றுள் தென்பட்ட தன் நிழலை வேறு சிங்கம் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதனோடு போரிடுவதாக நினைத்துக் கிணற்றினுள் குதித்துச் செத்தொழிந்தது. இந்தச் சிங்கம் சீழான மனத்தையும் பகுத்தறிவையும் குறிக்கிறது. முயல் நபிமார்களுடையவும், மெய்ஞானியருடையவும் தெய்வ ஒளிபொருந்திய மெய்யறிவைக் குறிக்கிறது.

தலைப்பு: 'வனவிலங்குகளின் கதை: பரஞ்சாட்டுதலின் விளக்கம்' - பரஞ்சாட்டுதல் (தவக்குல்) என்பது இறைவனிடமே இதயப்பூர்வமாகச் சகல பொறுப்புக்களையும் சாட்டிவிடுவதாகும். இதனால் ஒருவன் எந்த அளவு தன் சுய முயற்சியில் நம்பிக்கை வைக்கலாம் என்ற பிரச்சினையும் எழுந்துள்ளது. 'ரிஜூ' (அன்றாட உணவு) விஷயத்தில் ஒருவன் எப்படி நடந்துகொள்வது, இதையும் இறைவன் பொறுப்பில் சாட்டிவிட்டுச் சும்மா இருப்பதா, அல்லது அதற்காகப் பாடுபடுவதா என்ற பிரச்சினையும் உண்டாயிற்று. ஞானியர்களில் பலர், உண்மையான பரஞ்சாட்டுதலுடையவன் (முதவக்கிலு) நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ, தன் உணவுக்காக எந்தக் கவலையும் படக்கூடாது; நாளைக்கு என்ன என்ற எண்ணமே வரக்கூடாது; யாவையும் இறைவன் புறத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு அங்கிருந்து வருவதை - அது எதுவாயினும் - ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியுள்ளனர். இதுபற்றிய சாதக பாதகங்களை மௌலானா அவர்கள் சிங்கத்துக்கும் மிருகங்களுக்கும் இடையிலான உரையாடலாகக் காட்டியுள்ளார்கள். இதுபற்றிய அவர்களுடைய சொந்த அபிப்பிராயம் (975 -991ம் பாடல்களிலுள்ளது.) ஆத்மீக லக்ஷியங்களை அடைய நாம் முழு மூச்சுடன் பாடுபட்டாக வேண்டும் தான். ஆனால், சிங்கத்தைப்போல் சுயநலத்துடனும், இம்மையை விரும்பியும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுபவர்கள் அந்தச் சிங்கம் அடைந்த தண்டனையையே அடைவர் என்பதையும் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள்.

901. சிங்கம் என்பது சில சமயங்களில் ஆத்மாவையும், சில சமயங்களில் கீழான மனத்தையும் குறிப்பதாகச் சொல்லும் வியாக்கியான கர்த்தா ஸாரீ அப்துல்லாஹீ அதற்குக் கீழ்க்கண்ட இரண்டுவித விளக்கங்களைத் தருகிறார்கள்: 1. சிங்கம் ஆத்மா, பிராணிகள் புலனுணர்வு சக்திகள் முதலியவையாகும். இவற்றைப் பின்பற்றியதால் சிங்கம் லோகாயதம் என்னும் கிணற்றினுள் விழநேர்ந்தது. 2. சிங்கம் தீயவற்றைச் செய்யத் தூண்டும் ஆத்மா (நபஸ் அம்மாரா)வாகும்; பிராணிகள் சத்முயற்சி, ஆத்மஞானப் பயிற்சி ஆகிய புல்வெளியில் மேயும் ஆத்ம சக்திகளாகும். இவை, தங்கள் பயங்கர எதிரி கொல்லப்படும்வரை தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் நிலையிலேயே இருந்துவருகின்றன. இந்தக் கதையில் சிங்கம் தன் நோக்கத்துக்குப் பொருத்தமான சிறந்த அறிவுரைகளை அள்ளிவீசுகிறதாயினும் அது நெடுகிலும் தீய சக்தியின் பிரதிபிம்பமாகவே காட்சியளிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

904-907. இப்பாடல்களில் சிங்கம் பயபக்தியுள்ள ஒரு முஸ்லி மைப்போல் நடித்துப் பேசுகிறது.

906. “உன் இரண்டு விலாக்களுக்கும் இடையிலுள்ள கீழான மனம் (நப்ஸ்) தான் உன்னுடைய படுமோசமான எதிரி” என்ற ஹதீஸின் கருத்து.

907. “பாம்புப் புற்று ஒன்றிலிருந்து மெய்விஸ்வாசி இரண்டு தடவைகள் கடிபடமாட்டான்” என்பது இந்த ஹதீஸின் முழு வாசகமுமாகும். அபூ அஜ்ஜா அம்ருப்னு உபைதுல்லாஹ் என்பான் பதுரு யுத்தத்தில் முஸ்லிம்களின் கைதியானான். இனி முஸ்லிம் களோடு போரிடுவதில்லை என்று வாக்குக் கொடுத்ததன்மீது அவன் விடுவிக்கப்பட்டான். ஆனால், மீண்டும் அவன் தன் வாக்குறுதியை மீறி உஹதுப் போரிலும் குறைஷிக் காபிர்களோடு சேர்ந்து கொண்டுபோரிடவந்து பிடிபட்டுவிட்டான். அப்போது அவன் தனக்கு மன்னிப்பருளும்படி நபிபெருமானாரிடம் கேட்டதற்கு இந்தத் திரு மொழியை அவர்கள் அருளி, அவனுக்கு மீண்டும் மன்னிப்பளிக்க மறுத்துவிட்டார்கள். மெய்விஸ்வாசி ஒருதடவை செய்த தவறை மறுதடவையும்செய்து இரண்டுமடங்கு தண்டனையைப் பெறமாட்டான் என்று இதற்கு அர்த்தம் கூறப்படுகிறது. ஆயினும், இப்பாடலில், ஒருதடவை கடிபட்டவன் அவ்விடத்தை மறுபடியும் அணுகமாட்டான்; ஒரு தடவை குடுண்ட பூனை மீண்டும் அடுப்பை நெருங்காது என்ற கருத்தில் இந்த ஹதீஸ் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

911. “பொழுது உதயத்தின் நாயன்” (ரப்புல் பலக்) திருகுர் ஆன் அத் 113 : வசனம் 1 பார்க்க. “குளிப்பாட்டுபவன் கையில் கிடக்கும் மையித்து எப்படித் திருப்பப்படினும் தன் இஷ்டப்படியான அசைவு ஏதுமின்றித் திரும்புவதுபோல், நாமும் இறைவன் கையில் (அவன் ஆட்டம் அசைவுகளுக்கு உட்பட்டவர்களாகக்) கிடந்து விட வேண்டும். இதுவே பரஞ்சாட்டுதலின் (தவக்கலின்) முதல் படியாகும்” என்று அருளியவர்கள் சஹலுப்னு அப்துல்லாஹ் துஸ்தரி (ரஹ்) அவர்களாவர். சாதகன் குளிப்பாட்டுபவர் கை மையித்தைப்போலும், தாதி கையில் சிசுவைப்போலும் கிடந்துவிட வேண்டும் என்று ஹஜ்ரத் கௌதுல் அஃலம் (ரலி) அவர்களும் பன்முறை வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். (‘புதுஹூல் கைப்’ பார்க்க)

912-913. தெய்வ உதவியை நாடுவதை விட்டுவிட்டு காரண சாதனம் (ஸபப்) எதையும் பயன்படுத்தல் பரஞ்சாட்டுதலை மீறிய காரியமாகும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த அதி தீவிரமான கருத்துக்களுக்கு மாற்றமானவர்கள் கீழ்க்கண்ட மேற்கோளைக்

காட்டுகின்றனர்: நபி பெருமானாரிடம் ஒருவர் வந்து தமது ஓட்டகத்தைக் கட்டிப்போடாமல் இறைவன்மீது பரஞ்சாட்டி வெளியில் விட்டு வந்துள்ளதாகச் சொன்னபோது, “நீர் இறைவன்மீது பரஞ்சாட்டுவதுடன், உமது ஓட்டகத்தின் முட்டுக் கால்களைக் கட்டியும் போடும்” என்று அவர்கள் அருளிணார்கள்.

914. “ஒரு கைத்தொழிலை அறிந்தவானாய்த் தன் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கு அது கொண்டு தானே பாடுபடுபவனாய் இருப்பவனை இறைவன் நேசிக்கிறான்” என்பது நபிமொழியாகும். இதுபோன்ற மற்றும் பல ஹதீஸ்கள் உண்டு. உங்களில் யாரும் கோடாரியை எடுத்துக்கொண்டு காட்டுக்குப்போய் விறகு சேகரித்துவந்து விற்று, தானும் உண்டு தருமமும் செய்தால், அது பிச்சையெடுப்பதைவிடச் சிறந்த செயலாகும்” என்பது அவற்றில் ஒன்றாகும். நபிபெருமானாருடைய மெய்விஸ்வாசத்துடையவும், ஏகத்துவத்துடையவும், அக நிலையுடையவும் சாரமே இறைவன் மீது பரஞ்சாட்டலாகத்தான் இருந்ததாயினும், பாடுபட்டுப் பொருள் ஈட்டுவது அவர்களுடைய முன்மாதிரியின் (சன்னத்தின்) அம்சமாக இருந்திருப்பதால் அதைப் பின்பற்றுவதில் தவறொன்று மில்லை. கடையர்கள் அன்றாட உணவை அல்லது, இம்மையின் சுகபோகங்களை அடைவதுபற்றிய சிந்தனையிலேயே பராக்கா கிறார்கள்; ஆனால், மகான்களோ பரமார்த்தீக, ஆத்மீக அப்பியா சங்களில் ஈடுபடுவதையே தங்கள் உழைப்பாகக் கொள்கின்றனர். “ஓவ்வொரு நபியும் ஒரு தொழிலை உடையவராய் இருந்தார்; எனக்கு இரண்டு தொழில்களுண்டு. அவை ஏழ்மையுணர்வும், (ஆத்மீக) புனிதப் போராட்டமுமாகும்” என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள்.

915. மெய்யுறுதி பலமற்ற நிலையால் மனிதர்கள் சுயநல நோக்கங்களுக்காகச் செயல்படத் தொடங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய சுயநலம் அதிகரிப்பதற்கேற்ப அவர்களுடைய செயல்களும் அதிகமும் பொய் மிகுந்தவையாயும், நயவஞ்சகமானவையாயும் அமைந்துவிடுகின்றன.

922. இறைவன் தான் நேசிப்பவர்களுடைய கண்ணாகவும், காதாகவும், கையாகவும் இருப்பதாகக் கூறியுள்ள வசனம் ஹதீஸ் குத்ஸியிலுள்ளது.

927. இதிலுள்ள ஹதீஸின் முழுவாசகமும் வருமாறு: “சிருஷ்டிகள் யாவும் இறைவனின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இறைவனுக்கு மிக அருமையானவர்கள் யார் எனின் அவன் குடும்பத்தாருக்கு அதிகமும் உதவிசெய்பவர்களே.”

929. மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதே இறைவனை வணங்குவதற் காகத்தான். (அத். 51 : வசனம் 56 பார்க்க.) வணக்கத்தின் குறிக்கோள் தெய்வஞானம் (மஸ்ரிபா) அடைவதாகும்; பரஞ்சாட்டுதல் அடிப் படையானதுதான். ஆயினும், இறைவன் அவனை நாம் அறிவதற் காக நமக்குத் தந்துள்ள மனம், உடல் ஆகியவற்றின் சக்திகளைப் பயன்படுத்திப் பாடுபடுவது பரஞ்சாட்டலுடன் இணக்கமானது தான், மாற்றமானதல்ல என்பது சிங்கத்தின் கட்சியாகும்.

933. இறைவன் நமக்குத் தந்துள்ள கைகள், ஒரு எஜமானன் தன் வேலைக்காரனிடம் கொடுக்கும் மண்வெட்டியையொக்கும். அதாவது, எஜமானன் தன் கையில் மண்வெட்டியைத் தந்ததுமே தான் இன்ன வேலைதான் செய்யவேண்டும் என்பதை வேலைக் காரன் - எஜமானன் சொல்லாமலே - தெரிந்துகொள்வதுபோல, இறைவன் நமக்குக் கைகளைத் தந்துள்ள நிலையில், அவன் அவற்றைத் தந்துள்ளது உழைப்பதற்குத்தான் என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே இதன் சுருத்தாகும். மேலும், இறைவன் நமக்கு அறிவைக் கொடுத்துள்ளான். நம் செயல்களின் பலாபலன்களை அதன் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள உதவியுள் ளான். எனவே, நற்செயல்களைச் செய்யும் முயற்சியில் நாம் தீவிரமாக வேண்டும் என்பதும் இதன் சுருத்தாகும்.

939. இப்பாடலின் முதல் பகுதியில், “நீங்கள் நன்றி செலுத்தி னால் நான் (என் அருட்கொடைகளை) அதிகமாகத் தருவேன்” (அத். 14: வசனம் 7) என்ற திருவசனத்தின் சுருத்து தொக்கியுள்ளது.

941. “சொர்க்கலோகத்தின் மரம் ஒன்றை நீங்கள் அடைந்ததும் அதன் நிழலில் அமர்ந்து அதன் கனிகளைப் புசியுங்கள்” என்று அருளிய நபிபெருமானார் அந்த மரம் ஓர் ‘ஆலிம்’ ஆவார் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்கள். இங்கே மௌலானா அவர்கள் மெய்ஞானக் குருநாதரையே இவ்விதம் மரம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

942. அந்த மரம் சொரியும் கனிகள் என்றது தெய்வ உதிப்புக் கொண்டு மெய்ஞானியின் வாயிலிருந்து உதிரும் மெய்நிலைபற்றிய அகமியங்களாகிய உண்மைகளையாகும்.

943. கொள்ளைக்காரர்கள் என்றது இம்மையும், நம்உடலிச்சை களும், ஷைத்தானுமாகும். அகால வேளையில் - வேளை தவறிக் கூவும் சேவலால் யாருக்கும் பயனில்லை. காலைத் தொழுகைக்கு ஜனங்களை எழுப்பக் கூவவேண்டிய சேவல் நடு ஜாமத்தில் கூவினால் அதனால் யாருக்கும் பயனில்லை. இந்தச் சேவலைப் போன்று காலம் தவறிக் காரியம் செய்பவன் காலங்கடந்து தன்

மரணப் படுக்கையில் பச்சாதாபப்படுபவன் எந்தப் பயனையும் அடைந்துகொள்ள மாட்டான்.

952. “மேலும் (ஆத், சமூக கூட்டத்தார் போன்றோரான) அவர்கள் தங்கள் சதித் திட்டங்களைத் தீட்டினர்; ஆனால், அவர்களின் சதித்திட்டங்கள் மலையையே அசைத்துப் பிடுங்கு மளவுக்குப் பலமானவையாய் இருப்பினும், அவை இறைவனிடமே யுள்ளன. (அவன் அவர்களைக் குழப்பத்திலாழ்த்துகிறான்.)” (அத் 14: வசனம் 46) என்ற திருகுர்ஆன் மொழி இங்கே சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது.

தலைப்பு : “முயற்சி செய்வதைவிட..... இஸ்ராயீல் (அலை) அவர்களும்” : பைளாவி திருகுர்ஆனுக்கு எழுதியுள்ள விரிவுரை நூலில், (அத் 31: வசனம் 34) “நாளை தான் அடையவிருப்பது யாது என்பதையும், தான் எந்த நிலத்தில் மரணிப்பான் என்பதையும் எந்த மனிதனும் அறியமாட்டான்” என்ற வசனத்துக்கான வியாக்கியான உரையில் இந்தக் கதையை எடுத்தாண்டுள்ளார்கள். இமாம் கஸ்ஸாலீயின் இஹ்யா, கீமியா ஆகிய நூற்களிலும் இது எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (நமது ‘பேரின்ப ரஸவாதம்’ பார்க்க.)

961-962. ஆத்மீக ஏழ்மை என்பது தன்னில் நாஸ்தியானவனாய், அல்லாஹ்வையன்றியுள்ள சகலவற்றையும் உதறித் தள்ளியவனாய் ஆவதுதான். இந்த நாஸ்தியை (மரணத்தை) விட்டுத் தப்பி, இம்மையின் சுகபோகங்களில் திளைத்துக்கொண்டிருக்க நாடுவது வீண் வேலை; இந்தக் கதையில் கண்ட மனிதன் இஸ்ராயீல் (அலை) அவர்களுடைய கையிலிருந்து தப்பி ஓட முயன்றதையே அது ஓக்கும்.

965. முன்னுள்ள 639 - ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

970. இமாம் கஸ்ஸாலீ தங்களுடைய ‘இபாஹா’ என்ற கிதாபில் எழுதுவதாவது : சுதந்தரமாய் இருப்பது அடிமைத்தனத்தைவிடச் சிறந்தது என்பது உண்மைதான். ஆனால், சுதந்தரம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்றாவது, இறைவனுக்கு அடிமையாய் இருப்பதை விட்டு ஒருவன் தப்புவது. அதாவது, சிருஷ்டி சிருஷ்டியாளனாக வேண்டும்; காலத்தில் இடம் பெற்றது காலமற்றதாய், நிரந்தரமானதாய் ஆக வேண்டும். இது சுத்த அபத்தமான கூற்றாதலின், யாரும் இறைவனுக்கு அடிமையாய் இருப்பதைவிட்டுத் தப்பி சுதந்தரமடையலாம் என்பதும் அபத்தமான பேச்சுத்தான். இரண்டாவது வகைச் சுதந்தரம், தன் சுபாவச் சேஷடைகளையும், ஆவேசங்களையும்விட்டு விடுதலையாகி, இறைவனையன்றியுள்ள எதற்கும் அடிமையாகமலிருத்தலாகும்.

971-974. மனிதனின் செயலாற்றல், நபிமார்கள், மெய்விஸ்வாசிகள் ஆகியோருடைய முன்மாதிரியால் சரி என்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வக் கருணையால் அவர்களுடைய உழைப்பு அவர்களுக்கு ஆத்மீகப் பரிபூரணத்துவத்தையும், பேரின்பத்தையுமே நல்கிவிட்டது.

975-991. இங்கே சிங்கத்தின் கட்சி எடுத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. இறைவன்மீது பரஞ்சாட்டுபவர்கள் அவன் சித்தப்படியான, உத்தரவுகளின்படியான வேலைகளைச் செய்வதில் முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

972. இறைவனின் விதிப்போடும் தீர்ப்போடும் மோதுவதே சுயமுயற்சியாகும் என்று 910-ம் பாடலில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்து இந்தப் பாடலில் தரப்பட்டுள்ளது. ஆத்மீகப் போராட்டத்தை (ஜிஹாதை) நடத்துவதில் நாம் முழு மூச்சுடன் ஈடுபடுவோமாயின் அது தெய்வ உத்தரவுப்படியான கடமையாகி விடும்; அது தெய்வ சித்தத்தோடு மோதுவதாகவும் ஆகாது. ஆனால், அவனால், ஆதியிலேயே ஜீவன் முக்தர்களாவதற்குரியவர்கள் என்று விதிக்கப்பட்டு விட்டவர்களுக்கு அதை அடைவதற்கான காரண சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுமாறு அவனால் உதிப்பு உண்டாக்கித் தரப்படுகிறது.

983. இம்மையின் செல்வங்கள் அவற்றைப் பொறுத்தவரை நல்லவைதாம். நாம் விலகத் தெண்டிக்க வேண்டிய இம்மையாதெனின், செல்வத்தை விழைவதும், அவற்றைக் கட்டிப் புரள்வதும், அவற்றைவிட்டுப் பிரிய மனமற்றவர்களாக இருப்பதும் தான். “உன்னை உன் ரகசிகளைவிட்டும் அப்பால் திருப்பும் எதுவுமே உன் இம்மைதான்” என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள். இம்மையைவிட்டு வெருண்டோடும்படி மீண்டும் மீண்டும் எச்சரிக்கும் ஹஜ்ரத் கௌதுல் அஃலம் தங்கள் பிரசங்கம் ஒன்றில் இம்மையாது என்பதை இவ்விதம் விவரித்துள்ளார்கள்: “உன்னுடைய கீழான மனத்தையும், அதன் ஆசாபாசங்களையும், சுபாவச் சேஷ்டைகளையும் தான் நான் இம்மை என்று கூறுகிறேன். மனித இயற்கைக்கு அவசியமானவையும், அழிவதற்கு உரியவையும் இம்மையல்ல . . . இறைவனே உனக்காகக் கடமையாக்கி விட்டதையன்றி, நீயே உன் முயற்சியால், அவய உழைப்பால் தேடிக்கொண்டவைகளே இம்மை என்பது. எவை எவை மனித வாழ்க்கைக்கு அவசியப்படுகின்றனவோ அவை இம்மையாக மாட்டா. குடியிருக்கப் போதிய வீடும், உடலை மறைத்துக்கொள்ள அவசியமான துணியும், ஆத்ம சாந்தியை நல்கும் மனைவியும் இம்மையில் சேரமாட்டா. சிருஷ்டிகருத்தாவான பரமனைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் சிருஷ்டி

களின் பக்கம் சாய்ந்துவிடும் நிலையே (விலக்கப்பட்ட) இம்மையாகும்.” (கொள்தல் அஃலமின் “மல்பூஜாத” பக்கம் 106 பார்க்க.)

985. செல்வம் வேண்டுமென்ற ஆசை இதயத்துள் புகுந்து விட்டால் அதன் பரிசுத்தத்தையே அந்த ஆசை பாழ்படுத்திவிடும். செல்வத்தின் பற்றில்லாது, அதைச் சன்மார்க்கக் காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதைத் தண்ணீர்மீது படகு மிதப்பதற்கு மௌலானா உவமித்தார்கள். அதிலும், இச்சை புகுமாயின், பரமார்த்திகச் சாதனைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட அந்தப் படகாகிய சாதகன் கவிழ்ந்து அதனுள் மூழ்கிப்போவான்.

986. காற்றுமுதல் சகலவற்றையும் இறைவன் சுலைமான் (அலை) அவர்களுக்கு வசப்படுத்திக் கொடுத்திருந்தான். ஆனால், அவர்களோ, எந்தச் செல்வத்தின்மீதும் சற்றும் பற்றுதலற்ற பரம ஏழையாகவே வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் ஏழைகளை அழைத்துத் தங்கள் அருகில் அமர்த்திக்கொண்டு பேசுவது வழக்கம். செல்வத்திடையிலும் அவர்களுடைய பற்றற்ற துறவு நிலையை அடைந்து விட்டவர்களை, இம்மை என்ன, எந்தப் பாவமுமே அண்ட முடியாதன்றோ!

987-989. இம்மையின் ஆசைகள் இதயத்தினுள் நுழையாத வகையில் அதன்மீது முத்திரையிட்டுக் கொள்ளும் துறவி நீரில் மூழ்குவதோ, அழிவதோ இல்லை. அவருடைய ஆத்மீக வறுமை அவர் சகல இச்சாபாசங்களையும் ஒதுக்கித்தள்ளி, பூரண நிம்மதியாக வாழ உதவுகிறது. அவர் இறைவனின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் இறைவன் இவ்வுலகின் நிர்வாகத்தையே அவரிடம் கொடுப்பான்.

990. ‘மின் லதுன்’ என்ற தெய்வஞானம் கிலுரு (அலை) அவர்களுக்கு அருளப்பட்டதாகத் திருகுர் ஆன் (அத்.18: வசனம் 65) பிரஸ்தாபிக்கிறது.

998-999. இங்கே சங்கேதம் ஒரு புதுத் தரத்தை எட்டுகிறது. உடலிச்சையாகிய சிங்கத்துக்கு நேர் எதிரிடையான மெய்யறிவாக முயல் விளங்குகிறது. உடலின் சேஷ்டைகளால் அழிக்கப் படக்கூடிய ஆபத்துக்கு உள்ளாகியுள்ள ஆத்மீக சக்திகள் மற்ற மிருகங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

1004. நபிமார்களுடைய சடலம் பலஹீனமானதாயும் (மற்ற மனிதர்களுடையதைப்போல்) சிறிய உருவமுடையதாகவும் இருந்ததாயினும், அவர்களுடைய ஆத்மீக மாண்பும் மகத்துவமும் எத்துணை மகத்தானவையாய் இருந்தன என்பதை இந்தப் பாடல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. மெய்யொளி பெற்ற ஞானியை மௌலானா

அவர்களே (வேறு சில இடங்களில்) கண்ணின் கருமணி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். மனிதனுக்குக் கண்ணின் கருமணி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பதுபோல, இறைவனுக்கு சம்பூரண மனிதர் முக்கியத்துவமுடையவராய் இருக்கிறார்; அவர்மூலம் இறைவன் தன்னைத் தன் பல்வேறு அம்சங்களிலும் உணருகிறான்; இறைவன் தன் செயல்களைக் காண அவர் அவனுக்கு உலகின் கண்களாக விளங்குகிறார் என்று இப்னுல் அரபி (ரஹ்) அவர்கள் (தங்கள் 'புஸுஸுல் ஹிக்' மில்) எழுதியுள்ளார்கள்.

1008-1012. யதார்த்தமான அறிவு தோற்றத்தையோ, படிவத்தையோ பொருட்படுத்தாத தெய்வ உதிப்பால் உண்டாவதாகும்.

1009-1010. இந்தப் பாடல்களில் கீழ்க்கண்ட திருகுர்ஆன் வசனங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன: "உம் இறைவன் தேனீக்கு உதிப்பை அருளினான், 'மலைகளிலும், மரங்களிலும், கட்டடங்களின்மீதும் நீ உன் வீடுகளை நிர்மாணி; பிறகு நீ சகலவித (மலர்) களையும் உண்டு, உனக்கு எளிதாக்கப்பட்ட உன் இறைவன் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி (உன் வீடுகளுள்) ஒடுங்கிக்கொள்!' என்று இதனால் அதன் வயிற்றிலிருந்து பல வர்ணங்களையுடைய, மனிதருக்குக் குணமளிக்கும் பானம் (தேன்) வெளிப்படுகிறது." (16 வசனங்கள் 68, 69), தேன் தேனீயின் வயிற்றிலேயே ஜீரணமாகி விடுவதால், அது சிறு குழந்தைக்கும் எளிதில் ஜீரணிக்கக் கூடியதாயுள்ளது.

1012-1013. "இறைவன் ஆதமுக்கு சகல பெயர்களையும் கற்றுக் கொடுத்தான்" (அத் 2: வசனம் 31); மற்றும் கல்யாண குணங்களை அருளினான். அதன்மூலம் அவர்கள் அமரர்களுக்கும் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பவர்களானார்கள். அமரர்கள் அவர்களுக்கு சாஷ்டாங்கம் செய்தனர். அப்போது அஜாஜிலாய் இருந்த ஒரே ஓர் அமரன் மட்டும் இறைவன் கட்டளைக்குப் பணிய மறுத்து 'இப்லீஸ்' ஆனான்.

1014-1015. ஆதம் மெய்ஞான அறிவைக் குறித்து நிற்கிறார்கள்; வீண் குதர்க்க வாதம் பேசிய இப்லீஸ் வெறும் அறிவைக் குறித்து நிற்கிறான். அவன் தன் அறிவுதான் பெரிது என்ற அகந்தையால் ஆதம் (அலை) அவர்கள் அடைந்திருந்த மெய்யறிவை ஏளனஞ் செய்தான். எனவே, அவன் வீழ்ந்துபட்டான். (ஆதம் (அலை) அவர்களைவிடத் தான் உயர்ந்தவன் என்பதற்கு இப்லீஸ் சொன்ன தர்க்கரீதியான காரணம் திருகுர்ஆன் அத். 38: வசனம் 76-ல் தரப்பட்டுள்ளது.)

1017. இதயத்தினுள்ளே மிகச் சிறியதோர் சுறுப்பு இரத்தக் கட்டியுள்ளது. அதில் ஜடதத்துவமற்ற ஆத்மா அடங்கியுள்ளது. அந்த இதயத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, அதில் அன்பு பொங்கச் செய்தால், மறைவானதைக் காணும் மற்றோர் இதயத்தை அது உண்டாக்குகிறது. இந்த இரத்தக்கட்டியுள்ள இடமே தெய்வ உதிப்பும், மெய்ஞானமும் இறங்கும் தலமாகும். இந்தப் பேழையுள் தான் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள எதுவும் உய்த்துணர முடியாத 'மாணிக்கத்தை' (ஜெளஹரை) இறைவன் வைத்துள்ளான். "என் பூமியோ, என் வானமோ என்னைத் தமதகத்தே கொள்ள முடிய வில்லை; ஆனால், மெய்விஸ்வாசமுள்ள என் அடியான் இதயத்திலே நான் அடங்கிப்போய்விடுகிறேன்" என்று இறைவன் அருளியுள்ள வசனம் ஹதீஸ் குத்ஸியில் காணப்படுகிறது.

1018-1026. மனிதனுடைய உண்மையான மதிப்பெல்லாம் அவன் பெற்றுள்ள ஆத்மீக அந்தஸ்தைப் பொறுத்ததுதான் என்பதை இந்தப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

1018. முன்னாலுள்ள 706-712-ம் பாடல்கள் பார்க்க.

1022. குகையின் தோழர்களில் (அஸ்ஹாபுல் கஹ்புகளின்) நாய் பலாஅம் என்ற ஒரு மனிதனுடைய உருவில் சொர்க்கத்தில் அனுமதிக்கப்படும் என்றும், பலாஅம் ஒரு நாயின் உருவில் நரகில் தள்ளப்படுவான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. (குகையில் தமது நாயுடன் விஸ்வாசிகளான இளைஞர்கள் சிலர்-எழுவர் என்று சொல்லப்படுகிறது - இறைவனால் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் தூக்க நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பிறகு அவர்களும் அவர்களுடைய நாயும் தூக்கம் நீங்கி எழுந்த விபரம் திருகுர் ஆனில் அத். 18: வசனங்கள் 9 முதல் 22 வரை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.)

1023. பன்றியைப்போல், நாயும் அசுத்தமான மிருகம்தான். எனினும், தெய்வ அருள் பெற்ற இந்தக் குகையின் தோழர்களின் நாய் சுவனபதி அடையும் பேறு பெற்றது அற்புதமல்லவா!

1024-1026. ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதும்போது நாம் அவருடைய தோற்றத்தையும், அங்க அவயவங்களையும் வியந்து எழுதுவதில்லை. ஏனெனில், அவருடைய அக இயல்புகளோடு ஒப்பிடப்படின் இவை எந்த மதிப்புமற்றவை. அவரகத்தேயுள்ள ஆத்மாதானே முக்கியமானது. அது காலம் தூரம் ஆகிய இரண்டையுமே கடந்ததன்றோ!

1028. இக் கதையின் அந்தரங்கப் பொருளை அறிந்து கொள்ள ஒருவனுக்கு ஆத்மச் செவி சீரானதாக இருந்தாக வேண்டும்.

1030. சம்பூரண அறிவின் வெளித் தோற்றமே இந்த ஜடதத்துவ உலகம். ஜீவன் உடலுக்கு அசைவூட்டி அதை ஆட்கொண்டுள்ளாதுபோல, இந்த ஜடதத்துவ உலகுக்கு உயிராய் இருந்து அதை ஆட்கொண்டுள்ள தெய்வ ஞானம்தான் அதன் சாரமாகும். இந்த ஞானத்தை அடையும் சக்தி ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் புதையுண்டு கிடக்கிறது. மனிதர்கள், ஜின்னுகள், மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகிய சகலவற்றின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்திய சுலைமான் (அலை) அவர்களுடைய மந்திர முத்திரைக்கு இந்த ஞானத்தை உவமை கூறலாம்.

1038. அமரர்கள், ஷைத்தான்கள் ஆகியோரில் எண்ணற்றவர்கள் உன் இதயத்தைச் சுற்றிக் கூடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

1039-1040. நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் பாவாத்மாவின நல்ல கெட்ட சக்திகள் - அமரர்கள், ஷைத்தான்கள் அவனுக்கு எதிராகச்சாட்சி சொல்லி, அவன் முகத்துக்கு எதிரிலேயே அவனுடைய பாவங்களை எடுத்துரைக்கும்.

1044. தான் நம்பும் ஒருவனிடம் மனிதர்கள் யோசனை கேட்டுக்கொள்வர். அபுல் ஹைத்தம் இப்னுத் தையிஹான் (ரலி) என்பார் நபிபெருமானாரிடம் இரண்டு அடிமைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, அவர்களுள் வீட்டு வேலை செய்ய அதிகம் தகுதியுடையவர யாராய் இருக்கலாம் என்று கேட்டபோது நபிபெருமானார் இந்தப் பதிலை கூறி அருளிணார்கள்.

1046. அதாவது, நீ உன் மனத்திலுள்ள ரகசியங்களை யாரிடமாவது திறந்து சொல்வாயாயின், அதில் அவனிடம் நீ சுத்தமான சித்தத்தை எதிர்பார்ப்பாயாயின், அவன் விரைவிலேயே உன் நம்பிக்கையைச் சிதறடித்து உன் ரகசியத்தைப் பகிரங்கப்படுத்துவதைத்தான் காண்பாய்.

1050 - 1051. அறிஞன் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கொள்ளாமல் தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்வான். கண்ணியில் அகப்பட்ட பறவைகளை வேடன் ஒன்றுசேர்த்துக் கட்டிப்போட்ட நிலையில் அவை தம் விதிவசம் அதுதான் போலும் என்று இணங்கிப் பணிந்துகிடப்பது போல் பாசாங்குகாட்டி, அவன் தமது கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடச் சூழ்ச்சி செய்கின்றன. அவன் தமது கட்டுகளை அவிழ்த்ததும் அவை சிறகடித்துப் பறந்து ஓடிப்போய் விடுகின்றன. அறிஞன் தன் லக்ஷிய சித்திக்காக இப்பறவைகளின் போக்கை அனுசரித்தே செயலாற்றுவான்.

1053. 'நபிபெருமானாரின் எதிரிகளுக்கு' என்றது நபிபெருமானார் யார் யாரிடம் விஷயங்களைத் திறந்து பேச விரும்பவில்லையோ அவர்களையாகும்.

1060. வெறும் பெயர்கள், அதாவது பொருள்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் சொல்லப்படும் பெயர்கள் மேலாழ்ந்தவாரியானவை, யதார்த்தத்தோடு சம்பந்தமற்றவை என்பது இப்பாடலின் பிற்பகுதியின் கருத்தாகும்.

1061. தண்ணீரை மணல் உறிஞ்சிவிடுவதுபோல இறைவன் பாதையில் ஈடுபடவேண்டிய விலைமதிப்பிலா மூச்சு நயவஞ்சகர்களின் பகட்டான வார்த்தைகளைக் கேட்பதிலேயே வீண்விரயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

1062. 'தண்ணீர் ஊற்றுப் பெருக்கெடுக்கும் மணல் வெளி' என்றது தன் சீடர்களின் ஆத்ம உயிருக்கும், வளர்ச்சிக்கும் வற்றாத ஊற்றாக நின்றிலங்கும் சர்க்குருவையாம்.

1063 - 1065. விதிவசப்பட்டோலை (லௌஹூல் மஹ்பூல்) ஆதிதொட்டு கடைசிவரையுள்ள சகலமும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள ஏடாகும். சாதகன் தெய்வ ஞானம் பெருக்கெடுக்கும் ஊற்றுக் கண்ணாக ஆகிவிடின், அவன் பகுத்தறிவிடமிருந்தோ, புத்தியிடமிருந்தோ எதையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமற்றவனாகி விடுகிறான். இவற்றை அவன் பின்னால் விட்டுவிட்டு, - நபிபெருமானார் ஸித்ரத்துல் முந்தஹா என்ற மரத்தடியை அடைந்ததும் ஜிப்ரயீலைப் பின்னால் விட்டுவிட்டு மேலே சென்றதுபோல் - இவனும் மேலே போய்விடுகிறான்.

1066 - 1067. இப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நபிபெருமானாரின் விண்ணுலக யாத்திரைபற்றிய சம்பவம் திருகுர்ஆனில் அத். 17; 1-ல் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அதன் விவரங்கள் சில அத். 53-ல் தரப்பட்டுள்ளன. "அவர் (முஹம்மது நபி) இறங்கினார். பின்னர் நெருங்கினார், இன்னும் நெருங்கி இரண்டு விற்களை (ஒன்றுடன் ஒன்று சேர வட்டமாக) வளைத்தாற்போன்ற அளவுக்கு அல்லது அதையும்விடச் சமீபமாக நெருங்கினார். அவன் வெளியாக்கிக் காட்டியதையெல்லாம் அவன் அப்போது தன் அடியாருக்கு அறிவித்துக் கொடுத்தான்" (வசனங்கள் 8 - 10) என்றும், "இன்னொரு முறை அங்கே 'ஸித்ரத்துல் முந்தஹா' என்னும் மரத்தடியில் அவரை அவன் கண்டது உறுதி. அதன் அருகில்தான் நல்லடியார்களின் புகலிடமான சுவனபதியுள்ளது. அந்த மரத்தை மூடியிருந்தவை அதை நன்கு மறைத்துக்கொண்டன. அப்போது பார்வை அதைவிட்டு

விலகவோ, வரம்பு மீறவோ இல்லை. அவர் தமது இறைவனின் மகத்தான அத்தாட்சிகளைக் கண்டது நிச்சயம்” (வசனங்கள் 13 - 18) என்றும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத். 81: வசனம் 19-லும் இது மீண்டும் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளது. நபிபெருமானார் இறைவனின் சந்நிதியில் நுழையவிருந்த சமயம் ஜிப்ரயீல் பின்தங்கிவிட்டதைக் கண்ட நபிபெருமானார், அவர்களை நோக்கி, “சகோதரரே, நீங்கள் ஏன் பின்தங்கிவிட்டீர்கள்?” என்று வினாவினார்கள். அதற்கு ஜிப்ரயீல், “நான் மேலும் ஒரு விரல் நுனியளவு முன்னே வந்தாலும் நான் எரிந்துபோவது நிச்சயம்” என்று பதிலளித்தார்கள். ஜிப்ரயீல் (அலை) அவர்களின் வரம்பு ஸித்ரதுல் முந்தஹாவாக அமைந்திருந்ததுபற்றி ஷைகுல் அக்பர் இப்னுல் அரபி தங்கள் தப்ஸீரில் அது ஏழாம் வானிலுள்ளதென்றும், அதற்கு அப்பால் அமரர்களின் ஞானம் செல்வதில்லை என்றும், அதுவே ‘ரூஹுல் அஃலம்’ (தலையாய ஜீவன்) என்றும் விரிவுரை தந்துள்ளார்கள்.

1068-1070. மெய்யறிவைத் தேடுவோன் தன்னைப் பாரமார்த்தீகப் பயிற்சிகளில் அதிகமும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ‘நிர்ப்பந்தத்தால்’ (ஜபரினால்) தான் அவ்விதம் செய்யவில்லை, அது தனக்கு இயலாததாக ஆகிவிட்டது என்று வேண்டுமாயின் அவன் தன் புறக்கணிப்புக்கு நொண்டிச் சமாதானம் கூறலாம். நோயில்லாத போதே நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக நடிப்பவர்கள் அந்த நோய்க்கே ப்லியாக நேர்வதுபோல அவர்களுடைய கதியையே இவனும் அடைவான்.

1071-1072. முன்னுள்ள 978 -ம் பாடல் பார்க்க.

1073-1075. முன்னுள்ள 935-936 பாடல்கள் பார்க்க. இப்பாடல்களில் நபிபெருமானாரைப்பற்றிச் சுட்டிக்காட்டப்படுவதாகச் சிலர் நினைக்கின்றனர். ஆனால், இதன் நேரடியான பொருளை வலிமுறும்மது அவர்கள் இவ்விதம் தருகிறார்கள்: “கடுமையான தவத்தாலும், இறைவனை ஏகாக்கிரச் சித்தமாகச் செய்யும் தியானத்தாலும் ஒருவன் ‘ஜப்ரெ - மஹ்முது’ என்ற படித்தரத்தை எய்தி, தெய்வ சக்தி என்னும் புராக்கின் மீது ஏறியவனாகி விடுகிறான். அந்த நிலையில் இறைவனின் நோக்கப்படிதான் அவனிடமிருந்து எந்தச் செயலும் வெளிப்படும்; அவை தன்னிலிருந்து உண்டாவதாக அவனே கூறமாட்டான்; ஏனெனில், இறைவனையன்றி செயல்படும் வேறு யாரையும் அவன் காணான்.”

1076. முன்னேயுள்ள 751-ம் பாடலையும் அதற்கான விளக்கவுரையையும் காண்க.

1077. சந்திரன் இரண்டாகப் பிளந்தது நபிபெருமானார் நிகழ்த்திய அற்புதங்களில் ஒன்றாகும். இதை நேரில் கண்ட ஸஹாபிகள் பலரும் இதைத் தெரிவித்துள்ளனர். இது மிகவும் பிரசித்தமான ஒரு சம்பவமாக புறாரீ, முஸ்லிம் போன்ற ஹதீஸ் கிரந்தரங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. வரலாற்று நூற்களிலேயே இவ்வளவு ஆதாரப்பூர்வமான - பலரும் நேரில் கண்ட - அற்புதம் பற்றிய விபரம் வேறு எதற்கும் இல்லை. எனவே, மௌலானா அவர்கள் இதன்மீது ஐயங்கொள்பவன் பெரிய மடையன் என்று கருத்துப்படக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். (இந்த அற்புதம் பற்றிய பிரஸ்தாபத்துடன் தொடங்குகிறது 'அல்-கமர்' என்ற திருகுர்ஆன் அத்தியாயம்.)

1098. செல்வமும் அந்தஸ்தும் பல குறைகளை மூடிமறைத்து விடுகின்றன.; மெய்ஞானியரான நாதாக்களின் அசல் இயல்பும் அவர்களுடைய தோற்றத்தாலும், நடவடிக்கைகளாலும் கடையர்களின் பார்வையைவிட்டும் மூடிமறைக்கப்பட்டுள்ளன.

1099-1101. மேலே 1096-ம் பாடலிலுள்ள உவமையின் விளக்கம் போன்று அமைந்துள்ளன. சுயநலத்தாலும், மோகத்தாலும், வீண்டம்பத்துக்காகவும் பேசப்படும் வார்த்தைகள் தண்ணீர்மீது எழுதப்பட்ட வார்த்தைகள் போன்றவைதாம்; குளத்துத் தண்ணீரின் மீது உண்டாகும் அலைகள் போல் உடனே மறைந்து விடுபவைதாம். தன்னை நாஸ்தியாக்கலின் மூலம்தான் நீ இறைவனின் செய்தியைப் பெறுபவனாகலாம்.

1105. ஸுன்னத் வல் ஜமாஅத்தைச் சேர்ந்த ஆட்சியாளர்கள், பெரும் பாலில், ஒரு பக்கம் தமது பெயரையும், மறு பக்கம் கலிமாவையும் பொறித்த நாணயங்களை வெளியிடுபவர்களாய் இருந்தனர். எனவே, ஒரு மன்னர் மறைந்து மறுமன்னர் ஆட்சிபீடம் ஏறியதும் பழைய நாணயங்களை அழித்துவிட்டுத் தமது பெயருடன் கூடிய புதிய நாணயங்களை வெளியிடுவார். ஆயினும், எப்போதும்போல் நாணயத்தின் மறுபக்கத்தில் மட்டும் கலிமா பொறிக்கப்பட்டே இருந்தது. எனவே, 'முஹம்மதுர் ரஸூலுல் லாஹ்' என்ற பெயர் மட்டும் சதாவும் மாறாமல் இருந்துவந்தது.

1106. முன்னேயுள்ள 1103-ம் பாடலின் பிற்பகுதியில் நபிமார் களின் (முத்திரை பெற்ற) குத்பாக்களும், ராஜ்ஜியங்களுமே நிலைத்து நிற்பவை என்று கூறிய மௌலானா அவர்கள் இந்தப் பாடலில் சகல நபிமார்களுமே முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களில் அடக்கம் என்று கூறியுள்ளார்களே, நபிபெருமான் வந்த பின்னும் மற்ற நபிமார்களுடைய ஆத்மீக சாம்ராஜ்ஜியங்கள் இருந்தனவா

என்ற சர்ச்சையுண்டாகலாம். அப்படியன்று. சிறிய எண்ணிக்கைகள் பெரிய எண்ணிக்கையில் அடங்கிவிடுவதுபோல - நூறு என்ற எண்ணிக்கை, அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சகல எண்ணிக்கைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பதுபோல நபிமார்களின் முத்திரையான முஹம்மது (ஸல்) அவர்களும் சகல நபிமார்களுடைய சம்பூரணத்துவங்களைத் தங்களகத்தே கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். நபிமார்கள் யாவரும் சாரத்தில் அவர்களோடு ஒன்றானவர்கள். அவர்களுக்குச் செலுத்தப்படும் மரியாதை யாவிலும் மற்ற நபிமார்களும் பங்கு பெறுகிறார்கள். இதை மௌலானா அவர்கள் இப்பாடலின் பிற்பகுதியில் கணித மேற்கோள் மூலம் அருமையாக விளக்கிவிட்டார்கள்.

1109-1148. இந்த அருமையான பாடல்களில் மௌலானா அவர்களின் இதயம் தனிப்பட்ட ஒரு விஷயத்திலிருந்து பொதுப்பட்ட ஒன்றின் பக்கல் திரும்புகிறது. யதார்த்தமும் மெய்யறிவுமான உலகம் ஒரு சமுத்திரம் போன்றது. ஜடதத்துவ உலகின் உருவங்கள் யாவும் அதன்மீது அடுத்தடுத்து எழுந்து மறையும் அலைகளைப் போன்றுள்ளன. அல்லது அவை சமுத்திரத்தின்மீது மிதந்துகொண்டிருந்து, தம்முள் தண்ணீர் நிறைந்ததும் மூழ்கிவிடும் வெற்றுக்குவளைகள் போலுள்ளன. தாம் உண்டான தெய்வீக மைதானத்துக்கும் தனி மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு இத்தகையதாகவே இருக்கிறது. உருவங்களால் மிரண்டவர்களாகி, நம்மிலுள்ள ஜீவனின் தன்மையை மறந்தவர்களாய் நாம் ஓய்வை நாடுவது வீண் வேலையாகும். அதைக் காணும் ஒரு சிலர் சம்பூரண மனிதர்களாவர். ஏனெனில், இறைவன் தன் ஜீவனால் அவர்களை நிரப்புகிறான்; அதனால் அவர்கள் தமது யதார்த்தமற்ற தனித்தன்மையை இழந்து, அவனில் முற்றும் லயித்தவர்களாக ஆகிவிடுகின்றனர். வர்ணங்கள் உண்டாவது வெளிச்சத்தால்தான்; வெளிச்சமின்றேல் வர்ணங்கள் தென்படமாட்டா. ஆயினும், நாம் நம் பார்வையை வர்ணங்களின் மீதே லயிக்கவிட்டுள்ளோம். இந்த நிலையில் பரிசுத்த வெளிச்சத்தை நாம் காண்பதெப்படி? ஆனால், வெளிச்சத்தின் தன்மை இருளினால் உய்த்துணரப்படுகிறது. நாம் பொருள்களின் தன்மையை அவற்றுக்கு எதிரிடையானதால் உய்த்துணர்கிறோம். எனவேதான், தனக்கு எதிரிடையானதற்றவனாகிய இறைவனை நாம் உய்த்துணரா திருக்கிறோம். எனினும், நம் புலன்களாலும் மனத்தாலும் நாம் உய்த்துணரும் உருவங்களிலிருந்து பரிசுத்த ஜீவனின் மாட்சியை நாம் நிதானிக்கலாம். அதன்மீது தொடர்படியானது போன்று தோற்றமளிக்கும் ஜடதத்துவ உலகம் எழுவதும், அழிவதும், மீண்டும் புத்துயிர் பெறுவதுமாய் இருக்கிறது.

1111. அறிபவனின் மெய்ஞானம் பரிபூரணமானதாகும்வரை அவன் புற உலகில் தான் ஒரு நபர் என்ற உணர்வுடனேயே இருப்பான்; தன்னை இழந்த மெய்யுணர்வு அவனுக்கு உண்டாகிவிடாது.

1112. ஜடதத்துவ உலகின் சகல உருவங்களுக்குமிடையில் நிபந்தனையற்ற தெய்வசாரம் ஊடாடுகிறது. இந்தப் பாடல் 'வஹ்தத்துல் உஜூது' என்ற தத்துவத்தை வெகு சுருக்கமாக வெளியிட்டுள்ளது. மௌலானா மெய்ஞானம், மெய்யறிவு, அன்பு என்ற பெயர்களை 'இறைவன்' என்பதற்குப் பதிலாகப் பல பாடல்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இந்தப் பகுதியில் அவர்கள் மெய்யறிவு எனும் பதத்தை உபயோகித்துள்ளது மிகப் பொருத்தமாயுள்ளது. ஏனெனில், இந்தக் கதை முழுவதிலுமே மெய்யறிவு (தெய்வ அறிவு, அதாவது, முயலின் உருவத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள அறிவு) வீண்பிரமைகளை மனிதன் வெற்றிகொள்ளவேண்டும் என்றும், தான் மூலச் சுடரில் சேர்ந்தவன், சகலவற்றுக்கும் அதுவே மறைவான ஆதாரமாயுள்ளது என்பதை உணர வேண்டும் என்றும் சுட்டிக்காட்டுவதாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

1113. இறைவனைத் தேடிச் சுண்டுபிடிக்க முயல்வதன் மூலமோ, மறையக்கூடிய எதன் உதவியாலோ இறைவனை அடைந்து விடலாம் என்பது நடவாத காரியமாகும். சாதகனுக்கும் தனக்கு மிடையிலுள்ள திரையை அகற்றும் தெய்வக் கருணையின் பயனாய்த்தான் ஐக்கியமுண்டாக முடியும். இறைவனைத் தேட வேண்டியதுதான்; ஆனால், அதற்காகக் காரண சாதனம் எதன் உதவியையும் நாடுவதால் பிரிவுதான் உண்டாகும்.

1115-1119. மனிதனிலுள்ள தெய்வீக அம்சமுள்ள ஜீவன் ஒரு குதிரைக்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதன்மீது சவாரி செய்யும் மனிதன் அதைப் பார்க்க முடியாமல், அது காணாமல் போய் விட்டது என்று நினைக்கிறான்.

1121-1135. வெளிச்சமும், வர்ணங்களும் பற்றிய உவமை மௌலானா அவர்களுக்கு அதிகமும் பிரியமானது. இதைப் பல இடங்களில் அவர்கள் கையாண்டுள்ளார்கள். இமாம் கஸ்ஸாலீ (ரஹ்) அவர்கள் தங்களுடைய 'மிஷ்காத்துல் அன்வார்' என்ற நூலில் இந்த வெளிச்சம் - வர்ணம் பற்றி இவ்வாறு எழுதியுள்ளார்கள்: "பலர் வெளிச்சம் என்பது வெறும் அர்த்தமற்ற வார்த்தை, வர்ணங்களுடன் வர்ணங்களையன்றி வேறு எதுவுமே இல்லை என்று வாதாடியிருக்கின்றனர். வெளிச்சம் மற்ற யாவற்றையும்விட அதிகமும் புலப்படுவதாய் இருப்பினும், வெளிச்சம் இருக்கிறது என்பதையே அவர்கள் மறுத்தனர். அதன்மூலமே சகல பொருட்

களையும் பார்க்க இயலும்போது அந்த வெளிச்சமே இல்லை என்பது எப்படிச் சரியாகும்? அது தானும் புலனாவதாய் இருந்து கொண்டு ஏனைய பொருட்களையும் புலப்படச் செய்வதாய் இருக்கிறதல்வா! இதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், சூரியன் மேற்குத் திக்கில் அமிழ்ந்ததும், வானில் விளக்கு பூமியிலிருந்து மறைந்தது; இரவின் நிழல் படர்ந்தது. அப்போது யதார்த்தமான நிழலுக்கும், யதார்த்தமான வெளிச்சத்துக்கும் இடையிலுள்ள முக்கியமான வேற்றுமையை அவர்கள் புரிந்து கொண்டனர். அப்போது அது வர்ணங்களோடு இரண்டறக் கலந்ததால்தான் அதை உணரமுடியவில்லை. அதனுடைய முற்றும் விளக்கமான நிலையினால் அது தென்படாதிருந்தது என்று உணர்ந்துகொண்டனர். இந்த அதி தீவிரதன்மையால்தான் அது தென்படவில்லை; காரணம், ஒரு வரம்புக்கு அப்பால் போகின்றவை அதற்கு நேர்மாறான எதிர்வரம்பை எட்டிவிடுவதுண்டு.” (“மிஷ்காத்துல் அன்வார்” நமது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு பக்கம் 44-45 பார்க்க.)

1124-1125. சூரியன், சந்திரன், விண்மீன்கள் ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தாலேயே வர்ணங்கள் உண்டாகின்றன. அதுபோன்று இறைவனின் ஒளியிலிருந்து பிரதிபலிக்கப்பட்டதான அகமெய்யறிவு அறிவு, சத்தியம் ஆகியவற்றின் லக்ஷியப்படிவங்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

1126-1127. இதயத்தின் ஒளியான மெய்யறிவு கண்களின் ஒளியான பார்வைப் புலனை ஒளிபெறச்செய்கிறது. அதன்மூலம் கண் தான் காணும் பொருள்களின் யதார்த்தமான தன்மையைத் தெரிந்துகொள்கிறது. எனவே, “இதயத்தின் ஒளியினால் கண்ணில் வெளிச்சமுண்டாகிறது என்றே கூறலாம். மிருகங்களுக்கு இதய ஒளியற்ற வெறும் பார்க்கும் சக்தி மட்டும் இருப்பதால்தான் அவற்றுக்கு மனிதனுக்குள்ள பகுத்தறியும் தன்மையின்றி அவை தம் மனம்போன போக்கில் நடந்துகொள்கின்றன. இவ்விருவகை வெளிச்சங்களுமே, தெய்வ ஒளியுடன் நேரடியான தொடர்பற்றவையாயினும் தமது வெளிச்சத்துக்கு அதையே மூல ஸ்தானமாகக் கொண்டுள்ளன. எனினும், மெய்ஞானியின் இதயம் எந்தத் திரையுமின்றி ஒளிபெறுகிறது; அதனால் அவர் அந்தச் சிரேஷ்ட ஞானத்தின் ஒளியாலேயே பார்க்கிறார். (இந்தப் பாடல்களின் கருத்தை இன்னும் நன்கு விளங்கிக்கொள்ள விரும்புவோர் மிஷ்காத்துல் அன்வார்” நமது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு பக்கங்கள் 29 முதல் 48 வரை படித்துப் பார்க்கலாம்.)

1128 - 1135. வெளிச்சம், வர்ணம் ஆகியவைபற்றிய சங்கேதப் பேச்சைத் தொடர்ந்து மௌலானா அவர்கள் நாம் வெளிச்சத்தை

இருளிலிருந்து பாசுபடுத்துவது கொண்டு அறிகிறோம் என்கிறார்கள். ஆனால், சகல ஜடதத்துவ சாரத்துடையவும் உயிரும், ஆத்மாவுமான தெய்வ சாரம் என்றுமே நம்மிடமிருந்து மறைவானதாகவே கிடக்கிறது. ஏனெனில், யதார்த்தத்தில் அதுவல்லாதது எதுவுமில்லை. இறைவனோடு ஒப்பிடவோ, எதிர்மறையாக்கிக் காட்டவோ எதுவுமில்லாததால் மனம் அவனைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவன் வெளிப்படும் பல்வேறு படிவங்களில்தான் அது அவனைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

1130. ஒரு பொருள் எதுவல்ல என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளாதவரை அது எது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. நன்மை வெளிப்படத் தீமையின் தோற்றம் அவசியமானதாய் இருந்தது. மௌலானா அவர்கள் வேறு பல இடங்களில் இதை விவரித்துப் பேசுகிறார்கள்.

1131. இமாம் கஸ்ஸாலீ (ரஹ்) அவர்களின் 'மிஷ்காத்' தில், "ஒரு பொருளைப்பற்றிய அறிவை அடைந்துகொள்ள மிகவும் வெளிப்படையான வழி அதற்கு எதிரிடையானவற்றை அறிந்துகொள்வதுதான்" என்றும், இறைவன் மறைந்திருக்கக் காரணம் அவனுக்கு எதிரிடையிலாமலிருப்பதுதான் என்றும் எழுதுகிறார்கள்.

1132. கறுப்பர்களைக் கொண்டுதானே வெள்ளையர்களைப் பகுத்தறிய முடியும். யாவரும் வெள்ளையராய் இருந்தால் நிறப் பிரச்சினைக்கே இடமிருக்காதே!

1135. "மனிதனின் கண்கள் அவனைக் காண்பதில்லை; ஆனால், அவன் (சகல) கண்களையும் காண்கிறான். ஏனெனில், அவன் யாவையும் காண்பான், யாவுமறிந்தவன்." (திருகுர் ஆன் அத் 6: வசனம் 103.)

ஸீனா மலையும், மூஸா (அலை) அவர்களும் பற்றிய விபரங்களுக்கு முன்னாலுள்ள 15-16-ம் பாடல்களுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்.

1136. 'வடிவம்' என்பது பொருள்களின் புலனுக்குத் தட்டுப்படும் லக்ஷியப் படிவங்களையாகும். அவை யதார்த்தமென்ற மர்மமான, ஊடுருவ முடியாத காட்டிலிருந்து சிங்கங்கள்போல், குதித்து வந்துவிட்டு, மீண்டும் அந்தக் காட்டின் அடர்த்தியுள் சென்று மறைந்துவிடுகின்றன.

1140. (மூல) வார்த்தையாவது இறைவனின் 'ஆகுக' (குன்) என்பதாகும். மௌலானா அவர்களின் உபதேசங்களடங்கிய 'பீஹி-மா-பீஹி' என்ற நூலில் இதுபற்றி அவர்கள் எழுதுவதாவது:

“மெய்நிலை கண்டோர்க்கு வானங்கள், பூமி யாவுமே பேச்சாகவே உள்ளன. ஏனெனில், அவை பேச்சால் பிறந்தவை. அதாவது, (இறைவனின்) ‘குன்-ப-யுகூன்’ (ஆகுக என்றதும் ஆகிவிட்டது) என்பதை நோட்டமிடுங்கள்.”

1141. “நிச்சயமாக, நாம் இறைவனுக்கே உரியவர்கள். நிச்சயமாக, நாம் அவனிடமே மீள்பவர்களாயுள்ளோம்.” (திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 156)

1142 - 1148. உலகம் மேல் தோற்றத்தில்தான் ஒரே நிலையிலிருப்பதுபோல் தோற்றமளிக்கிறது. உண்மையில் ஜடதத்துவம் யாவுமே ஒவ்வொரு கணமும் தெய்வ சக்தியின் வெளிப்பாட்டால் அழிக்கப்பட்டு, புதுப்பிக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

“ஒவ்வொரு கணமும் ஓர் உலகம் சம்ஹரிக்கப்பட்டு அந்தக் கணமே அதுபோன்றது ஜீவிதமடைகிறது. ஏனெனில் இறைவனிலுள்ள முரண்பாடான கல்யாண குணங்கள் சதாவும் செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவன் ‘முஹியீ’ (உயிர் கொடுப்போன்) ஆகவும் இருக்கிறான். ‘முமீத்’ (உயிர் வாங்குவோன்) ஆகவும் இருக்கிறான். ஒருகணம் அவனுடைய அழகிய திருநாமங்கள் (அஸ்மாயெ-ஜமாலி) அவன் சிருஷ்டிகளமீது ஜீவிதத்தைப் பொழிகின்றன; அதே கணத்தில் அவனுடைய தீவிரமான திருநாமங்கள் (அஸ்மாயெ-ஜலாலி) அவை யாவற்றிடமிருந்தும் ஜீவிதத்தை அகற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. இதன்மூலம் அவனுடைய இயல்பின் இரண்டுவகை அம்சங்களின் செயல்படும் தன்மைகளும் சதா வெளிப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால், அவை அதை உணரவில்லை - “ஆமாம், ஆனால், ஒரு புது சிருஷ்டி வெளியானதுபற்றி அவை ஐயத்திலுள்ளன” (திருகுர்ஆன் அத். 50: வசனம் 15). - இது வலி முஹம்மது அவர்கள் தந்துள்ள வியாக்கியானமாகும்.

1146 - 1149. ஜீவிதத்தின் வட்டம் முழுமையுமே ஒரே மையப் புள்ளியிலிருந்துதான் தொடங்கி அதிலேயே முடிவடைகின்றன. அதுதான் தெய்வசாரம். எனவே, “உலகம் ஒரு கணநேரமேயுள்ளது” என்று நபிபெருமானார் சொன்னது, ஒன்றைப் பலவாகவும், பலவை ஒன்றாகவும் காட்டும் தெய்வ ஒளியின் ஒரு சுடரை(தஜல்லியை)த்தான். நம் மனத்திலோ இந்தச் சுருக்கமான தன்மை நேரத்தின் நினைவை உண்டாக்கிவிடுகிறது. அதனால், உலகம் அதே நிலையில் தான் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று நாம் எண்ணிக்கொள்கிறோம். இதிலுள்ள உண்மையை உணர உன்னதமான மெய்நிலை கண்ட ஞானம் அவசியமாகும். இறைவனோடு காலமற்ற தன்மை

யில் ஐக்கியமாகிவிட்ட மகா ஞானிக்கே இது சாத்தியமாகும். ஏனெனில், அவர் சகல மர்மங்களும் தன்னில் பொறிக்கப்பட்ட ஹக்கின் நமூனாவாக இருக்கிறார்.

1148. திருகுர்ஆன் அத். 25: வசனம் 60, அத். 54: வசனம் 50 பார்க்க.

1159. முன்னுள்ள 943ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை பார்க்கவும்.

1164 - 1165. எல்லையற்ற கருணையுடைய கடலானது தன்னிடமிருந்து பெரிய ஆறுகளுக்கெல்லாம் மழையின் மூலம் தண்ணீர் கொடுத்து உதவுகிறது. அது அந்த ஆறுகளின் தண்ணீரை மட்டுமன்று, தன்னிடம் வரும் சகலவற்றையும் ஏற்றுத் தன்னில் ஐக்கியமாக்கிக்கொள்கிறது. இதுபோன்று, உன் தயாளம் உன் பிரஜைகளில் மிகவும் தாழ்வானவர்களுக்கும் கிட்டுமாக!

1179. “உண்மை எப்போதுமே கசப்பானதுதான்” என்பது ஹஜரத் அலீ (ரலி) அவர்களுடைய பொன்மொழியாகும்.

1182. தானியங்களை அடித்து எடுக்கும் களங்களில் அதிலுள்ள பதர்களை எங்காவது ஓரிடத்தில் குவித்துவைப்பார்கள். மழை வந்தால் அதன் தண்ணீர் இந்தப் பதர்களைத் தன்னோடு அடித்துச் சென்றுவிடும். இங்கே முயல் தண்ணீரையும், சிங்கம் மலையையும் குறித்து நிற்கின்றன. அவற்றின் வெளி உருவைக் கவனிப்பவனுக்கு இது அற்புதமான காரியமாகத் தோன்றினும் புலனிச்சை, இச்சா பாசங்கள் என்ற ஜாலாத்தை (மாபெரும் உடல் பலமுள்ளவனை) மெய்யறிவு என்ற தாலுது (அலை) வெகு சுலபமாக வெற்றிகொள்ள முடியும் என்பதை மறந்துவிடலாகாது.

1189. இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களை நெருப்புக் குண்டத்தில் தள்ளியவன் நம்ரூது. இறைவன் கட்டளைப்படி கொசு ஒன்று இந்த நம்ரூதின் மூக்கின் வழியாக இவன் மண்டையுள் மூளையைச் சமீபித்த இடத்தில் சென்று அமர்ந்துகொண்டு அவனைக் குடைந்துகொண்டிருந்தது. அதனால் நம்ரூது துடிதுடித்தான். அந்த வேதனையை அவன் நீண்ட நாட்கள் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று இறைவன் அவன் ஆயுளை நானூறு ஆண்டுகள்வரை நீடித்தான்.

1190 - 1202. தன் ஆயுள் முடிவை நோக்கிச் சிங்கம் வேகமாக விரையும் குருட்டுத்தனத்தை எண்ணிப் பார்த்து மௌலானா அவர்கள் நல்ல நண்பர்களைத் தீயவர்களிலிருந்து பகுத்தறிந்து கொள்ள வேண்டுவதன் அவசியம் பற்றி எடுத்துரைக்கிறார்கள். ஆனால், தெய்வ நல்லருள் மட்டும் உதவாவிடின் நாமும் குருடர்கள் தாமே! பணிவுடன் இதயம் இளகி அழுது அவனிடம் மன்றாடுதல் ஒன்றுதான் நமக்கு நம்பிக்கை தரத்தக்கதாகும்.

1191. ஹாமான்-பிர் அவ்னுடைய தலையாய மந்திரியாக இருந்தான்.

1198. முன்னுள்ள 789ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்க.

தலைப்பு : 'தெய்வ விதிப்பு வந்துவிட்டால் கண் பார்வை மறைந்துவிடும்...' : மறைவான கண்ணியில் விழுந்த ஹுதுஹுதுப் பறவையின் கதை முகம்மதுஒளபியின் 'ஜவாமிஉல் ஹிகாயத்' என்ற நூலில் இவ்விதம் தரப்பட்டுள்ளது : சிறுவன் ஒருவன் கண்ணி ஒன்றை ஊன்றுவதைக் கண்ட ஹுதுஹுதுப் பறவை ஏன் அவன் அதை வைக்கிறான் என்று வினவிற்று. ஒரு ஹுதுஹுதுப் பறவையைப் பிடிக்க என்று அவன் பதிலளித்தான். "நீ செய்வதைத்தான் நான் பார்த்து விட்டேனே, என்னை நீ எப்படிப் பிடிக்க முடியும்?" என்று அவனிடம் கேட்டுவிட்டு அது அருகிலிருந்த மரக்கிளையொன்றுக்குத் தாவிப்போய்விட்டது. அத்துடன் அந்த விஷயமும் அதற்கு மறந்துபோயிற்று. பையன் தான் ஊன்றிய கண்ணியை மண்ணால் மறைத்து, அதன்மீது தானியங்களைத் தூவி வைத்துவிட்டான். அப்போது மீண்டும் அங்கே வந்த ஹுதுஹுது தானிய மணிகளை மட்டும் கண்டது, கண்ணியைக் காணவில்லை. எனவே, அதைத் தின்பதற்காகக் கீழே கால்வைத்துக் கண்ணியில் சிக்கிக்கொண்டது. கண்ணி அதன் கழுத்தை நெருக்கியதும், "நான் உன்னைப் பிடிக்க முடியாது என்றாயே, இப்போது பார்த்தாயா?" என்று அந்தச் சிறுவன் வினவினான். "அது சரிதான், ஆனால் விதிவசம் வந்ததும் யார் கண்ணும் குருடாகிப் போகிறது" என்று பறவை பதிலளித்தது.

1202 - 1204. சுலைமான் நபி அரசபீடத்திலமர்ந்ததும் பறவைகளும் வந்து அவர்களுக்குத் தமது ராஜ விஸ்வாசத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டன. இறைவனால் பறவைகளின் பாஷை சுற்றுத்தரப்பட்டிருந்த சுலைமான் நபி (தி. கு. அத். 27: வசனம் 16) அவற்றைப் பார்வையிட்டு, ஹுதுஹுதுப் பறவைமூலம் பல்கீஸ் அம்மாவுக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பினார்கள்.

1217 - 1218. மனிதன் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் இருப்பதைப் பார்க்க முடிவதுபோல் ஹுதுஹுது பூமிக்கு அடியிலுள்ள தண்ணீரைப் பார்க்கும் சக்தி படைத்ததாக இருந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது.

1219 - 1220. சுலைமான் நபி அவர்கள் பாலைவனத்தில் பிரயாணம் செய்யும்போது, ஹுதுஹுது அவர்களுக்காகப் பூமியுள்

சமீபமாகத் தண்ணீர் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு சொல்லும் பணியைச் செய்தது என்று பைளாவியின் திருகுர்ஆன் (அத். 27: வசனம் 22க்கான) விரிவுரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

1229. மனிதனுடைய சுயேச்சையான, அவன் இஷ்டப்படியான சகல செயலாற்றலும் இறைவனின் சர்வ சக்திக்கு உட்பட்டதுதான் என்பதை மறுப்பவனுக்குக் 'காகம்' சங்கேதமாயிற்று.

தலைப்பு : ஆதம் (அலை) அவர்களைத் தெய்வ விதிப்பு கண்ணை மறைத்துவிட்டது, ஹுஹுதுவின் கதையைத் தொடர்ந்து, அதே விஷயத்தை ஆதம் (அலை) அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவம்மூலம் விளக்குகிறார்கள். மறைவான லௌஹிலிருந்து நேரடியாக எதையும் படிக்கும் பேறு பெற்றிருந்த, ஞானத்தில் அமரர்களையும் மிகைத்தவர்களாய் இருந்த ஆதம் (அலை), இறைவனின் பரிசுத்த இதயம் படைத்த திருத்தூதர், 'இந்த மரத்தை நெருங்க வேண்டாம்!' என்ற தெய்வக் கட்டளையைக் கேட்டபின்னும், அந்தக் கோதுமைக் கனியைக் கண்டபின்னும், தனக்குக் கண்ணிவைப்பவன் இப்லீஸ் என்பதை அறிந்துகொண்ட பின்னும் அவர்கள் எப்படி ஏமாற்றுக்கு ஆளாகிறார்கள்? தெய்வ ஆதி ஏற்பாடு அப்படி இருந்ததுதானன்றோ!

1234. "ஆதம் இறைவன் (அவருக்குக்) கற்றுக்கொடுத்த திருநாமங்களின் ஞானத்தை அடையப்பெற்றவராய் இருந்தார்" (குர்ஆன் அத். 2: வசனம் 31) முன்னுள்ள 1012 - 1013ம் பாடல்களுக்கு கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்.

ஆதம் (அலை) இறைவனின் உருவத்தில் (ஸூரத்தில்) சிருஷ்டிக் கப்பட்டார்கள்; தன் சிருஷ்டியாளனின் சகல கல்யாண குணங்களும், திருநாமங்களும் தன்னில் பிரதிபலிக்கும் பரிபூரண மனித ராக, மானிட இனம் அடையவேண்டிய பரிபூரணத்துவத்துக்கு முன்மாதிரியானவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்களுடைய அறிவு, (தனிநபர் தன்மையால் வரம்புக்கு உட்பட்டுவிட்டதாயினும்) இறைவனின் ஞானம் போன்றே விளங்கிற்று. பொருள்களின் யதார்த்தமான தன்மையில் அவைகளை அவர்கள் கண்டார்கள்.

1235. இறைவனிடமிருந்து ஆதம் (அலை) அவர்கள், பொதுப் படையானதிலிருந்து தனிப்பட்டவையானவற்றின் அறிவை அடைந்துகொண்டார்கள். இந்த அறிவையே அவர்களை அமரர்களிடம் தெரிவிக்கும்படி இறைவன் கட்டளையிட்டான். (குர்ஆன் அத். 2: வசனம் 33)

1240. திருகுர்ஆன் அத். 7: வசனம் 107 பார்க்க.

1241. இப்பாடலின் முற்பகுதி ஹஜரத் உமர் (ரலி) முஸ்லிமாகு முன் இருந்த நிலையைக் குறிப்பிடுகிறது. பிற்பகுதி ஆத்ம உலகில் பிற ஆத்மாக்களுடன் ஹஜரத் உமரின் ஆத்மாவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, 'மீதாக்' என்ற வாக்குறுதி கேட்கும் நாளில், இறைவன் அவையாவையும் நோக்கி, "நான் உங்கள் இறைவனல்லவா?" என்று கேட்டபோது அந்த ஆத்மாக்கள், "ஆம், அவ்வாறே நாங்கள் சாட்சியம் பகர்கிறோம்" என்று கூறின. (குர் ஆன் அத். 7: வசனம் 172 பார்க்க.) இப்படி வாக்குறுதியளித்த மெய்விஸ்வாசிகளில் ஹஜரத் உமரின் ஆத்மாவும் சேர்ந்திருந்தது. மேலும், அவர்கள் இஸ்லாத்திலாகி இஸ்லாத்துக்குப் பெருந்தூணாக நின்று சேவை செய்ய இருப்பதை முன்பே இறைவன் குறித்திருந்ததையும் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

1250. கோதுமைக் கனியை உண்ணக்கூடாது என்று இறைவன் இட்ட கட்டளை எத்தகையது என்று ஆத்ம (அலை) அவர்களுக்கு ஐயமுண்டாகிவிட்டது. அந்த உத்தரவு 'தஹ்ரீமி' யானதா (அதாவது, அதை மீறியோர் தண்டனைக்கு உள்ளாகியே ஆகவேண்டும் என்ற ரகத்ததா) அல்லது 'தன்ஸஹி' யானதா (அதாவது, தவறிழைத்தவன் மன்னிக்கப்படுவான் என்ற நிலையில் உள்ளதா,) என்று அவர்களுக்கு ஐயமுண்டாயிற்று. 'தன்ஸஹி' யான உத்தரவுக்கு ஹதீஸிலிருந்து இந்த உத்தரவைக் குறிப்பிடலாம்: "வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம் தின்பவர்கள் நம் மஸ்ஜிதை நெருங்க வேண்டாம்". இந்த உத்தரவை மீறுவது வெறுக்கத்தக்க செயலேயன்றி வேறு எதுவுமல்ல. இறைவன் தங்களை அந்த மரத்தை நெருங்க வேண்டாம் என்பதையும் ஆத்ம (அலை) அவர்கள் இத்தகைய தன்ஸஹி யான உத்தரவாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியதாலேயே தவறுக்கு ஆளானார்கள்.

1254. திருகுர் ஆன் அத். 7: வசனம் 23 பார்க்க.

1255-1256. இவ்விரண்டு பாடல்களுடனும் ஹுது ஹுதுப் பறவையின் பேச்சு முடிகிறது. இவற்றைத் தொடரும் பாடல்களில் மௌலானா அவர்கள் இதன் நீதியை உணர்த்துகிறார்கள். யாவரும் பாவஞ்செய்து, அந்த அந்த அளவுக்கு தண்டனையை அனுபவித்துத் தம் துயரத்தால் பரிசுத்தமானவர்களானதும் தன் நித்திய சாம்ராஜ்ஜியத்தையே அவர்களுக்குச் சம்மானமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது இறைவனுடைய திருச் சித்தமாகும். "அவன் நம் இதயத்தை இரத்தமாகவும், கண்ணீராகவும் மாற்றுகிறான், பின்னர் அதன்மீது தன் மர்மங்களை எழுதுகிறான்" என்று மௌலானா அவர்கள் வேறொர் இடத்தில் (இரண்டாம் கிதாப் : பாடல் 1828ல்) சொல்கிறார்கள்.

1267. “அவர்களின் (முகக்) குறியைக்கொண்டே இவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள்.” (குர்ஆன் அத். 7: வசனம் 46) “குற்றவாளிகள் அவர்களுடைய முகக் குறியைக்கொண்டே அறிந்துகொள்ளப் படுவர்” (குர்ஆன் அத். 55: வசனம் 41)

1268. முன்பேயுள்ள பாடல் 34ஐயும் அதற்கான விளக்கவுரையும் பார்க்க.

1270. “மனிதன் நாவினடியில் மறையுண்டுள்ளான்” என்பது ஹதீஸ்.

1273. “என் கையையும். . . என்னை முற்றுமே ஆட்கொண்டு விட்டது” தெய்வத்தீர்ப்பு (கலா.) அதன்படியே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட யாவும் மக்கி மடிகின்றன.

1276. முன் பாடலில் சொன்ன மனிதனும், பிராணிகளும் கனிப்பொருளும், தாவரவர்க்கமும் பஞ்சபூதங்களுடையவும், மண்ணுலக, விண்ணுலகங்களுடையவும் பகுதியானவையாகும். அதாவது, முந்தியவை பகுதிகள், பிந்தியவை முழுமையானவை. இந்தப் பகுதிகளானவற்றில் பிராணி இனம், தாவர இனம், உலோக இனம் என்று மூவகையுண்டு.

1279. முன்னுள்ள 754ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்க.

1282. “ஒருவன் தன் மரணத் தருவாயில் தன் வாரிசுகளுக்கு விட்டுச்செல்வது” என்று மௌலானா இம்மையைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதுபோல் இதுவும் நிலையற்றது என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

1284. “தண்ணீரைக் கொண்டு ஜீவனுள்ள சகல பொருள்களையும் நாமே உண்டாக்கினோம்.” (திருகுர்ஆன் அத். 21: வசனம் 30).

1286. தன் எண்ணங்களாலும், உணர்ச்சிப் பெருக்காலும் உந்தப்பட்ட ஒருவனை மௌலானா கடலுக்கு உவமிக்கிறார்கள்.

1287. வான மண்டலம், அதாவது காலம் என்ற உலகம் தெய்வ அன்பெனும் மதுவைப் பருகி மஸ்தடைந்ததாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதனால், அது நிரந்தரமான சாரத்தையும், யதார்த்தத்தையும் அடையத் துடிக்கிறது. அதன் ‘சிசுக்களை’ப்போல் (1276ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்) அதுவும் ஒரு கணமும் ஒய்வு கொள்வதில்லை.

1288. விண்மீன்கள் ஒரு சமயத்தில் ஓரிடத்திலிருக்கின்றன. வேறொரு சமயத்தில் வேறொர் இடத்திலிருக்கின்றன.

1289. அதாவது, மனித உடல் மண், தண்ணீர், காற்று, நெருப்பு ஆகிய நான்கு பூதங்களால் ஆனதாய் இருப்பதால், அவை தனித்தனியானால் அவற்றின் இயல்பு யாதாகும் என்பதை நாம் அறிவோமன்றோ! மனிதன் மாற்றத்துக்கும், ஜீணத்துக்கும் ஆளாவதுபோல, அகிலம் முழுவதுமே அழிந்துபடுவதுதாமே!

1292. இந்தப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆடும், ஓநாயும், 1294ம் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிங்கமும், கழுதைப் புலியும் குண முரண்பாடுள்ள மூலப்பொருள்கள் (பூதங்கள்) நம் உடலில் ஐக்கியப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

1296. இம்மை நிலையற்றது; எனவே, அதன்மீது கொள்ளும் பந்தபாசமும் விட்டொழிக்கப்பட வேண்டியதுதான் என்று முயல் (மெய்யறிவு) சிங்கத்துக்கு (கீழான மனத்துக்கு) உணர்த்துகிறது. ஆனால், இந்தப் போதனையால் சிங்கத்திடம் எந்த மாறுதலையும் உண்டாக்க முடியவில்லை.

1298. இங்கே கிணற்றினுள் தோன்றிய சிங்கம் என்பது கீழான மனத்தின் மரணத்தை(பனாவை)க் குறிக்கிறது. அல்லது, இம்மையின் விஷயத்தில் மரணித்தவராகி, அதன் ஆபத்துகளால் பாதிக்கப்படாத ஞானியையும் அது குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

1313. இறைவனின் நல்லருள் வந்ததும், அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்தில் ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்தனர். எனவே பலஹீனர்கள் அக்கிரமத்துக்கு ஆளாகும்போது, இறைவனின் நல்லருள் அவர்களுக்குத் துணையாகி அவர்களைப் பாதுகாக்கும் என்று மௌலானா அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். ('இதாஜா அநஸ்ருல்லாஹி' என்று ஆரம்பிப்பது திருகுர்ஆன் அத். 110 ஆகும்.)

1314. மக்காமீது படையெடுத்து வந்த ஆப்ரஹாவின் யானைப் படையை இறைவன் சிறு பறவைகளின் வாயில் கௌவி வந்த கற்களால் அழித்தொழித்ததை திருகுர்ஆனில் (அத். 105) இறைவன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளானல்லவா!

1316. நீ செய்த குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்டனையை நீ அடைந்து கொள்வாய்.

1319 - 1332. இந்தப் பாடல்களில் இந்தக் கதையின் நீதி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. உன் தீய அகத்தின்மூலம் மற்றோரை நோட்டமிடாதே! அப்படிப்பார்த்தால் அவர்களில் உன் தீய அகத்தையே காண்பாய். அதனால் அவர்களை நீ உன் எதிரிகளாகக் கருதவும், அவர்கள்மீது சாடவும் இடமுண்டாகும். கண்ணாடியில் தெரியும் விகாரமான முகத்துக்குக் கண்ணாடி தான் காரணம் என்று

கருதக்கூடாதல்லவா! 'தீமை' என்பதே ஓர் உருவெளித் தோற்றம் தான். இறைவனின் கல்யாண குணங்கள் பலதரப்பட்டவையாய் உள்ளன. அவை மனிதனுள் பிரதிபலிக்கும்போது இத்தகைய தோற்றங்கள் உண்டாகின்றன. எங்குமே நன்மையின் ஆத்மாவைக் காண முடியாது நம்மைத் தடுப்பது நம் அகந்தைதான். நம்மில் தீமை இருக்கும்வரை - அதன் மூலஸ்தானம் யதார்த்தமற்றதான நிலையில் - நாம் இறைவனை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டவர்களாகவே இருப்போம். இதயத்தைவிட்டுத் 'தான்' என்பதை அகற்றினால் தீமை மறைந்துவிடும்.

1327. சிறிய தகப்பன் என்பது அண்டை வீட்டாரையாம். 'பீஹி-மா-பீஹி'யில் தன் நிழலைத் தண்ணீருள் கண்டுவிட்ட யானை யொன்று தண்ணீர் குடிக்காமல் வெகுண்டோடிய கதையைச் சொல்லும் ஆசிரியர் அதன்பின் இவ்வாறு எழுதுகிறார்கள் : "நீ உன்னிலுள்ள தீய குணங்களால் - அநீதி, வெறுப்பு, பொறாமை, பேராசை, கொடூரம், காமம், கோபம் போன்றவற்றால் நீ உன்மீது ஆத்திரங்கொள்கிறாயில்லை. ஆனால், மற்றவர்களில் நீ இவற்றைக் கண்டதும் உனக்கு ஆத்திரமும் வெறுப்புமுண்டாகிறது. உண்மையில் அப்போது நீ உன்மீதுதான் வெறுப்புக் கொள்கிறாய் என்பதை உணர். . . நீ மற்றோர்மீது வெறுப்புக் கொள்வதால் அவர்கள் உன்மீது வெறுப்புக் கொள்வதையும், கோபப்படுவதையும் நீ மன்னித்தேயாக வேண்டும்; உன் கோபம் அவர்களுக்கு ஓர் ஊன்று கோலாகிவிடுகிறது. அவன் உன்னில் காண்பதை நீ அவனில் காண்பதால் நீ கோபமடைகிறாய். ஏனெனில், 'ஒரு மெய்விஸ்வாசி மற்றொரு மெய்விஸ்வாசிக்குக் கண்ணாடி போன்றுள்ளான்.' நிராகரிப்பவன் மற்றொரு நிராகரிப்பவனுக்குக் கண்ணாடி போன்றுள்ளான் என்று நபிபெருமானார் அருளவில்லை. ஏனெனில், நிராகரிப்பவனிடம் கண்ணாடியொன்று இருப்பினும் அவன் அதைப் பிரகாசமுடையதாக ஆக்கவில்லை; அதைப்பற்றி எதுவும் அறியவுமில்லை."

1328. மெய்விஸ்வாசிகள் யாவருமே ஆத்மீகத்தில் ஒன்றானவர்கள் தாம். ஒவ்வொருவரும் தன் அயலானின் எண்ணங்களையும் செயல்களையும் தன்னுடையவற்றின் பிரதிபிம்பங்களாகவே காணவேண்டும்; பிறரைக் குறைகூறுவதைக் கைவிட்டுவிட்டுத் தன் குறைகளைக் களைவதிலேயே கருத்தாக வேண்டும்.

1331. "மெய்விஸ்வாசியின் திருஷ்டியைப்பற்றி எச்சரிக்கை யாகுங்கள்; ஏனெனில், அவன் அல்லாஹ்வின் ஒளியால் காண்கிறான்" என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார்கள். இந்த (ஞான)

திருஷ்டி மறைவானவைபற்றி உண்டாகும் உதிப்பாகும். இது மெய்விஸ்வாசத்தால் (ஈமானால்) உண்டாகி, மெய்யுறுதியால் (யகீனால்) பலப்படும்.

1332. இறைவனின் நெருப்பாவது அவனுடைய தீவிரமான (ஜலால் ஆன) கல்யாண குணங்களாம். கீழான மனத்தின் தூண்டுதலுக்கு அடிமைப்பட்டோரிடம் இவை வெறுப்பு, பொறாமை, பேராசை போன்ற குணங்களாகப் பிரதிபலிக்கும்.

1344 - 1345. மரத்தின் இலைகளும், கனிகளும் இறைவனைத் துதிக்கும் நாவுகளாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. தெளராத்திலும், இஞ்சீலிலும் அவர்களுக்கு (நபி பெருமானாரின் தோழர்களுக்குச்) சொல்லப்பட்டுள்ள உவமையாவது : “விதைக்கப்பட்ட தானிய விதைகளை இறைவன் முளைத்துக் கிளைத்தெழ்ச்செய்து, உறுதியானதாக்கி, அவை தம் தண்டின்மீது நிமிர்ந்து, பலமானவையாய் நிற்கச்செய்து, தம்மை விதைத்தவனுக்கு மகிழ்வூட்டும்படி செய்வதாகும்.” (அத். 48: வசனம் 29) என்று திருகுர்ஆனில் அருளப்பட்டுள்ளது.

1349 - 1352. இந்தக் கதை முழுவதிலுமே மெய்யறிவையும், பகுத்தறிவையும் சங்கேதமாகச் சுட்டிக்காட்டிய முயல் இந்தப் பாடல்களில் கீழான தன்மையுடையதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இம்மையின் சுகங்களையெல்லாம் துய்ப்பதாக அது சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. ஆனால், 1353ம் பாடலில் முயல் மீண்டும் தன் அசல் தன்மையில் காட்சிதருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தப் பாடல்களில், அகமியங்களை மறந்துவிட்டு, புற அம்சங்களில் மட்டும் கருத்துக்காட்டிக் கொண்டிருக்கும் சட்ட நிபுணர்களையும், அறிஞர்களையுமே மௌலானா அவர்கள் சாடுகிறார்கள். தமது கால அறிஞர் எவரையும் அவர்கள் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுவதாகவும் அது இருக்கலாம்.

1350. இங்கே ‘பக்ருத்தீன்’ என்று குறிப்பிடுவது இமாம் பக்ருத்தீன் ராஜியை இருக்கலாம் என்று பலரும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். தத்துவஞான அடிப்படையில் ராஜி நூற்றுக்கணக்கில் நூற்கள் எழுதினார்கள். திருகுர்ஆனுக்கு விரிவான விரிவுரை எழுதினார்கள். அத்துடன் மௌலானாவின் தந்தையான பஹாவுத் தீன் வலதுடன் பகைமை பாராட்டினார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், இதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை.

1351. கிணறு: யதார்த்தமற்ற தனித்தன்மை என்று கிணறு.

1362 - 1364. இந்தப் பாடல்களில் மிருகங்கள் தம்மை முயலின் சீடர்களாகவும், முயலைத் தமது குருநாதர் (முர்ஷித்) ஆகவும் பாவித்துப் பேசுகின்றன. புலனிச்சைகளை வெல்வது எப்படி என்று தமக்கு வழி சொல்லுமாறு அவை முயலிடம் கெஞ்சுகின்றன.

தலைப்பு : “சிறிய ஜிஹாதிலிருந்து. . .” தாத்தபரியம் : நபிபெருமானார் காபிர்களை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டம் ஒன்றின் முடிவில், ஊர் திரும்பியதும் இவ்விதம் அருளிணார்கள். சிறிய ஜிஹாது என்பது இஸ்லாத்தின் எதிரிகளோடு நடத்தும் போராட்டத்தையும், பெரிய ஜிஹாது என்பது தன் கீழான மனத்துடன் நடத்தும் போராட்டத்தையும் குறிப்பனவாம்.

1373. “உன் மகாமோசமான எதிரி உன் கீழான மனம்தான், அது உன் இரண்டு விலாக்களுக்கும் இடையிலுள்ளது” என்பது ஹதீஸ்.

1374. இங்கே முயல் பகுத்தறிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது; மெய்யறிவாக அன்று.

1375. கீழான மனத்துக்கும் நரகத்துக்கும் உள்ள தொடர்பை முன்னுள்ள 779-ம் பாடலிலும் அதற்கான விளக்கவுரையிலும் காணலாம்.

1379 - 1380. இந்தப் பாடல்களில் கருத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ள திருகுர்ஆன் வசனங்கள் வருமாறு: “அந்த நாளில் நரகத்தை நோக்கி, ‘உன் வயிறு நிறைந்துவிட்டதா?’ என்று நாம் கேட்போம். அதற்கு அது, ‘இல்லை, இன்னும் அதிகமாக ஏதும் இருக்கிறதா?’ என்று கேட்கும்.” (அத் 50 : வசனம் 30)

1381. நரகம் இன்னும் அதிகமாக வேண்டும் என்று கேட்டதும் இறைவன் தன் பாதத்தை அதன்மீது ஊன்றுவான் என்றும், உடனே நரகம், “போதும்” என்று சப்திக்குமென்றும், அதன்பின் அது தன் வாயை மூடிக்கொள்ளும் என்றும், ஹதீஸில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் ‘பாதம்’ என்பது சம்பூரண மனிதனையே குறிக்கும் என்பது மெய்ஞானியர் பலருடைய கருத்தாகும்.

1384. அதாவது, கீழான மனத்திலிருந்து புறப்படும் யாவும் தவறானவையாகவும், பொய்யானவையாகவும் தாம் இருக்கின்றன.

1385. அதாவது, நேர்மையாளனாய் இரு: உன் இச்சைகளைப் பின் தொடராதே!

1386 - 1389. தன் பகைவன் தனக்குள்ளேயே இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்துவிட்ட ஒரு முஸ்லிம் போர் வீரன் (முஜாஹித்) ஆக நின்று, இந்தப் பாடல்களில் முயல் பேசுகிறது.

1388. “ஊசியைக் கொண்டு மலையைப் பெயர்த்தாலும் பெயர்க்கலாம், சுயபிரதாபத்தை(தான் என்ற தன்மையை) அழித்தொழிப்பது தான் கடினமாகும்” என்பது ஓர் அரபிப் பழமொழியாகும்.

தலைப்பு: “கலீபா உமர் (ரலி)... கண்ட மாட்சிகள்” இந்த விபரம் 1389-ம் பாடலில் சொல்லப்பட்ட உண்மையை விளக்குவதாகும். ஹஜ்ரத் உமர் (ரலி) அவர்களும், ரோமாபுரித் தூதுவரும் ‘தன்னை’ வெல்லும் உண்மையான வீரத்துக்கு முன்மாதிரியானவர்களாவர்.

1397. “கிழக்கு மேற்கும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவை; எனவே, நீங்கள் எங்கே திரும்பினாலும் அங்கே அல்லாஹ்வின் வதன முள்ளது. அல்லாஹ் எங்கும் நிறைந்தவன், யாவுமறிந்தவன் என்பது உறுதி” (அத்2: வசனம் 115) என்ற திருகுர்ஆன் வசனத்தில் இறைவனின் திருவதனம்பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளதை நோட்டமிடுங்கள்.

1399. மெய்ப்பொருள் வெளிப்பாடு (கஷ்பு) அருளப்பட்டவன் தன் இதயக்கதவு திறக்கப்பட்டவனாவான். அல்லாஹ்வின் வதனத்தின் முன், சூரியோதயத்தில் விண்மீன்கள் மறைவதுபோல் பிரபஞ்சத்தின் சகல அம்சங்களும் மறைந்துபோவதை அவன் காண்பான்.

1402. நீ கண்களை மூடிக்கொண்டு இவ்வுலகைக் காணாவிடினும், அது ஜீவித்திருப்பது உண்மை; அஃதே போல், ஆத்மீக உலகமும் ஜீவித்திருப்பது உண்மைதான். அதை நீ காணாவிடின் குற்றம் உன்னுடையதுதான்.

1404. நூஹு (அலை) அவர்கள் குறிப்பிடும் திரை என்பது பிடிவாதமான அறியாமையையும், நிராகரிப்பையுமாகும். நூஹு (அலை) அவர்கள் இறைவனை நோக்கி, “நீ அவர்களுக்கு மன்னிப்பளிக்க (உன் பக்கம்) நான் அவர்களை அழைத்தபோதெல்லாம் அவர்கள் தங்கள் காதுகளில் தங்கள் விரல்களைப் புகுத்திக் கொண்டு, தங்கள் உடைகளால் (என்னைப் பார்க்காது) தங்கள் முகங்களை மறைத்துக்கொண்டனர்.” (திருகுர்ஆன் அத். 71: வசனம் 7) என்று கூறினார்கள்.

1406. மனிதனுக்கு அகக் கண் உண்டு. அதன் உதவியால் அவன் யதார்த்த சொரூபத்தை எண்ணிப்பார்க்கும் சக்தியுடையவனாய் இருக்கிறான்; அதன் உதவியால் நிரந்தர ஒளியின் கண் ஆகவும் ஆக முடிகிறது. அந்த அகக் கண் இருப்பதாலேயே மனிதன் மனிதனாக இருக்கிறான்.

1412. “தேடுபவன், சித்தசுத்தியுடன் தேடுவோனாயின் (தான் தேடுவதைக்) கண்டுகொள்வான்” என்பது ஹதீஸ்.

1414. இறைவன் அருளிய பாதுகாப்பை ஜனங்களுக்கு நல்குபவர்களானதால் கலீபா உமர் (ரலி) ‘இறைவனின் நிழல்’ ஆனார்கள். சம்பூரண மனிதர் இறைவனின் கல்யாண குணங்களைத் தன்னிடத்தே அடையப் பெற்றவராக, அவற்றை இவ்வுலகில் அவன் பிரதிநிதி என்ற முறையில் வெளிப்படுத்துபவராக இருப்பதால் மெய்ஞானிகள் அவரை இறைவனின் நிழல் என்று சொல்வார்கள்.

1425. “தன்னைப் போற்றுவோர்க்கு இறைவன் தன் சிருஷ்டிகளை அஞ்சச் செய்வான்; தன் சிருஷ்டிகளைப் போற்றுவோரை அவர்களுக்கே அஞ்சச் செய்வான்” என்பது ஹதீஸ்.

1428. ஒரு முஸ்லிமுக்கு முஸ்லிமல்லாத ஒருவர் ‘ஸலாம்’ சொன்னால் அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டிய கடமை இல்லை. ஆனால், சொல்வதும் குற்றமில்லை. ஒரு முஸ்லிமுக்கு இன்னொரு முஸ்லிம் ‘ஸலாம்’ சொன்னால் அதற்குப் பதில் சொல்வது அவசியமாகும்.

1429. “எங்கள் இறைவன் அல்லாஹ்வேயாவான் என்று கூறி, நேர்மையுடன் நடந்துகொள்பவர்களிடம் அமரர்கள் இறங்கிவந்து, ‘நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; துயரப்பட வேண்டாம் . . .’ என்று கூறுவர்” (அத். 41: வசனம் 30) என்ற திருகுர்ஆன் வசனத்தின் கருத்தை இந்தப் பாடலில் காணலாம்.

1430-1431. ஆத்மசாந்தி உளப்பூர்வமாக விழையப்படும் இடத்தில்தான் அது சொரியப்படும். அதாவது, இறைவனுக்கு அஞ்சி நடக்கும் நேர்மையாளர்கள்மீதுதான் அது சொரியப்படும்; அதை விழையாத, இம்மையின் பாசத்தில் மூழ்கியுள்ளோர்மீதல்ல.

1435 - 1438. இந்தப் பாடல்களில் மௌலானா ‘ஹால்’ எது ‘மகாம்’ எது என்று எளிதாக விளக்குகிறார்கள். ‘ஹால்’ என்பது இறைவனை நாடுபவரின் ஆத்மீகப் பாதையில் தற்காலிகமான ஆத்ம அநுபவங்களாம். ‘மகாம்’ என்பது ஏகத்துவத்தில் இணைந்து, மாற்றத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையை எய்திவிட்ட பூரண ஞானியின் ஆத்மீகப் பரிபக்குவத்தையாம்.

1435. பரவச ‘நிலை’கள் (ஹால்கள்) தெய்வப் பேரழகும், மாட்சியும் ஒருகணம் திரையகற்றப்படுவதால் உண்டாகின்றன. மெய்ஞானியர் இறைவனின் மணப்பெண்களாவர். இதுபற்றிய விளக்கத்தை முன்னுள்ள 1438-ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையில் காண்க.

1436-1437. மேல் குறிப்பிட்ட இரண்டு வகையாருக்கும் இறைவன் தன் பேரழகைக் காட்டுகிறான். ஆனால், முந்திய வகையினர் அவனோடு ஐக்கியமானால் மட்டுமே அதைப் பெற்று ஆனந்திக்க முடியும்.

1440. “(சிருஷ்டிகள்) காலத்தோடு பிணைக்கப்படாமலிருக்கும் உலகம்” உவமை உலகம் (ஆலம் மிதால்). அதில் ஆத்மா இறைவனோடு ஒன்றானதாய் இருந்தது. “உங்கள் இறைவனிடம் காலையு மில்லை, மாலையுமில்லை” என்ற ஹதீஸ் காண்க. ‘அஹதிய்யத் தான்’ சுத்தபரிபூரண ஏகத்துவமான நிலை: இறைவன் இன்றுள்ளது போலும், என்றுமிருக்கப் பேர்வதுபோலும், முன்னர் இருந்தபோது - அவனோடு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எதுவும் இல்லாமல் இருந்த போதும் ஆனநிலையாகும்.

1446. ஆத்மா இவ்வுலகில் சிறைப்பட்டிருப்பது இறைவனின் சர்வசக்தித் தன்மையின் மர்மம்தான். இத்தகைய பிரச்சினைகளை (உதாரணமாக சுய இச்சைபற்றிய பிரச்சினையை) அறிவின் துணை கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. அதற்கு இறைவனோடு ஆத்மீகத் தொடர்பு கொண்டாக வேண்டும். பரிபூரணக் காதல்தான் சகல முரண்பாடுகளையும் சீர்செய்யமுடியும். முன்னுள்ள 595 - 641ம் பாடல்களில் இதுபோன்ற கருத்துத் தொடர்புகளைக் காணலாம்.

1447. ஆத்மாவில் தனித் தன்மையாகிய பிரமையை உண்டாக்கி, அதை ஜடதத்துவ உலகில் இறங்கச் செய்த மாயா ஜாலக்காரனாக இறைவன் விவரிக்கப்படுகிறான்.

1448. இறைவனின் ஞானத்தில் மறைவானவையாய் இருப்பினும், உள்ளமையற்றவையான பொருள்கள். முன்னுள்ள 606 - 610-ம் பாடல்களுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்.

1456 - 1458. இயற்கை முழுவதுமே தெய்வ வார்த்தையைக் கேட்டுப் புரிந்துகொண்டு உடனே அதற்குக் கீழ்ப்புகிறது. ஆனால், மனிதன் மட்டுமே கீழ்ப்படிவதா, கீழ்ப்படியாமலிருப்பதா என்று தயங்குகிறான். இதில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்ற சுதந்தரம் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய தயக்கத்தையும் (இறுதி முடிவையும் நிர்ணயிப்பவனும் இறைவன் தானாயினும்) இவ்விதம் - கீழ்ப்படிவதா வேண்டாமா என்று - முடிவுசெய்யும் சுதந்தரம் மனிதனுக்குண்டு.

1460. முன்னுள்ள 933ம் பாடலையும் அதற்கான விளக்கவுரையையும் நோக்குக.

1463. முன் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட இறைவனின் சர்வசக்தித் தன்மை காரணமாக, மனிதனுக்கு சுயஇச்சையுடன் நடப்பதற்கான சாத்தியமே இல்லாத நிர்ப்பந்த நிலை (ஜபர்) உண்டாகிவிட்டது என்று வாதிடும் ஜப்பாரிய்யாக்களுக்கு மௌலானா இங்கே பதிலளிக்கிறார்கள். இத்தகைய அபிப்பிராயத் தால் சிருஷ்டிகளுக்கும் சிருஷ்டியாளனுக்குமிடையில் பிரிவினை உண்டாவதும், இரண்டு சித்தங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதுவதும், அவற்றில் பலவீனமானது அடக்கப்படுதலும் உண்டு என்பது பெறப்படலாம். ஆனால், இறைவனை அன்பளாகவே காணும், அவனில் முற்றும் ஒன்றிவிட்டவர்களாக உணரும் மெய்ஞானியர் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளானவர்களல்லர். 'தன்னை' இழப்பதால் உண்டாகும் பேரின்பப் பரவசத்தையும், தமது அன்பானவனின் சித்தத்தோடு இணைந்து உணர்வதாலும், செயல்படுவதாலும் உண்டாகும் பரிபூரண சுதந்தரத்தையும் அவர்கள் வரம்பற்று அனுபவிக்கின்றனர்.

1467. ஏகத்துவமான நிலையில் சென்ற காலமும், நிகழ்காலமும், வருங்காலமும் இல்லை. யாவும் ஒன்றாகவே இருப்பதால், யாவரையும் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது.

1468. முத்துக்கள் உண்டாகும் விதம்பற்றி முன்னுள்ள 21ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முத்துச் சிப்பியுள் விழும் மழைத் துளிகள் முத்துக்களாவது போன்று, மெய்ஞானியரின் சடலங்களில் தீமை நன்மையாக மாறிவிடுகிறது. மனிதனை இறைவனின் எதிரியாக்கும் சுதந்தரம், நிர்ப்பந்தம் முதலிய கீழ்த்தரமான கருத்துக்களுக்குப் பகரமாக ஏகத்துவம், தெய்வக் காதல் ஆகியவை இவர்களை ஆட்கொள்கின்றன.

1478. முன்னுள்ள 118, 1077ம் பாடல்களுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்க.

தலைப்பு : "ஆதம் (அலை) தங்கள்..." இதுபற்றி திருகுர் ஆனில் அத். 7: வசனம் 16, அத். 7: வசனம் 23 பார்க்க. இந்தத் தலைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம் முன்னுள்ள 1463ம் பாடலுக்கான உதாரணம் போன்று விளங்குகிறது. ஆதம் (அலை) இறைவனை நேசித்தார்கள்; இப்லீஸ் நேசிக்கவில்லை. இருவரும் தத்தம் பாவங்களை ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால், ஆதம் (அலை) அவர்கள் அதற்குப் பொறுப்பு தாங்கள்தாம் என்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இப்லீஸோ அதற்கு இறைவன்தான் பொறுப்பானவன் என்று கூறிவிட்டான்.

1480 - 1481. ஜப்பாரிய்யாக்களின் 'பலவந்தக்' கொள்கைக்கு இங்கே மௌலானா மறுப்புக் கொடுக்கிறார்கள்.

1482. மனிதர்களே தத்தம் செயல்களுக்குக் கர்த்தாக்கள் என்ற முஃதஜிலாக் கோட்பாட்டை மறுத்தும், சன்மார்க்கப்படியுமான கருத்து இங்கு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சகல செயல்களுமே இறைவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வெளிக்கொணரப்பட்டவைதாம். அவை நம்மிலிருந்து வெளிப்படுமளவுக்கும், நம்மால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அளவுக்கும் தான் நமக்கு அவற்றின்மீது அதிகாரமுண்டு.

1483. மனிதன் தன் செயல்களைத்தானே உண்டாக்கிக் கொள்ளும் திராணியற்றவனாய் இருப்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. காரணம், ஒரு செயலைச் சிருஷ்டிப்பதென்றால் அதுபற்றிய சகல அம்சங்களையும் சிருஷ்டிப்பவன் தன் கவனத்தில் கொண்டே அவ்வாறு செய்ய வேண்டும். அது இறைவன் ஒருவனுக்கே சாத்தியமான காரியமாகும்.

1489. சகலவற்றுக்கும் காரணகர்த்தன் இறைவனே, நன்மை தீமையான சகலவற்றையும் படைத்தவன் அவனே என்பதை ஆதம் (அலை) அவர்கள் மறக்கவில்லை. எனினும், மனிதரிடமிருந்து உண்டாகும் செயல்களோடு தொடர்புள்ள சுய இச்சையின் (இக்தியாரின்) அளவு சம்பந்தப்பட்டவரை தாம் குற்றவாளியே என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்கள்.

1493. ஞானியொருவர் இறைவனை நோக்கி, "என் இறைவா, நீ பாவத்தை உண்டாக்கியுள்ளாய்; உன் சித்தப்படியே அது உண்டாகியுள்ளது; என் ஆத்மாவில் அதைச் சிருஷ்டித்தவன் நீயே" என்று கூறினார். அப்போது அவர் இவ்விதம் ஒரு குரல் எழக் கேட்டார் : "என் ஏகத்துவத்தை விஸ்வாசிப்பவர்கள் இவ்வாறு ஊர்ஜிதப்படுத்துவது சரிதான்; ஆனால், என் அடிமையாய் இருப்போர் செய்யத் தகுதியானது எது?" உடனே அந்த ஞானி பதிலளித்தார், "தவறு என்னுடையதுதான்; நானே பாவமிழைத்தவன்; நானே தவறு செய்தவன்" என்று. "நான் உம்மை மன்னித்துக் கருணை காட்டிவிட்டேன்" என்று அந்தக் குரல் அருளியது.

1495. "தூய பெண்கள் தூய ஆண்களுக்கும், தூய ஆண்கள் தூய பெண்களுக்குமாவர்" (அத். 24 : வசனம் 26) என்ற திருவசனத்தின் கருத்து இந்தப் பாடலின் முற்பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

1503 - 1504. ஹஜ்ரத் உமர் (ரலி) அபூஜஹ்லின் சகோதரன் மகனாவார்கள். அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்குமுன் தன் சிறிய தகப்பனுடன் சேர்ந்துகொண்டு நபிபெருமானை எதிர்த்து வந்தார்கள்.

தலைப்பு : “நீங்கள் எங்கிருப்பினும்...” தாத்தாரியம் : இது திருகுர்ஆன் அத். 58: வசனம் 7ன் ஒரு பகுதியாகும் :

1509. வேறு விஷயங்களைத் தொட்டபின்னர் மீண்டும் மௌலானா அவர்கள் திரும்பும் ‘கதை’ (1480 முதல் 1508 வரையுள்ள பாடல்களில் சொல்லப்பட்டதன் தொடர்ச்சியானது) இவ்வுலகினுள் ஆத்மா இறங்கி வந்தது சம்பந்தப்பட்டதாகும். ஆனால், மெய்ப்பொருள் துறையில் கண்ணோட்டமிடுவதாயின் இது சகலவற்றுக்கும் பொதுவானது, அகண்டமானது. ஏனெனில், இவ்வுலகமும், இவ்வுலகில் ஆத்மாவுக்கு உண்டாகும் அனுபவங்களும் சகலவற்றையும் பொதிந்துநிற்கும் தெய்வ அறிவினதும், சக்தியினதும் சுடர்கள் வெளியாதல் (தஜல்லியாத்துத்) தான். இந்தத் தெய்வ அறிவிலும், சக்தியிலும் - இவற்றினூடாகவும் தாமே - நாம் வாழ்கிறோம், அசைகிறோம், உள்ளமையுடையவர்களாக இருக்கிறோம்!

1514. நமது யதார்த்தமற்ற ஜீவிதத்தில் தன் கல்யாண குணங்கள் பிரதிபலிப்பது சம்பந்தப்பட்டவரைதான் இறைவன் நம்முடன் இருக்கிறான். ‘மற்றவையான தன்மைகளைவிட்டும் அப்பாலான அவன் உள்ளமை முற்றுமே ஏகமானதுதான். எனவே, வெறும் நேர்கோடாக உள்ள- மேல் கீழ் புள்ளி எதுவும் இல்லாத- ‘அலிப்’ என்ற எழுத்துக்கு அவன் தனித்தன்மை உவமையாக்கப்பட்டது.

1515-1516. இந்தக் கேள்விக்கான விரிவான பதிலை மௌலானா அவர்கள் பின்னர் வரவிருக்கும் சில பகுதிகளில் பேசுகிறார்கள். குறிப்பாக மூன்றாம் கிதாபில் 4159-ம் பாடலிலும், நாலில் 521, 2540, 3015-ம் பாடல்களிலும், ஆறில் 2102-ம் பாடலிலும் விவரித்துள்ளார்கள்.

1517-1518. காற்றைப்போல் உருவமற்ற கருத்தொன்றைப் பிறர் புரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு நீர் வார்த்தைகளில் வெளியிட்டுள்ளீர்; இதுபோன்றே, இறைவன் தன் சொந்த நோக்கத்துக்காக ஆத்மாவை உடலுள் வைத்துள்ளான்.

1520. கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த வார்த்தைகளை நாம் பயன்படுத்துகிறோம்; ஆத்மா சம்பந்தப்பட்டவரை உடல் பயனுள்ளதாய் இருப்பதை இறைவன் காணாமலிருந்திருப்பானா?

1521. கருத்துக்களைப் பேச்சுடன் தொடர்புடையவையாகக் கியதால் உண்டாகும் பயன்கள் எண்ணற்றவை. ஆனால், மனிதனுக்கு இவனை இந்த சமத்துவு உடலுள் ஜீவிக்கச்செய்து, தெய்வீகக் கல்யாண குணங்கள் அவனில் பிரதிபலிக்க மார்க்க

முண்டாக்கித்தந்த இறைவனின் செயலோடு ஒப்பிடிந் இது ஒரு பொருட்டேயன்று. கண்ணாடி ஒரு பக்கம் இருண்டு (ரசம் பூசப்பட்டு) இருந்தால்தான் பிரதிபிம்பமுடையதாக இருக்க முடியும். இதுபோல் இந்த ஜடதத்துவ உடலில் இருந்துகொண்டே மனிதன் தன்னில் தெய்வீகக் கல்யாண குணங்கள் பிரதிபலிக்கச் செய்யமுடியும்.

1525. கழுத்தில் பூட்டப்பட்ட பட்டையாகும்: முன்னுள்ள 452ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்க. கஷ்டங்கள் பற்றிக் குறைபட்டுக்கொள்வது தெய்வ விதிப்பையும், ஞானத்தையுமே மறுப்பதாகும்.

1527. சிகிஞ்சபீன் : முன்னுள்ள 53-ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும். இறைவனுடைய அருட்கொடை களுக்காக உண்மையில் அவனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பது என்பது காதலால் உண்டாகும் மெய்யறிவு நிலையை அடைவதுதான். இதை வார்த்தையால் வெளியிட்டுவிட முடியாது. “இதுபற்றி மேலும் நீ விளங்கிக்கொள்ள விழைந்தால், நான் சொல்வது என்ன என்பதை நீ புரிந்துகொள்ள அவாவினால், மெய்ஞானியரின் வழிகாட்டு தலுடன் கூடிய மெய்யறிவு வாழ்க்கையை நீ வாழ்ந்துதானாக வேண்டும்” என்கிறார்கள் மௌலானா அவர்கள்.

தலைப்பு : “இறைவனோடு இருக்க. .” தாத்தபரியம் : இது எந்த ஞானி அருளியது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூற முடிய வில்லை. ஆனால், இதே கருத்துள்ள வேறு சில பொன்மொழிகள் வருமாறு: “இறைவனோடு தொடர்பு கொண்டிரு; அதற்கு உனக்குச் சக்தி இன்றெனின் இறைவனோடு தொடர்பு கொண்டோருடன் தொடர்புகொள்” - அபூபக்கர் தமஸ்தானி, “மெய்ஞானியரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவனாய் இருப்பது என்பது இறைவனோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையவனாய் இருப்பதுதான்” துன்னானுல் மிஸ்ரீ. “இறைவனோடு நெருங்கியிருப்பதற்கு முதல்படி அவனுடைய நேயர்களை நேசிப்பதுதான்” - இப்னு அபில் ஹவாரீ.

1529 - 1534. இந்தப் பாடல்களில் இறைவனின் ஏகத்துவத்தில் ஒன்றியவரின் அனுபவம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபற்றிய முன்னுள்ள 1528ம் பாடலில் ஒரு சமிக்ஞை காட்டப்பட்டுள்ளது. தூதுவரின் தனித்தன்மை இறைவனில் அல்லது சம்பூரண ஞானியைக் குறித்துநிற்கும் ஹஜ்ரத் உமரில் இழைந்து (பனாவாகி) விட்டது.

1536. “மரணித்தோரோடு தொடர்பு கொள்வது பற்றி எச்சரிக் கையாய் இருங்கள்” என்று நபிபெருமானார் அருளினார்கள்.

“மரணித்தோர் யார்?” என்று வினவப்பட்டபோது, “இம்மையின் மீது பற்றுடையோர்” என்று அவர்கள் பதிலளித்தார்கள்.

1537. திருகுர்ஆனில் வெளியிடப்பட்டுள்ள உண்மைகளைக் கற்றறிவதில் ஈடுபட்டால் நபிமார்கள் அதன்படி நடந்து ஒழுகியதைக் கண்டுகொள்ளலாம். நபிபெருமானாருடைய ஆத்மீக, நீதி இயல்பு திருகுர்ஆனாகவே (திருகுர்ஆனோடு இயைந்ததாகவே) இருந்தது என்ற ஆயிஷாஸித்தீகா (ரலி) அவர்களுடைய வாய்மொழியைச் சிந்தியுங்கள்.

1545. அதாவது, சுயஜீவிதத்தில் வெறுப்பையும், இம்மையின் விஷயத்தில் மரணித்த நிலையையும் அடையுங்கள்.

1546. புகழாசை மெய்ஞானப் பாதையில் நீங்கள் முன்னேறப் பெருந்தடையாய் உள்ளதாகும்.

தலைப்பு: “வர்த்தகனும்...செய்தி”: 1540-1545-ம் பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்துக்கான மேற்கோளாக விளங்குகிறது இந்தக் கதை. மரணித்ததாகப் பாசாங்கு செய்து, சண்டையிட்டுத் தப்பிய கிளியின் கதை இது. இந்தியாவிலுள்ள தன் இனத்துத் கிளிகளுக்குச் சிறைப்பட்ட கிளி செய்தியொன்று அனுப்புகிறது. அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட இந்தியக் கிளிகளுள் ஒன்று செத்தது போல் விழுந்து கிடக்கிறது. இவ்விஷயத்தைத் தன் எஜமானனான வர்த்தகன்மூலம் கேட்டறிந்த கூண்டுக் கிளி தான் விடுதலையடைய மார்க்கம் யாது என்று கண்டுகொள்கிறது. தான் கூண்டினுள் செத்தாற்போல் விழுந்து கிடக்கிறது. வர்த்தகன் தன்னை வெளியில் இழுத்துப்போட்டதும் சிறகடித்துப் பறந்து தப்புகிறது.

1552 - 1553. இந்தியக் கிளிகள் என்பது காலமாகிவிட்ட நபிமார்கள், ஞானியருடைய ஆத்மாக்களையும், ஜீவிதமாயுள்ள மகான் களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

1561 -1574. இங்கே மௌலானா அவர்கள் தாங்களும் அந்தக் கிளியின் நிலையில் இருப்பதாகக் காண்கிறார்கள். தன் காதலியை விட்டுப் பிரிந்து பிரிவாற்றாமையால் புலம்பும் ஒரு காதலனாக நின்று பேசுகிறார்கள்.

1562. இந்தக் கடையான அடிமைக்காக ஒரு துளி அக்கறையேனும் காட்டு.

1565 - 1570. தான் திருப்தியடையவில்லை என்பதற்காக காதலன் அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்வதில்லை. அவன் அதை முறையிட்டும் என்று காதலி எதிர்பார்க்கிறாள். அவனுடைய

அடிமைத்தனத்தை (உபூதியத்தை) அவன் ஒப்புக்கொண்டதற்கு அத்தாட்சியாக விளங்குவது இந்த முறையீடு. எனவே, இது காதலிக்கு அதிகமும் திருப்தியளிப்பதாகும். ஆனால், காதலி கருணை (லுத்பு) காட்டினாலும், கடுமை (சஹர்) காட்டினாலும் காதலன் அதுபற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. ஏனெனில், அவற்றை ஏகத்துவக் கண்கொண்டு பார்க்கும் அவன் அவற்றின்மீதே மஸ்துக்கொண்டவனாகிவிடுகிறான்.

1573. அவனுடைய காதல் இறைவனல்லாத சகலவற்றையும் விழுங்கித் தகித்துவிடும் நெருப்பாய் விளங்குகிறது.

1574. இறைவனின் கல்யாண குணங்களில் - சாத்வீகமானவை, தீவிரமானவை என்று - எந்தப் பாகுபாடும் பாராட்டாமல் யாவையும் நேசிப்பவன் யாவையும் அடையப்பெற்று, தனி மனிதன் என்ற ஜீவிதமே அற்ற நிலையை அடைந்துவிடுவான்.

தலைப்பு: “தெய்வப் புலன்களான . . . பறவைகள்”: பரிசுத்த மான ஜீவனை (ரூஹுல் குத்ஸியை) அடையப்பெற்ற நபிமார்களும், நாதாக்களும் தான் இந்தப் பறவைகளாவர். (‘மிஷ்காத்துல் அன்வார்’ நமது மொழிபெயர்ப்பு பக்கம் 73 பார்க்க.) அன்பு, பரவசம், தன்னை இழத்தல் ஆகிய இறக்கைகளின் உதவியால் இவர்கள் இறைவனளவில் பறந்துசெல்கின்றனர்.

1576. இங்கே ஞானியரின் மனிதத்தன்மை என்ற அம்சம் பேசப்பட்டது. சலைமான் நபிபற்றி முன்னுள்ள 1202ம் பாடலின் விளக்கவுரையில் பேசப்பட்டுள்ளது.

1578. “அடிமை (அப்து) ‘யா ரப்பு!’ என்று அழைத்தால், இறைவன், (லப்பைக்க) இதோ குரல் கொடுத்தேன், என் அடிமையே, நீ உனக்கு வேண்டுவதைக் கேள், அது தரப்படும் என்று பதிலளிப்பான்” - ஹதீஸ். தன்னலமற்ற பிரார்த்தனைக்கு உடனே பயன் கிட்டும். அகத்தில் இறைவன் இருப்பதால் உண்டாவதுதான் அந்தப் பிரார்த்தனையே; எனவே, அது கேட்கப்படுமுன் நிறைவேற்றப் படுகிறது.

1579. இப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட குறைகள் கூட சம்பிரதாய மான பின்பற்றலை (தக்லீதையும்), இருமை சம்பந்தப்பட்ட மார்க்கத்தையும் விடச் சிறந்தவையாகும் என்பது கருத்தாகும். இப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட சம்பூரண நிலைபற்றிய விளக்கத்தை முன்னுள்ள 224ம் பாடலின் விளக்கவுரையில் காணலாம்.

“இறைவனை அறிந்தவர்களுடைய பாசாங்கு, இன்னும் அவனைத் தேடிக்கொண்டிருப்போரின் சித்தசக்தியான தன்மையை

விடச் சிறந்ததாகும்” என்று அபூஸையிதுல் கர்ராஜ் (ரஹ்) அருளி யுள்ளதும் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

1583. சம்பூரண மனிதர் இடத்தையும், இடமற்றதையும் ஆட்சி செய்கிறார். பிரபஞ்சமே தன்மீது சுழலும் ‘குத்பு’ ஆக அவர் விளங்குகிறார். இரும்பு காந்தத்தின் பால் ஈர்க்கப்படுவதுபோல ஜீவிதத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவின் உள்ளமையும் அவர் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்காக ஈர்க்கப்படுகின்றன.

சொர்க்கவாசிகள் நினைத்தால் அங்குள்ள பாலாறு, தேனாறு, மதுவாறு, நீராறு ஆகிய நான்கு ஆறுகளையும் தாங்கள் நினைத்த திக்குகளில் ஓடச்செய்ய முடியும் என்று ஹதீஸ்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

1593. சிக்கிமுக்கிக் கல்லும் பஞ்சம் சேர்ந்த கருவிக்கு நாவு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

1597. நாவிலிருந்து கிளம்பும் ஒரு வார்த்தை பயங்கரமான பலாபலனையோ, அதி அற்புதமான நற்பயனையோ விளைவிக்கலாம். பின்னர் வரும் 1702ம் பாடல் பார்க்க.

1603 - 1604. மெய்ஞானப் பாதையில் முன்னேற விரும்பும் சாதகனுக்கு(முரீதுக்கு)த் துறவொழுக்கம் அவசியமானதாகும். அதன் மூலம் அவன் மனம் பரிசுத்தமடைந்துவிட்டால் பின்னர் அவன் எதைத் தொட்டாலும் அது பரிசுத்தமானதாகவே ஆகிவிடும்.

1606. நம்ருதுபற்றி முன்னுள்ள 547-ம் பாடலுக்கான விளக்க வுரையில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே நம்ருது கீழான மனத்தையும், நெருப்பு என்பது புலனில்பங்களையும் குறிக்கின்றன. நம்ருது எழுப்பிய நெருப்புக் குண்டத்தில் இப்ராஹீம் நபி (அலை) அவர்கள் வீசப்பட்டதும் அது பூங்காவாக மாறிவிட்டது. எனவே, உன் கீழான மனத்தை அடக்கிச் சாந்தியுடையதாக்கினால் நீயும் சாயுஜ்ஜிய நிலையை எய்தலாம்.

1614. முன்னுள்ள 1605-ம் பாடலில் எழுப்பப்பட்ட எச்சரிகையை இந்தப் பாடல் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. அதாவது, தன் ஆதம் ஞான வழிகாட்டிக்குப் பூரணமாகப் பணியாத சாதகனுக்கு எந்த நம்பிக்கையுமில்லை.

தலைப்பு : “மூஸா (அலை) அவர்களும், மந்திரவாதிகளும்.”

மூஸா (அலை) அவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மந்திரவாதிகள் உடனே அவர்கள்மீதும், ஏக இறைவன்மீதும் விஸ்வாசம் கொண்டனர். (திருகுர்ஆன் அத். 7: வசனங்கள் 116-122 பார்க்க.)

பெரியார்களுக்கு மரியாதை காட்டுவதால் உண்டாகும் பாக்கியத்தை இது காட்டுகிறது.

1622. “இறைவன் காதுகளை நோக்கி, ‘மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிரு!’ என்று கூறினான்” - திருகுர்ஆனில் இறைவன் கூறுகிறான், “குர்ஆன் ஒதப்படும்போது, வாய்மூடி மௌனமாக, காது தாழ்த்தி அதைக் கேளுங்கள். அதன்மூலம், நீங்கள் இறைவனின் கருணையை அடையப்பெறலாம்” (அத் 7: வசனம் 204) என்று. பொதுவாகவே, முரீதுகள் வாய்மூடி மௌனிகளாக இருக்க வேண்டுவதன் அவசியத்தை குருநாதர்கள் வலியுறுத்துவதுண்டு. குறிப்பாக, ஞான குருவின் சந்நிதியில் முரீது மௌனமாக அமர்ந்திருந்து அவர் சொல்வதைக் கேட்பது அவசியமாகும்.

1626. பிறவியிலேயே செவிட்டுமையானவன் பேசுவதெப்படி? அதுபோல, ஆத்மீக விஷயங்களில் செவிடாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள் நபிமார்களாலும், மெய்ஞானியராலும் போதிக்கப்பட்ட உண்மைகளைத் தங்கள் இதயத்தால் புரிந்துகொள்ளவோ, வெளியிடவோ முடியாதவர்களாவர்.

1628. விழிப்புடன் கவனித்துக் கேட்பவர்களாகுங்கள்; கேள்வி தான் பேச்சுக்கு வாயிலாகும். “நீங்கள் உங்கள் வீட்டினுள் அதன் தலைவாயில் வழியாகவே வாருங்கள்” - திருகுர்ஆன் அத் 2: வசனம் 189 -ல் பார்க்க.

1629 - 1631. தெய்வப் பேச்சு என்பது கேள்வியுடனோ படிப்புடனோ, வேறு காரணசாதனங்கள் எதனுடனோ எந்தத் தொடர்பு மற்றது. ஜீவிதமற்றதுக்கு ஜீவிதத்தை அருளும் சிருஷ்டி கருத்தனின் நிரந்தரமான இந்தக் கல்யாண குணத்தை இதய சுத்தி பெற்றோரே கேட்க முடியும். “நீ அதைக் கேட்க விரும்பினால், மெய்ஞானப் பாதையில் (தரீக்காவில்) நடந்தாக வேண்டும்” என்கிறார்கள் மௌலானா அவர்கள்.

1633 - 1634. முன்னுள்ள 817 - 822- ம் பாடல்களின் விளக்கவுரை காண்க.

1635. பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதாவது தவறு இழைத்துவிட்ட மாணவனை ஆசிரியர் வகுப்பின் கடைசியில் சென்று ஒற்றைக் காலில் நிற்கும்படி செய்வாரல்லவா, அதுதான் மாணவர்கள் செருப்புக் கழற்றும் இடம். ஆதம் (அலை) அவர்கள் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்புத் தேடுவதில் எத்துணை உருக்கம் காட்டினார்கள் என்பதை மௌலானா அவர்கள் இவ்விதம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

1639 -1640. சம்பூரண மனிதர் தான் விரும்பிய அளவு எவ்வளவு வேண்டுமாயினும் உண்ணலாம் என்ற (முன்னுள்ள 1621 -ம் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்ட) கருத்தை இவ்விரண்டு பாடல்களும் வலியுறுத்துகின்றன.

1643. நமது இதயத்திலுள்ள அக விளக்கை அணைக்கும் எதுவும் - அது எண்ணெயாகத் (ஆத்மீகமானதாகத்) தோன்றினும் கூட - அது தண்ணீரேதான். (காமக்குரோதாதிகள் சம்பந்தப்பட்டது தான்.)

1662. 'ஷரீ அத்' என்ற சன்மார்க்கக் சட்டப்படி, "மனிதர்களுக்கு அவர்களுடைய செயலுக்குத்தக்க சம்மானமுண்டு; நல்லவற்றுக்கு நல்ல சம்மானமும், தீயவையாயின் தீய கூலியும் கிடைக்கும்" என்ற ஹதீஸுக்கு ஏற்ப, ஒருவனுடைய செயலின் நன்மை தீமைக்கு அவனே பொறுப்பாளியாவான்.

1663 - 1667. சிருஷ்டிகளைப் பொறுப்பாளியாக்கும் செயல்கள், பலாபலன்கள் ஆகிய யாவுக்குமே மூலகர்த்தா இறைவன்தான் என்பதை விளக்குவதற்கான மேற்கோள் இது.

1665. ஜைதினால் தான் வேதனை உண்டாக்கப்பட்டது என்று சொல்ல முடியாது; அப்படியாயின் அவர் செத்ததும் அவரால் வந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த வேதனையும் அகன்றுவிட வேண்டுமன்றோ? அப்படி அகலவில்லையே!

1670. காரணம்பற்றி மெய்ஞானி பச்சாதாபப்படும் போது, இறைவனின் கரம் காரணத்தைவிட்டும் அதன் பலாபலன்கள் என்ற கதவையே அடைத்துவிடுகின்றது. உதாரணமாக, ஞானி ஒருவர் யாரையும் சபித்துவிடலாம். பின்னர் அதற்காக வருந்தலாம். அப்போது இறைவன் அந்தச் சாபம் பலியாதபடி செய்துவிடுகிறான். இந்தப் பாடல் முன்னுள்ள 1657-ம் பாடலுடன் தொடர்புடையது.

1673. "நம் (முந்திய) வெளிப்பாடுகளில் நாம் மாற்றவோ மறக்கடிக்கவோ விரும்பும் வசனங்களுக்குப் பகரமாக அவற்றின் இடத்தில் அவற்றைவிடச் சிறந்த அல்லது, அவற்றுக்கு ஒப்பான வசனங்களைக் கொண்டுவருவோம்." (திருகுர்ஆன் அத். 2: வசனம் 106)

1674. "திண்ணமாக, நம் அடியார்களில் ஒரு கூட்டத்தார் இருந்தனர். அவர்கள் (என்னை நோக்கி), 'எங்கள் இறைவா, நாங்கள் மெய்விஸ்வாசிகள்; எனவே, எங்களை மன்னித்து, எங்கள்மீது கருணைகாட்டியருள். ஏனெனில், கருணைகாட்டுவோரில் நீயே

மிகைத்தவன்' என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால், நீங்களோ அவர்களை எள்ளி நகையாடிக்கொண்டிருந்தீர்கள். அப்படி நீங்கள் நகைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள், என் எச்சரிக்கையை நீங்கள் மறக்கும்படி செய்துவிட்டனர்.” (திசூர்ஆன் அத். 23: வசனங்கள் 109, 110) இங்கே மெய்விஸ்வாசிகளைப் பற்றி அல்லது, நபிபெருமானாரின் நற்றோழர்களைப்பற்றிப் பேசப்படுகிறது. ஆனால், மௌலானா அவர்கள் மெய்ஞானியரையே இவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

1679. முன்னுள்ள 1004, 1406 ஆகியவற்றுக்கான விளக்கவுரைகளைப் பார்க்கவும். 'லுகத்துல் கவ்வாஸ்' என்ற நூலில் காணப்படும் ஷைகுல் அக்பர் முஹியித்தீன் இப்னுல் அரபி (ரலி) அவர்களின் மேற்கோள் வருமாறு : “இப்பிரபஞ்சம் மாபெரும் மனிதனாகும்; அதன் ஆத்மாவே சம்பூரண மனிதர் ஆவார். மற்ற மனிதர்களுக்கு அவரோடுள்ள தொடர்பு கண்ணுக்கும் கருமணிக்கும் உள்ளது போன்றது. எனவேதான், அவர் பிரபஞ்சத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாய் இருக்கிறார் என்கிறோம்.”

1680. மத்தியிலிருப்பவர்கள் : சம்பூரண மனிதர்கள். பிரபஞ்சத்தைத் தம்மீது சுழலவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் குதுபுகள் (அக்தாபுகள்).

1681 -1683. சம்பூரண மனிதர். இறைவனின் பிரதிநிதியாக இயங்குகிறார். இந்தப் பாடல்களில் அவர் அகமியமாக இறைவனோடு ஒன்றியவராகப் பேசப்படுகிறார்.

1690. கிலாபத் ஆட்சியில் அவசரச் செய்திகளைக் கொண்டு செல்லப் புறாக்களைப் பழக்கி வைத்திருந்தார்கள். இதுபோன்று தனிப்பட்டவர்களும் புறாக்களைப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

1697. சுலைமான் (அலை) அவர்களுக்கும் பறவைகளுக்குமுள்ள தொடர்புபற்றி முன்னுள்ள 1202 -ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையில் காணலாம்.

1698. மெய்ஞானியின் ஆத்மாவுக்கு உணர்வூட்டும் அன்பு அவருடைய சொந்த முயற்சியால் கிடைத்துவிடுவதில்லை; அது ஒரு தெய்வீக அருட்கொடையாகும்.

1699. ஏனெனில், நாவு தானே பேசுகிறது; தன்னைத்தானே குறைகூறிக் கொள்கிறது.

1700. நாவு நல்ல வார்த்தைகளையும் சொல்கிறது; கெட்ட வார்த்தைகளையும் பேசுகிறது. எனவே, அது நல்ல வார்த்தைகள்,

வேலைகள் யாவற்றையும் எரித்துவிடும் நெருப்புக்கு உவமையாக் கப்பட்டது.

1702. முன்னுள்ள 1597-ம் பாடலிலும் அதன் குறிப்பிலும் நாவின் நிலை பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது.

1703. பறவைகள் வேடனால் அழிவுக்கு இலக்காவது போல், நாவு ஆத்மாவின் அழிவுக்கே காரணமாவதுமுண்டு. அதேபோல் அதைப் பேணுவது கொண்டு அது இன்பப் பொக்கிஷத்துக்குத் திறவுகோல் ஆவதும் உண்டு.

1706. அதாவது, ஒன்று என் குற்றச்சாட்டுக்குப் பதிலளி; அல்லது, அது சரிதான் என்று ஒப்புக்கொள்; அல்லது, எனக்கு நிவாரணமளி; அஃதுமின்றேல், நான் மற்ற யாவையும் மறப்பதற்காக இறைவனைத் துதித்து என்னைப் பரவசமடையச்செய்!

1707. இந்தப் பாடலில் வர்த்தகனின் புலம்பல் அவன் தன் அன்பானவளோடு ஐக்கியமாகக் கொண்டுள்ள தாபத்தை வெளியிடுகிறது.

1708. ஜடதத்துவ உலகில் ஜடதத்துவ உடலிலுள்ள ஆத்மாவின் கடைசி நிலை 'இறக்கமாகிய அரைவட்டத்தின்' பூர்த்தியைக் குறிப்பதாகும். வட்டத்தின் மறு பாதியைப் பூர்த்திசெய்ய அது பாக்கியுள்ள 'ஏற்றமாகிய அரைவட்டத்தையும்' சுற்றிவந்து, தன் மெய்நிலைகண்ட பிரயாணத்தால் ஏகத்துவத்தை எய்துவதன்மூலம் தன் முதல் நிலைக்குத் திரும்பியாக வேண்டும்.

1709. இங்கே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள திருகுர் ஆன் வசனம் வருமாறு: "இந்த (மக்கா) நகரத்தின்மீது நான் சத்தியம் செய்கிறேன். (நபியே,) நீர் இந்த நகரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர் -(மூல) பிதா ஒருவர் (ஆதம் அலைஹி) மீதும், அவர் சந்ததியார்மீதும் சத்தியமாக, உண்மையாகவே மனிதனை நாம் தொல்லையில் மூழ்கியவனாகவே சிருஷ்டித்துள்ளோம்." (அத் 90 : வசனங்கள் 1 - 4.)

1711. 'தனக்கு' மரணித்தவரான ஞானி தெய்வ தரிசனம் பெறுகிறார். ஆனால், அவருடைய நாஸ்தி நிலை (பனா) பூர்த்தியானதாக இல்லாவிடின் அந்தப் பேரின்பம் கிட்டாதவராக, அந்தத் 'தான்' என்பதில் மீதியுள்ள பகுதியையும், அதனுடன் ஒட்டியவைகளையும் தத்தம் செய்தாகவேண்டிய நிலையிலிருக்கிறார். இதனால் அவர் காதலின் வேதனைகளையும், துயரங்களையும் அநுபவிக்க நேரிடுகிறது.

1712 -1713. இறைவன் தன்னுடையதையன்றி, வேறு ஜீவிதம் இருப்பதுபற்றி பொறாமையுடையவனாவான். ஏனெனில்,

யதார்த்தத்தில் தெய்வ உள்ளமைதான் ஜீவிதமுள்ளது; யாவையும் கடந்தது. தன் காதலர்கள் தமது இச்சையின் முழு இலக்காகவும் தன்னையே கொள்ளவேண்டும் என்றும், தன்னிலேயே தங்களை அவர்கள் இழக்கவேண்டும்' என்றும் அவன் விரும்புகிறான்.

1715 - 1716. ஆத்மா யாவுக்கும் முந்திய ஜீவிதமுடையது, தனக்கு இவ்வுலகில் வரவிருக்கும் நன்மை தீமையானவற்றை அது ஆதியில் கண்டுள்ளது என்ற தத்துவம் இங்குப் பேசப்படுகிறது. சம்பூரண மனிதரின் அறிவு சகலவற்றையும் பொதிந்ததாகும்.

இங்கிருந்து இந்தக் கதையின் முடிவுவரை மௌலானா அவர்கள் தங்களை முன்நிறுத்தியே பேசுகிறார்கள். தெய்வ உதிப்படைந்த ஆத்மா சாரத்தில் 'ருஹை - முஹம்மதி'யுடன் ஒன்றியதாகும். இந்த 'ருஹை - முஹம்மதி' மூலம்தான் இறைவன் பல்வேறு தலைமுறைகளில் தன்னைத் தன் நபிமார்கள், சத்திய நேயர்களுக்கு வெளியாக்கிக் காட்டியுள்ளான். எனவே, இது சிருஷ்டிகள் யாவும் உண்டாகுமுன்பே இருந்துவரும் ஒன்றாகும். "நபிமார்களில் முதன் முதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவன் நான்; அனுப்பப்பட்டவர் (நபிமார்)களில் கடைசியானவன். ஏனெனில், ஆதம் (அலை) அவர்கள் மண்ணுக்கும் தண்ணீருக்கும் இடையிலிருந்தபோது நான் நபியாக இருந்தேன்!" என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார். "சடலங்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுவதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆத்மாக்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விட்டன" என்றும் ஒரு ஹதீஸ் உண்டு.

1718. ஜடதத்துவ உலகில் நடக்கும் யாவும் நம்முள் மறைந்துள்ள ஆத்மாவில் (நப்ஸுந் நாத்திகாவில்) மறைந்துள்ள தெய்வீகக் கல்யாண குணங்களின் பிரதிபிம்பங்கள்தாம். ஜடதத்துவ ஜீவிதம் என்ற திரையில் தென்படும் பல்வேறு தோற்றங்கள் யாவும் உண்மையில் அந்தப் பிரதிபலிப்பாலேயே உண்டாகின்றன.

1719. யதார்த்தத்தைக் காணாதநிலையில், இந்த மறையும் பிரதிபிம்பங்களைப் பார்த்துவிட்டு உன் மகிழ்வை உண்மையிலேயே பறிக்கும் விஷயங்களில் நீ மகிழ்ச்சி பாராட்டுகிறாய்; துன்பத்தை நன்மை என்றும், நியாயமானது என்றும் கொள்கிறாய்.

1723. முழு மதி என்பது ஆத்மாவாகும்; மேகங்கள் என்பது அதை மறைத்துள்ள ஜடதத்துவத் திரைகளாகும். இறைவனைப் பரவசத்தோடு நேசிக்கும் காதலனாக மௌலானா அவர்கள் பேசுகிறார்கள்; 'தான்' என்ற அகந்தையாலும், இச்சாபாசங்களாலும் உண்டாகும் பிரமைகள்பற்றி வருந்துகிறார்கள். இந்தத்

திரைகளை எப்படி மாய்த்துக்கொள்வது என்பதற்கு இவ்விதம் உழல்வோர் தங்களைப் பார்த்துப் படித்துக்கொள்ளுமாறு உபதேசிக்கிறார்கள்.

1726. பயங்கரச் சிங்கம் - தெய்வக் காதல்.

1727 - 1733. ஹுஸாமுத்தீனுடன் மௌலானா அவர்கள் கொண்ட மெய்நிலை கண்ட ஐக்கியம் தனிப்பட்ட ஆத்மா உலக ஆத்மாவுடன் கொள்ளக்கூடிய ஐக்கியத்துக்கு உன்னதமான ஆதர்ஸமாகும். இந்த ஐக்கியத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்தப் பாடல்களைப் படித்தால் இவற்றின் பொருள் புரியலாகும்.

1727. மௌலானா அவர்கள் 'மஸ்னவீ'யின் எந்தப் பகுதியையும் எழுதியபின், அதை ஹுஸாமுத்தீனிடம் படித்துக் காட்டுவது வழக்கம். (முதலில் மௌலானா அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல ஹுஸாமுத்தீன்தான் அதை எழுதுவார்கள். பின்னர் அதை வாங்கி மௌலானா அவர்கள் சாவகாசமாக ஹுஸாமுத்தீனுக்குப் படித்துக் காட்டுவார்கள்.) மௌலானா அவர்கள் அந்தப் பாடல்களின் ஓசை நயம் வெளிப்படும்படி அவற்றைப் படிப்பதுண்டு. எனவே, ஓசை நயம், எதுகை மோனைபற்றிப் பெரிதாக எண்ணும் தங்களையே கடிந்தும் கொள்கிறார்கள்.

1729. தோட்டத்தில் முட்புதர்கள் திராகைக் குலைகளை அணுகத் தடையாய் இருப்பதுபோல, வார்த்தைகள் - 'தான்' எனும் தன்மையை வெளியிடும் இயல்பினவானதால் தெய்வச் சிந்தனைக்கு (முஷாஹதாவுக்கு) இடைஞ்சலாயுள்ளன.

1731 - 1732. மௌலானா அவர்கள் பிரபஞ்ச அந்தரங்கத்துடன் (அஸ்ராரெ - ஜஹானுடன்), அதாவது சம்பூரண மனிதருடன் தாங்கள் ஒன்றிவிட்டதாக உணர்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இங்கே சம்பூரண மனிதர் ஹுஸாமுத்தீன் ஆவார்கள். இப்ராஹீம் நபி (அலை), ஈஸா நபி (அலை), ஜிப்ரயீல் (அலை) ஆகியோரிடம்கூட மறைக்கப்பட்ட தெய்வக்காதல் பற்றிய வெளிப்பாடு ஒன்றைத் தாங்கள் பெற்றுவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.

1733. ஐக்கியத்தின் இரகசியம் விவரிக்க முடியாதது. ஈஸா (அலை) அவர்கள் இறைவனின் ஜீவன் (ரூஹுல்லாஹ்) ஆக இருந்தாலும் அதை வெளியிடவில்லை. இறைவன் தனித்திருந்தபோது அதைக் கேட்க அவனையன்றி வேறு யாரும் இல்லாத நிலையிலும் அதை அவன் வெளியிடவில்லை. ஏனெனில், இறைவன் தன் பொறாமை காரணமாகத் தன்னையன்றியுள்ள எதன் ஜீவிதத்தை யுமே அனுமதிக்கமாட்டான்.

இறைவன் தன்னையன்றி எதிலும் இணைவது குறித்துப் பொறாமையுடையவனாதலால், நான் முற்றும் அவனில் இணைந்து விட்ட நிலையில் ஈஸா (அலை)யிடமும், ஜிப்ரயீல் (அலை)யிடமும் வெளியிடாத தகவலை என்னிடம் கூறினான் என்று பொருள் கொள்வாருமுண்டு.

1734. 'மீம்' என்பது தனக்குத் தனித்த உள்ளமையுண்டு, தனக்குத் தனித் தன்மையுண்டு என்று எண்ணுபவனைக் குறிப்பதாகும். இவ்விதம் தனி உள்ளமையுண்டு என்று நினைப்பதே வெறும் பிரமைதான்; யதார்த்தமான உள்ளமை இறைவன் ஒருவனுக்கே என்பதை மெய்நிலைகண்ட ஞானிகள் அறிவர்.

1735. அதாவது, "என்னை இழப்பதில் என்னை நான் கண்டு கொள்கிறேன்."

1736 - 1737. உள்ளமை, உள்ளமையற்றது ஆகிய இரண்டுக்கு முள்ள தொடர்பை ஷைகுல் அக்பர் முஹியித்தீன் இப்னுல் அரபியின் வழியில் நின்று மௌலானா அவர்கள் விளக்குகிறார்கள். உள்ளமையாளன் - உள்ளமையற்றவை, ஒன்று - பல, சிருஷ்டியாளன் - சிருஷ்டிகள், எஜமானன் - அவன் அடிமை என்பதெல்லாம் ஒரே யதார்த்தத்தின் பல்வேறு அம்சங்களுக்கான பெயர்கள்தாம். இந்தப்படிபார்த்தால் (யதார்த்தத்தில்) இறைவன் மனிதனாகவும், மனிதன் இறைவனாகவும், அல்லது (கோட்பாட்டில்) இறைவன் மனிதனாய் இல்லாமலும், மனிதன் இறைவனாய் இல்லாமலும் இருக்கும்படியாயிற்று. இவ்விதம் (1736ம் பாடல் பார்க்க.) ஓர் அரசன் தன் பிரஜைகளின் அடிமையாவான். ஏனெனில், அரசனாய் இருக்க அந்தப் பிரஜைகள் அவசியமானவர்களாயுள்ளனர்ல்லவா! அன்புக்குரித்தானவன், தன்மீது அன்பு கொண்டோரிடம் அன்புடையவனாய் இருக்கிறான். எனவே, ஒவ்வொரு காதலனும் (ஆஷிக்கும்) காதலிக்கப்பட்டவன் (மஃஷூக்) ஆகவும் இருக்கிறான்; காதலிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவனும் ஒரு காதலன் ஆகவும் இருக்கிறான். காதல் அழகை விரும்பி இதன்மீது காதல் கொள்ளுமாயின், அழகும் காதலை அஃதேபோல் விரும்பிக் காதல் கொள்ளும். சுத்த பரிபூரணக் காதலும், அழகுமான இறைவன் தன்னைக் காதலிப்போரைக் காதலிக்கிறான். அவன் அவர்களைக் காதலிப்பதால், அவர்களில் அவர்களைப்பற்றிய எதையும் அவன் மீதம் வைப்பதில்லை; அவர்கள் அவனுடன் ஒன்றானவர்களாகிவிடுகின்றனர். எனவே, அந்த நிலையில் அவனே காதலனாகவும், காதலிக்கப்பட்டவனாகவும் ஆகிவிடுகிறான்.

1742. அதாவது, இறைவனில் மஸ்துக்கொண்டவனாக (மஸ்துப் ஆக) ஆகிவிடு!

1743. அதாவது, உன் பரவசப் பேச்சுக்களைக் கட்டுப்படுத்து; மார்க்க முரணான, உனக்கு அவப்பெயர் உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை வெளியிடாது தவிர்த்துக்கொள்!

1744. முன்னுள்ள 454, 683-ம் பாடல்களுக்கான விளக்கவுரைகளைப் பார்க்கவும்.

1745. முன்னுள்ள 17 -ம் பாடலின் விளக்கவுரையைக் காண்க.

1746 - 1748. உண்மையான காதலனுக்குத் தன் சொந்த ஆசை என்றே ஒன்று கிடையாது; தன் காதலி விரும்புவதுதான் அவனுக்கு இன்பமளிக்கும். அது ஐக்கியத்திலுண்டாகும் இன்பமாயினும், பிரிவிலுண்டாகும் வேதனையாயினும் சரியே. (1746-ம் பாடலில்) அவன் அம்பு என்பது அவனுடைய தீவிரமான (ஜலால் ஆன) குணங்களையும், அவன் கவசம் என்பது அவனுடைய சாத்வீகமான (ஜமால் ஆன) குணங்களையும் குறிக்கின்றன.

1749. அதாவது, மெய்ஞானிமீது இறைவன் ஒவ்வொரு தடவையும் பொழியும் சுடர் ஒளியும் (தஜல்லியாத்தும்) அவர் தமது அறிவுப் புலன்களை இழந்ததற்கு நூறு மடங்கு சமன் செய்வதாகும்.

1752 - 1756. 'தான்' சம்பந்தப்பட்டவரை இறந்துவிட்டதாகக் கருதும் ஞானி, அந்த நிலையிலும் தன் நாஸ்தியைப்பற்றிய (பனாவைப்பற்றிய) உணர்வுடையவராய் இருப்பாராயின் அவர் இன்னும் தன்னை முற்றும் இழந்துவிடவில்லை என்பதற்கு அதுவே அறிகுறியாகும். இத்தகைய நிலையிலுள்ளவர் தெய்வக் காதலின் உண்மை மதிப்பை அறியமாட்டார்; அதை வெகு மலிவாக விற்கக்கூடத் தயங்கமாட்டார்.

1759. தெய்வ ஏகத்துவம் எனும் கடலுக்கு மெய்நிலைகண்ட ஞானி உதடாய் இருக்கிறார். "நான் 'இல்லை' என்னும்போது அது 'தவிர' என்ற பொருளில் பயன்படுவதைக் கண்டுகொள்." லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ் (நாயன் 'இல்லை' அல்லாஹ்வைத் 'தவிர') என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். மெய்நிலை கண்ட ஞானி தன் ஜீவிதத்தை மறுத்துக்கொண்டது மூலம் இறைவனோடு தாம் ஒன்றிவிட்டதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொள்கிறார்.

1760 - 1762. இறைவனோடு உரையாடும் பேறு பெற்றோர் அதை வெளியிடாது மௌனமாய் இருப்பதும், மற்றோரைவிட்டு விலகியிருப்பதுமுண்டு.

தலைப்பு : “பாதையில் (தர்க்காவில்) விளக்கம் : ஹக்கீம் ஸனாயியின் வாய்மொழியான பாடல் அவர்களுடைய கஸீதாக்களில் ஒன்றின் ஒரு பகுதியாகும். இறைவனுடைய பொறாமையைப் பற்றிப் பேசும் பாடல் அது. நபிபெருமானாரின் நற்றோழர்களில் ஒருவரான சஅது இப்னுஉபாதா (ரலி) சற்றுப் பொறாமையுடைய வர்களாக இருந்தார்கள் என்பதுபற்றிய ஹதீஸ்கள் புஹாரீயில் உண்டு. நபிபெருமானார் பொறாமையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்கான சம்பவமாவது : ஒரு சமயம் நபி பெருமானாரைக்காண அந்தகர் ஒருவர் வந்தார். அப்போது அங்கிருந்த ஆயிஷா நாயகி அவ்விடம் விட்டு உள்ளே ஓடினார்கள். அதைக் கண்ட நபி பெருமானார் கேலிக்காவது அவர்களை விளித்து, “இவர்தான் உன்னைப் பார்க்க முடியாதே, ஒளிய வேண்டாம்!” என்றார்கள். இவ்விஷயங்களில் பெருமானார் எத்துணை பொறாமையுடையவர்கள் என்பதை அறிந்திருந்த ஆயிஷா நாயகி, தங்கள் கையால் சமிக்ஞை செய்துகாட்டி, அவர் பார்க்காவிட்டாலும், நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்” என்று தெரிவித்துவிட்டு உள்ளே மறைந்துவிட்டார்கள்.

அப்துல் மஜீத் மஜ்தூத் ஸனாயீயின் வாழ்க்கை விபரங்களை “நமது பாரஸீகப் பெருங் கவிஞர்கள்” என்ற நூலில் காணலாம்.

1763. இறைவன் உலகின் ஆத்மாவாய் இருப்பதால் உலகிலுள்ள சகல பொறாமைகளுக்கும் மூல காரணமானது அவனுடைய பொறாமைதான்.

1765. தற்காலிகமாகக் காணக்கிடைக்கும் காட்சி காரணமாக ஒருவனுக்கு மறைவானதிலுண்டான நம்பிக்கை அகன்றுவிடுமா? இங்கே ‘தக்லீத்’ (சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றல்), ‘கஷ்பு’ (தெய்வீகக் காட்சிகள் காணல்) ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள் பேசப்படவில்லை. ஈமானுக்கும் (மெய்விஸ்வாசத்துக்கும்), இஹ்ஸானுக்கும் (பயபக்திக்கும்) உள்ள ஒற்றுமைதான் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

இஹ்ஸான் என்பது யாது என்று நபிபெருமானாரிடம் வினவப்பட்டபோது அவர்கள், “தொழுகையில் நீங்கள் இறைவனை நேரில் காண்பதுபோன்ற அச்சத்துடன் நின்று தொழுவதுதான் இஹ்ஸான்” என்று பதிலருளியுள்ளார்கள்.

1772. இறைவன் யாவற்றையும் பொதிந்தவனாவான். ஒவ்வொன்றுக்கும் அதனதன் பகுதிகள் சம்பந்தப்பட்டவரை அவன் காரணனாய் இல்லாவிடினும், அவற்றாலுண்டாகும் பயன்கள்

சம்பந்தப்பட்டவரை அவனுக்குத் தொடர்புண்டு. அவனே அவற்றுக்கு காரணபூதன்.

1773. இனித் தெய்வசாரத்தின் சுடர் வெளிப்பாடுகள் (தஜல்லியாத்துகள்) கருணை, கோபம் போன்ற படிவங்களில் வெளியாவதுபற்றிப் பேசப்போவதாக மெளலானா அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

1780. இந்தக் கண்ணீர் துளிகளின் மகிமைபற்றி முன்னுள்ள 817-822-ம் பாடல்களிலும், அவற்றுக்கான விளக்கவுரைகளிலும் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

1781. முன்னுள்ள முதல் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

1782. நான் நகைக்கக் காரணம் என் இதயம் குறைகூறும் எனக்குண்டாகியுள்ள கஷ்டங்கள் உண்மையில் இறைவன் என்மீது கொண்ட அன்பின் அறிகுறி என்பதை நான் அறிந்திருப்பதுதான்.

1784. சத்தியம் மெய்ப்பொருள் கண்ட நிலையில் உணரப்படுமாயின் இறைவன் - அடியான் என்பது உள்ளிட்ட சகல தொடர்புகளும் மறைந்துவிடும். முன்னுள்ள 1736 - 1741-ம் பாடல்களுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

1786. சகல சம்பவங்களும் யதார்த்த சொரூபனின் தனித் தன்மையின் வெளிப்பாடுகள்தாம். பன்மையான தன்மையின் தோற்றத்தை உண்டாக்கும் இந்தத் தனித் தன்மை (தஅய்யுன்) அகற்றப்பட்டால் அவை தமக்குள்ளும், யதார்த்த சொரூபனுடனும் ஒன்றாகவே ஆகிவிடும். எனவே, காதலுள்ள இதயங்களின் ஐக்கியம் ஒவ்வொன்றிலும் இறைவன் வெளிப்படுகிறான்.

1787. இறைவன் தன்னை வணங்குவதற்காகச் சிருஷ்டிகளைப் படைத்தான்; ஆனால், சாரத்தில் அவனே வணங்குபவன் (ஆபிது) ஆகவும், வணங்கப்பட்டவன் (மஃபூது) ஆகவும் இருக்கிறான். மற்றவையான தன்மை என்பதெல்லாம் யதார்த்தத்தைக் கண்ணோட்டமிட உதவும் இரண்டு அம்சங்களின் குறுக்கீட்டால் உண்டாகும் பிரமையேயன்றி வேறல்ல. (முன்னுள்ள 1718-ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.)

1789. எங்களை ஜீவிதமுள்ளவர்களாக்கிய சிருஷ்டிக்கும் வார்த்தையை ('குன்' என்பதை) உடையவனே, நாங்கள் எங்களுடைய 'தான்' என்பதை இழப்பதற்காகவும், உன்னில் மறைந்து போவதற்காகவும் நீ உன்னை வெளியாக்கிக் காட்டுவாயாக!

1790. நம் சடலத்துள் எல்லாம் அடங்கிப்போய்விட்டது என்று நினைப்பவர்கள் இறைவனின் ஆத்மீகமான கற்பனையை எண்ணிப்பார்க்க இயலாதவர்களாவார். அவர்கள் இறைவனுக்கும் நம் உடலின் குணா குணங்கள் உண்டாகிவிட்டன.. “இறைவன் நேற்றிரவு சிரித்தான்”, “தன்னிடம் விஸ்வாசம் கொண்ட அடியானின் பச்சாதாபங் குறித்து இறைவன் மகிழ்ச்சியடைகிறான்”, “திண்ணமாக, தெய்வக் கருணை தமக்கு மிக அருகாமை யில் இருந்தும் கூடக் கைசேதமடைந்தவர்களான தன் அடியார்களின் நிலைகுறித்து இறைவன் சிரிக்கிறான்” என்பன போன்ற ஹதீஸ்களுக்கு உடலின் தத்துவங்களோடான பொருளை மேற்கொள்கின்றனர். இவற்றில் சிரிப்பு என்பதும் மகிழ்ச்சி என்பதும் இறைவனுடைய அருட்கொடைகள் வெளியாதல் என்பதை அறியாதவர்கள் இவர்கள்.

இந்தப் பாடலின் இரண்டாம் பகுதிக்கு, “உன் துயரமான நிலையும் உன் சிரிப்பும் இத்தகையோரைத் தவறான கற்பனைக்கு ஆளாக்கிவிட்டன” என்பது பொருளாகும்.

1791 - 1794. இறைவன்மீது கொள்ளும் காதல் இன்ப துன்ப உணர்வுகள் - அவை புலன்கள் சம்பந்தப்பட்டவையாயினும் சரி, ஆத்மா சம்பந்தப்பட்டவையாயினும் சரி அவற்றையெல்லாம் விட்டும் அப்பாற்பட்டது. அதாவது, உண்மையான காதல் (இஷுக்) சகல பன்மையான தன்மைகளையும் கடந்ததாகும்.

1795. உன் பேரழகின்முன் யாசித்துநிற்கும் யாசகன் நான்; என்மீது உன் கருணையையும், அன்பையும் சொரிந்தருள்! உன்னை யன்றியுள்ள யாவையும்விட்டு என் ஆத்மா பரிசுத்தமானது எவ்விதம் என்று எனக்கு எடுத்துரை!

1796. மெய்ஞானியின் இதயத்தில் தெய்வப் பேரழகு சுடரொளி பாய்ச்சுவது (தஜல்லியாவது) இங்கே சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

1797. முன்னுள்ள 1749-ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

1802. காதலியை (ரோஜாவைப்) பற்றிய வருணனையை நிறுத்திவிட்டு, காதலின் (புல்புவின்) நிலையை விவரிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். அவனுடைய நிலை இந்த நிலையற்ற வாழ்வின் நன்மை தீமைகளைவிட்டும், இன்ப துன்பங்களைவிட்டும் அப்பாலானதாகும்.

1806. “(சகலவற்றுக்கும்) உயிர் கொடுத்தது நாம்தான்; யாவையும் மரிக்கச் செய்வதும் நாம்தான். நாமே யாவுக்கும் அநந்தரனு

மாவோம்” (அத். 15: வசனம் 23) என்ற திருகுர்ஆன் வசனம் இங்கே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

1807. பிரிவு என்ற இரவு கடந்துவிட்டது; ஐக்கியம் என்ற காலை புலர்ந்துவிட்டது.

இறைவனைப்பற்றிய தியானத்தில் தங்களை மறந்த மௌலானா அவர்கள் தங்கள் சார்பில் தங்களால் பேச இயலாதவர்களாகி, தங்களுக்கு உணர்ச்சியுண்டாகக் காரணபூதரான ஹுஸாமுத்தீனிடம் தங்கள் சார்பில் மன்னிப்பை வேண்டுகிறார்கள். தங்களுடைய ‘மஸ்து’ மிகவும் அதிகமாகித் தங்களுக்கு உணர்த்தப்பட்ட மர்மங்களை அவர்கள் வெளியிட முடியாதவர்களாகி விட்டார்கள். சில சமயங்களில் மௌலானா அவர்கள் இரவில் ‘மஸ்னவீ’ப் பாடல்களை யாப்பதுண்டு. அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல ஹுஸாமுத்தீன் அவற்றை எழுதிவருவார்கள். இப்படிக் காலைத் தொழுகை நேரம்வரை நடப்பதுண்டு. எனவே, இந்தத் தருணத்திலும் அப்படி ஆகி - இரவு முழுவதும் விழித்து எழுத்து வேலை செய்த ஹுஸாமுத்தீனிடம் தம் சார்பில் இறைவனை மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்கிறார்கள் என்றும் இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாகும்.

“ஹுஸாமுத்தீனிடம் மன்னிப்புக்கேள்” என்பதற்கு “ஹுஸாமுத்தீனைக் கண்ணியப்படுத்து” என்பதுதான் பொருளாகும் என்பாருமுண்டு. ஒருவனுக்கு மறுமையில் கொடுக்கவிருந்த நற்பேறுகளுக்காக இம்மையின் செல்வங்களைக் கொடுக்காது நிறுத்திவிட்டதுகுறித்து நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் இறைவன் அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வான் என்ற ஹதீஸ் ஒன்று உண்டென்றும், இதிலும் ‘மன்னிப்புக் கேட்டல்’ என்பது கௌரவப்படுத்தல் என்ற கருத்திலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது என்றும் அவர்கள் மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள்.

1808. சகலவற்றினுடையவும் அகச் சாரமானவனான இறைவன் சம்பூரண மனிதனிலுள்ள நூரெ- முஹம்மதியிடம் மன்னிப்புக் கேட்போருக்காகப் பரிந்து பேசுபவனாய் இருக்கிறான். பவளம் என்பது கல்பு ஆகிய இதயத்தைக் குறிக்கும் என்பாருமுண்டு.

1809. மன்ஸூர் என்பது ‘அனல் ஹக்’ என்று சொன்னதற்காக (ஹிஜ்ரி 309-ல்) மரண தண்டனையடைந்த மன்ஸூர் ஹல்லாஜ் (ரஹ்) அவர்களையாகும். மன்ஸூர் (ரஹ்) அவர்கள் அருந்திய காலைப்பானம் ‘அனல் ஹக்’ (நானே சத்திய சொரூபம்) என்பதாகும்.

1810. சம்மானம் - உன் யதார்த்த நிலையை நான் காட்சியாகக் கண்டு தரிசித்தது.

மது - ஜடதத்துவ உருவமும், இறைவனையன்றியுள்ள எந்த இச்சையையாவது தூண்டிவிடும் யாவும் மதுவாகும்.

1811 - 1813. இந்தப் பாடல்களில் மௌலானா அவர்கள் சம்பூரணமடைந்த ஞானியாக நின்று பேசுகிறார்கள். அகிலங்கள் அனைத்துக்கும் அறிவானதன் கருவியாக பேசுகிறார்கள். அந்த அறிவு ஆத்மீக, ஜடதத்துவ உலகங்களிலுள்ள, சகலவற்றின் மூலஸ்தானமும், அவற்றை இயக்குவதுமாகும்.

1811. பொங்கும் மது - தெய்வீகக் காதல். சுழலும் வான மண்டலம் - சம்பூரண அறிவு.

1813. சடலங்கள் நிறைந்தஉலகம் தேன் கூட்டுக்கும் சம்பூரண மனிதர் தேனீக்களுக்கும் உவமையாயின. தேனீக்கள் தெய்வ உதிப்பின்மூலம் அறை அறையாகத் தேன்கூடுகளைச் சமைக்கின்றன. அஃதேபோல், சம்பூரண மனிதரின் ஆத்மாவும் இவ்வுலகைத் தன் உருவில் சமைத்து ஒவ்வொரு சடலத்தையும் அதனதன் தகுதிக் கேற்ப இனிமையான தன்மையாலும், ஒளியாலும், அறிவாலும், இறைவன்மீது கொள்ளவேண்டிய அன்பாலும் நிரப்புகிறது.

1820. சம்பூரண மனிதரின் நிலையே இங்குச் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது. மனிதனிடமுள்ள இயலாமைகளைக் கடந்துவிட்ட இவர் பிரார்த்திப்பதும், கெஞ்சி அழுவதும் அற்புதமான செயலாகும். அத்துடன், அளவற்ற அருளாளனான இறைவன் தமக்கு மேலும் மேலும் அருளானுகிரஹங்களைப் பொழியவேண்டும் என்று கேட்பவராயுமிருக்கிறார். காரணம், இறைவனின் கல்யாண குணங்கள் யாவும் இவரில் பிரதிபலிப்பினும் கூட இவர் இறைவனாக முடியாது; இறைவனல்லர். எனவேதான், இந்தச் சம்பூரண மனிதத்தன்மையைக் காட்டிக் கொள்ளுமுகத்தானும் இவர் இறைவனிடம் மேலும் அருள் சொரியுமாறு பிரார்த்திக்கிறார்.

அரசன் என்பது இறைவனையும், புகார் என்பது காதல் இச்சையை(ஷௌக்கையும்) குறிக்கின்றன என்றும், இறைவன் பிணிக்கு ஆளாகவில்லை என்பதற்கு அவன் எதிலும் குறையுடையவனன்று, அவன் கருணைமாரி ஒரு கணமும் ஓய்வதில்லை என்பதுதான் பொருள் என்றும் கூறுவாருமுண்டு. எனவே, அவனை அடையாதவரை எதுவுமே இல்லாதவர்களாயுள்ள நிலையில் அவனுடைய அன்பர்கள் அவனைக் கண்டு கொள்ளும்வரை அயர முடியாது.

1821. இங்கு பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள திருகுர்ஆன் வசனம் அத். 55: வசனம் 29-ன் பகுதியாகும். இந்த வசனத்தின் அகமிய விளக்கமாக ஹஜ்ர்த்களதுல் அஃலம் தங்களுடைய 'புதாஹுல் கைப்' என்ற நூலில் தந்துள்ள விளக்கவுரை மிகவும் அருமையானதாகும். (நமது 'கௌதுல் அஃலம்' முதல் பாகம் 357 அறுபத்து எட்டாம் மகாலா - பார்க்க.)

1824. "நீங்கள் எதைச் செய்தபோதிலும், நீங்கள் அதில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதே நாம் உங்களைக் கண்காணிக்கிறோம்" (திருகுர்ஆன் அத். 10, வசனம் 61)

1826. முன்னுள்ள 857ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

1833 - 1834. தன்னில் மரணித்தவனாக ஆகவேண்டுவதன் அவசியத்தை இந்தப் பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. பொருளாவது: எதுவும் தெரிந்ததுபோல் காட்டிக்கொள்ளாதே; பிறரைக் கவரவைக்கும் எதுவும் அவர்களுக்கு வேட்டையாகிவிடும்; பிறரால் விழுங்கப்படும் கண்ணியிலுள்ள இரையை (அறிவை) மறைத்துவை: கண்ணியாய் இரு. (அதாவது, இறைவனிடமும், அவனுடைய மெய் நேசர்களான நாதர்களிடமுமிருந்து மெய்யறிவைப் பெற்றுக் கொள்!) சகல நற்பண்புகளையும், செயல்களையும் மறைத்துக் கொள்; ஏதேனும் கட்டடங்களின் மீதுள்ள, கவனிப்பற்ற, யாரும் கருத்துக்காட்டாத புல்லைப்போல் இருந்துவிடு!

1837. நண்பர்கள்கூட . . . - அவனுடைய நண்பர்களும் அவன் வாணானை விரயமாகச் செய்கின்றனர்.

1838. அக்கறையற்றவன் - இந்த வாழ்வில் நற்செயல்கள் என்ற விதைகளை விதைக்காது புறக்கணித்தவன்.

1841. இறைவன் நூஹு (அலை) அவர்களுக்கு ஜலப் பிரளயத்திடைக் கப்பலில் பாதுகாப்பருளிய விபரத்தைத் திருகுர் ஆன் அத். 7: வசனம் 64ல் காண்க. மூஸா (அலை) அவர்களுக்கு இறைவன் கடலை வசப்படுத்திக் கொடுத்த விபரம் அத். 2: வசனம் 50ல் தரப்பட்டுள்ளது.

1842. இறைவன் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களுக்கு நெருப்பை வசப்படுத்திக் கொடுத்த விவரம் திருகுர்ஆன் அத். 21: வசனம் 69ல் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

1843 - 1844. யஹ்யா (அலை) அவர்கள் தங்களைக் கொல்லவந்த யூதர்களிடமிருந்து தப்பி ஓடுகையில் ஒரு மலை பிளந்து, தன்னுள் அவர்களை ஏற்று மறைத்துக்கொண்டது.

தலைப்பு : ஜனங்களால் . . . தீங்குகள் : மேலேயுள்ள 1830 - 1837ம் பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட கருத்தை இந்தத் தலைப்பில் தரப்பட்டுள்ள பாடல்கள் விவரிக்கின்றன.

1857 -1862. உன்னைப் போற்றுபவன் ஏன் அப்படிச் செய்கிறான் என்பதற்கான நோக்கத்தை நீ அறிந்துகொள்ளாதவரை அந்தப் புகழால் உனக்கு எந்தத் தீங்கும் உண்டாக முடியாது என்று நீ எண்ண வேண்டாம்! உண்மையில், அவன் உன்னைப் புகழ்வதும், அவன் உன்னை இகழ்வதால் உண்டாக்குவது போன்ற அளவில் கெடுதலைத்தான் சேர்க்கிறது. உன்னை இகழ்பவன் விஷயத்தில் அதன் வேதனையை நீ உடனே உணர்கிறாய்; அவன் அப்படிச் செய்வது ஏன் என்று நீ அறிந்திருந்தும் அந்த இகழ்ச்சி உன் கோபத்தைக் கிளறிவிடுகிறது. ஆனால், உன்னைப் புகழ்பவன் விஷயத்திலோ அதன் தீய பலாபலன் மறைந்திருப்பதால் அதை உணராமலே நீ மகிழ்ச்சியடைகிறாய்.

1865. புகழ்ச்சியின் தீய பலாபலனும் (மறைவாகவேனும்) நீண்ட நேரம் நீடிக்கவே செய்கிறது. இகழ்ப்படுவதன் எதிரொலியை எண்ணிப்பார்த்தால்தான் புகழ்ப்படுவதன் தீய எதிரொலியும் நமக்கு நிதானப்படும்.

1871. அதாவது, நீ பேயாய் இருந்தால் ஓடுவதுபோல, அவர்கள் உன்னைக் கண்டதும் வெகுண்டு ஓடுவர்.

1873. அவன் தன் துடிப்பான பருவத்தைக் கடந்த பின் - செல்வத்தை இழந்தபின் - அவனுடைய அன்பர்கள் அவனைப் புறக்கணித்துவிடுவர்; ஷைத்தானுக்கும் அவனால் பயனொன்றும் இல்லாது போய்விடும்.

1877. “(நயவஞ்சகர்கள்) ஷைத்தானைப் போன்றுள்ளனர்; அவன் (ஷைத்தான்) மனிதனை நோக்கி, ‘நீ நிராகரிப்பவனாகு’ என்று கூறி, அவன் நிராகரிப்பவன் ஆனபின், நான் உன்னைவிட்டு விலகிவிட்டேன். . .” (அத். 59: வசனம் 16) என்ற திருகுர்ஆன் வசனத்தின் கருத்து இங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

தலைப்பு : “இறைவன் நாடியது. . .” விளக்கம் : உடலின் இச்சைகளைவிட்டும், கீழான மனத்தின் தூண்டுதல்களை விட்டும் விடுதலையடைவது என்பது, மற்ற விஷயங்களைப் போல், இறைவனுடைய சித்தத்தைப் பொறுத்ததுதான்.

1890. முன்னுள்ள 388ம் பாடல் பார்க்க.

1898. இதில், கிளைகள் என்பது எண்ணங்களையும், இலைகள் வார்த்தைகளையும், மலர்கள் மெய்ஞான அறிவையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

1899. இந்த “மஸ்னவீ” சம்பூரண மனிதரான ஹுஸாமுத்தீனால் (அவரிலுள்ள பிரபஞ்ச ஞானத்தால்) உணர்ச்சியூட்டப்பட்டது. அவர் இதயம் தெய்வீக அகமியங்கள் நிறைந்த ஒரு பூங்காவாகும். எனவே, அந்தப் பூங்காவிலுள்ள ஆத்மீக மலர்களின் நறுமணம் இந்த ‘மஸ்னவீ’யில் ஊடாடுவதைக் காணலாம்.

1902. காணாமல்போன தம் மகன் யூஸூபு (அலை) அவர்களுடைய சட்டையை முகர்ந்ததும் யாக்கூப் (அலை) அவர்கள் தாங்கள் இழந்த கண் பார்வையை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். (திருகுர்ஆன் அத். 12: வசனங்கள் 84, 96 பார்க்க.)

1904. யூஸூபு நபி (அலை) அவர்களைத் தன்னகத்தே தெய்வ அன்பைத் தேக்கி வைத்துள்ள மெய்ஞானியாகவும், யாகூப் நபி (அலை) அவர்களைச் சாதகர் அல்லது காதலன் ஆகவும் மெளலானா காட்டுகிறார்கள். காதலியின்முன் காதலன் தன்னுடைய ‘தான்’ என்ற நிலையை வற்புறுத்த முயலாமலிருப்பதே முறையாகும்.

1906 - 1907. இவ்விரண்டு பாடல்களும் ஹக்கீம் ஸனாயியின் ‘ஹதீகா’ விலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அகந்தையும், அகம்பாவமும் வெளியில் காட்டப்படும்போது முகவிகாரமும் அதிகப்படுகிறது. என்பது கருத்தாகும்.

1910. ஈஸா (அலை) அவர்களுடைய மூச்சு - தெய்வக் கருணையால் உண்டாகும் உதிப்பு அல்லது, மெய்ஞானி ஒருவருடைய ஆத்மீகப் பார்வையால் உண்டாகும் மாறுதல்.

1911. நீ மண் தரைபோல் பணிவுடனும், தாழ்மையான வனாகவும், விஷயத்தை மனத்தில் வாங்குபவனாகவும் ஆகிவிடு.

தலைப்பு : ஹஜ்ரத் உமர் (ரலி)கதை : மேலேயுள்ள நான்கு பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்துக்கு இந்தக்கதை மேற்கோளாக அமைந்துள்ளது. ஆத்மாவானது தனக்கு மரித்ததாக ஆவதன்மூலம் சாந்தியையும், அமரத்தன்மை வாய்ந்த பாக்கியத்தையும் அடைவதற்காக இம்மையின் சுகபோகங்களைவிட்டு முகம் திருப்பிக்கொள்வதை இது விவரிக்கிறது.

1916. இஸ்ராபீல் (அலை) - முன்னுள்ள 398 -ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.

1920. மெய்நிலைகண்ட அனுபவத்தின் பொருளையும், இயல்பையும் மெய்ஞானிகளையன்றி மற்றவர்கள் அறியமுடியாது.

1924. திருகுர்ஆன் அத் 55: வசனம் 33 வருமாறு: “மனித இன, ஜின்னு இனக் கூட்டத்தாரே, வானங்களுடையவும், பூமியுடையவும் பிரதேச எல்லைகளை நீங்கள் கடந்துசெல்ல முடியுமாயின், செல்லுங்கள். ஆனால், (அதற்கான நமது) அனுமதியைப் பெற்றாலன்றி உங்களால் அவற்றைக் கடக்க முடியாது.” “கடந்து செல்வது” என்பதற்கு திருகுர்ஆன் விளக்கவுரையாசிரியரான பைளாவி, “இறைவனையும், அவனுடைய விதிப்பையும்விட்டு ஓடுவது” என்று பொருள் கொள்வதுடன், “வானத்திலும், பூமியிலும் யாது உள்ளது என்று அறிவதற்காக அவற்றைத்தேடி ஓடுதலையும் இது குறிக்கும்” என்றும், “ஆனால், அதற்கான ஞானம் தெய்வ நல்லுதவியால்தான் கிடைக்கமுடியும்” என்றும் எழுதுகிறார்கள்.

ஆனால், ஞானி நஜ்முத்தீன் குப்ரா இந்த வசனத்துக்கு நல்கியுள்ள கருத்துரையாவது: “ஐடதத்துவமான, அகமியமான சக்திகளே, நீங்கள் ஆத்மீக வானுலகுக்கும் ஐடதத்துவ மண்ணுலகுக்குமாகப் பிரிந்து போக முடியுமாயின் பிரிந்து போகலாம். ஆனால், நமது அதிகாரமும், கட்டளையுமின்றி நீங்கள் அவ்விதம் போக இயலாது.” அல்லது, “மெய்நிலைகண்ட உதிப்பின் வழி காட்டலின்றி மேலேயும், கீழேயுமுள்ள உலகங்களின் விஞ்ஞானங்களை நீங்கள் எய்திவிட முடியுமாயின் அவ்விதம் எய்திக்கொள்ளலாம். ஆனால், தெய்வ உதிப்பின் உதவியின்றி நீங்கள் இதில் ஒருகாலும் வெற்றிகாணமுடியாது.” மௌலானர் அவர்களின் கருத்தும் இதையே ஒட்டியதாயுள்ளது.

1925. நாஸ்தியின் - அல்லாஹ் அல்லாததோடு பிணைந்துள்ளவர்கள். இந்த நிலை யதார்த்த ஜீவிதத்தையே மறுப்பதாகும்.

1926. “லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ் என்ற மூலமந்திரத்தைக்கூறி மற்றவையான தன்மையை உங்கள் மனத்தை விட்டே அப்பாற்படுத்துங்கள்.”

1933. அதாவது, நாங்கள் ஆத்மீகமான புத்துயிர் பெற்ற அனுபவத்தை அடைந்தோம்.

1934. இந்தப் பாடலில் இறைவனின் குரலைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது சம்பந்தமான திருகுர்ஆன் வசனம் வருமாறு: “தன்னோடு இறைவன் (நேருக்கு நேர்) பேசும் தகுதியை மனிதன்

பெற்றிருக்கவில்லை; எனவே, (வஹி எனும்) வெளிப்பாடுகள் மூலமோ, திரைக்குப் பின்னிருந்தோ அல்லது தன் அனுமதி கொண்டு தான் வெளியிடுவதை அறிவிக்கும் தூதர் ஒருவரை அனுப்புவதன்மூலமோ (அவன் மனிதருடன்) பேசுகிறான்.” (அத். 42: வசனம் 51)

மரியம் (அலை) அவர்கள்மீது சொரிந்தது - ஈஸா (அலை) அவர்களை மரியம் (அலை) அவர்கள் தெய்வ ஜீவன்மூலம் கருத்தரித்ததைக் குறிக்கிறது. (திருகுர்ஆன் அத். 21: வசனம் 91ம், அத். 66: வசனம் 12ம் பார்க்க.) இறைவன் சாதாரணத் தாய் - தகப்பன் நியதிப்படியன்றி, தன் ‘குன்’ (ஆகுக!) என்ற வார்த்தையின் அத்தாட்சியாகத் தகப்பனின்றி ஈஸா (அலை) அவர்களை உண்டாக்கினான். எனவே, அவர்கள் அவனுடைய அத்தாட்சியாகவும் விளங்குகிறார்கள். இதுபோன்றே, இறைவனுடைய பேச்சு ஒருவர் இதயத்தில் புகுமாயின், தெய்வ உதிப்பு அவர் ஆத்மாவில் நுழையுமாயின் அவருள் ஈஸாவுக்கொப்பான ஆத்மீகச் சிகு ஒன்று ஜனனமாகிறது; இது மரித்தோரை உயிர்ப்பிக்கும் சக்தி வாய்ந்ததாகும்.

1936. இங்கே நல்லடியார் என்றது நபிபெருமான் (ஸல்) அவர்களையும், அவர்களுடைய ஆத்மீக வாரிஸ்களான மெய்ஞ்ஞானக் குரு பரம்பரையையுமாகும். “திண்ணமாக, இறைவன் தன் அடியார்களின் நாவுமுலம் சத்தியத்தை எடுத்துரைக்கிறான்” என்ற கருத்துள்ள ஹதீஸ் ஒன்றுண்டு.

1938. இங்கே இறைவன் பேசுவதாக வரும் வாசகம் ஹதீஸ் குத்ஸியில் உள்ளதாகும். அது வருமாறு: “இறைவன் சொன்னான்: ‘என் அடியான் அவன்மீது கடமையாக்கப்பட்ட வணக்கங்களை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் என்னை அணுக விழைவதைப்போல் வேறு எவ்வழியிலும் என்னை அணுகுவதை நான் விரும்புவதில்லை; என் அடியான், நான் அவனை நேசித்தாலன்றித் தன் இஷ்டப் பூர்வமான வணக்கங்களின்மூலம் மட்டும் என்னை அணுகிவிட முடியாது. அவனை நான் நேசிக்கத் தொடங்கியதும் அவன் என்னால் கேட்கும் அவனுடைய காதாகவும், என்னால் காணும் அவன் கண்ணாகவும், என்னால் பேசும் நாவாகவும், என்னால் எடுக்கும் கரமாகவும் நான் ஆகிவிடுகிறேன்.” கடமையான வணக்கங்களை நிறைவேற்றுகையில் மெய்ஞ்ஞானி ‘பனா’ ஆனவர் ஆகவும், இஷ்டப்பூர்வமான வணக்கங்களை நிறைவேற்றுவதால் அவர் ‘பகா’ ஆனவர் ஆகவும், இறைவன்மூலம் செயல்படுபவராகவும் ஆகிவிடுகிறார்.

1939. “இறைவனுக்குச் சொந்தமானவன் அவனோடு தரிபட்டுவிடுவான்” என்ற கருத்துள்ள ஹதீஸுக்கான தத்துவப் பொருளாவது : இறைவனோடு ‘பனாவில்’ தன்னை முற்றும் இழந்தவன், ‘பகா’வில் அவனோடு இணைக்கப்பட்டவனாவான்.

1940. ஏகத்துவ உணர்வு உண்டான நிலையில் தெய்வ - மானிட அம்சங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மாற்றிக்கொள்ளக்கூடியவை.

1942. இருள் - அறியாமை, அவிஸ்வாசம், பாவம் ஆகியவை களான இருள்.

1943 - 1944. இறைவனால் ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு நாமங்கள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (முன்னுள்ள 1012ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரை காண்க.) மற்றோர்க்குத் தெய்வ இயல்பின் மர்மங்களைக் கற்றுத் தரும் சம்பூரண மனிதராக ஆதம் (அலை) அவர்கள் இங்கே காட்டப்பட்டுள்ளார்கள்.

1945. ஜாடி - இறைவனையும், கிண்ணம் - ஞானியையும் குறிக்கின்றன.

1947 - 1949. சகல வெளிப்பாடுகளுக்கும் மூலஸ்தானமானது நூரெ-முஹம்மதிய்யாவாகும். சகல நபிமார்களும், நாதாக்களும் இந்த ஒளியிலிருந்தே தமது அக ஒளியைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இந்த ஒளியைப்பற்றிய விளக்கத்தை முன்னுள்ள 425ம் பாடலுக்கான விளக்கவுரையில் காணலாம்.

தலைப்பு : “உங்கள் இறைவன் . . .” . . . விளக்கம் : இந்தத் தலைப்பிலுள்ளது ஒரு ஹதீஸின் முற்பகுதிதான். அதன் பிற்பகுதி வருமாறு : “ஒருகால் அந்த மூச்சுக்களில் ஒன்று உங்களை வந்தடையலாம்; அதன்பின் நீங்கள் என்றுமே துயரடைய மாட்டீர்கள்.” இந்தத் தலைப்பில் தெய்வ உதிப்பு பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. கிட்டத்தட்ட இதே கருத்துள்ள வேறொரு ஹதீஸ் உண்டு. “அதாவது தெய்வக் கருணையின் இனிய மூச்சுக்களில் அக்கறை காட்டுங்கள். (அவை உங்களை அடைய வழி காணுங்கள்.)” சன்மார்கத்தின் கட்டாயக் கடமைகளைப் பூரணமாக நிறைவேற்றி அதுகொண்டு இவ்விதமாக வேண்டும் என்று மார்க்க அறிஞர்கள் இதற்கு விளக்கம் நல்குகிறார்கள். மௌலானா அவர்களோ மெய்ஞானியரின் ஆத்மீகப் படிப்பு, செல்வாக்கு, அருள் ஆகியவைபற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

1955. நெருப்பு - கீழான மனத்தின் இச்சாபாசங்கள்.

1958 - 1959. இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள திருகுர்ஆன் வசனம் வருமாறு : “திண்ணமாக, நாம் அந்த

அமானிதத்தை வானங்கள், பூமி, மலைகள் ஆகியவைகள் ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்று (அவற்றிடம்) கேட்டோம்; ஆனால், அவை அதைத் தாங்க மறுத்துப் பின்வாங்கிவிட்டன. மனிதன் அதை ஏற்றுக்கொண்டான். அந்தோ, அவன் அநீதிக்காரனாகவும் அறிவிலியாகவும் ஆகிவிட்டான்!” (அத். 33: வசனம் 72).

இந்த வசனத்தின் கருத்துரைபற்றி விரிவுரையாசிரியர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் உண்டு. (பௌளாவியின் விரிவுரை பார்க்க) ஞானி நஜ்முத்தீன் குப்ராவின் விரிவுரை வருமாறு : “ ‘மாபெரும் இன்பம்’ என்று (அத். 4: வசனம் 13ல்) விவரிக்கப்பட்டுள்ள இந்த ‘அமானிதம்’ என்பது உண்மையில் இறைவனில் நாஸ்தியாவதும், இறைவனில் நித்தியத்துவம் பெறுவதுமாகும். அதன்மூலம் உடனடியான தெய்வக் கருணை பொழியப்படுகிறது. இது மனிதன்மீது மட்டுமே சுமத்தப்பட்ட அமானிதமாகும். அதாவது, பிரபஞ்சத்தின் இதயமாக விளங்கும் சம்பூரண மனிதன்மீது சுமத்தப்பட்டுச் சிருஷ்டிகள் அனைத்துக்கும் அவன்மூலம் அருளப்படுகிறது. மனிதன்மீது மட்டும் பொறுப்பாக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவத்தின் (கிலாபத்தின்) மர்மம் இதுதான். மனிதன் அநீதிக்காரனாய் இருக்கக் காரணம் தன்னையே நாஸ்தியாக்கும் (தன் நப்சை பனாவாக்கும்) ஒரு பொறுப்பை அவன் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதுதான். (இதனால் தன் நப்சுக்கு அதாவது தனக்கு அவன் அநீதியிழைத்தவன் தானே!) அவன் அறிவிலியாகக் காரணம் தன்னைப் புணரும், உண்ணும், பருகும் மிருகமாகவே அவன் எண்ணியிருப்பதாலும் இந்த மிருகத் தோற்றம் வெறும் மேல் தொலிதான், ஆத்மாவே அதனுள் இருக்கும் பருப்பாகும் என்பதையும், அந்த ஆத்மாவெனும் பருப்பிலும் தெய்வக் காதலே சத்தாய் உள்ளது என்பதையும் அவன் அறியாத வனாய் இருப்பதாலுமேயாகும். உண்மையில் அவன் இறைவனின் அன்பன், இறைவனை நேசிப்பவன். இறைவனையன்றியுள்ள எதையேனும் நேசிப்பவன் தன்னை அறியாதவனாவான். தன்னை யறிந்தவனோ தன் இறைவனை அறிந்தவனாவான். இவ்விதம் இறைவனை அறிவது எந்த இணைவைத்தலுமின்றி ஏகத்துவமான நிலையிலுண்டாகும் அறிவாகும்.”

பொதுப்படையாக இந்தத் திருவசனத்துக்கு நாம் இவ்விதம் பொருள் கொள்ளலாம் : மனிதன் மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்ட ‘அமானிதம்’ இஸ்லாத்தின்மீது மெய்யுறுதி கொள்ளுதலும், இறைவனின் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலுமாம். எனவே, மெய்ஞானியர் அது மெய்விஸ்வாசத்தின் சாராம்சமான மெய்யறிவு (மஃரிபா) தான் என்கின்றனர். அல்லது மனிதன் இறைவனின்

பிரதிநிதியாக ஆக்கப்படக் காரணமாக அவனிடம் தெய்வக் கருணையினதும், அன்பினதும் உதிப்பு அருளப்பட்டது; அத்துடன், இறைவனின் கல்யாண குணங்களும் அவனில் பிரதிபலிக்கும்படி செய்யப்பட்டது. எனவே, இந்த உதிப்பே அவன் பெற்றுள்ள அமானிதம் என்பாருமுண்டு. பிரபஞ்சத்தில் இறைவனின் சொரூபத்தில் படைக்கப்பட்ட மனிதனையன்றி வேறு யாரும் எதுவும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதியுடையதாய் இருக்கவில்லை.

1960 - 1961. புலனின்ற்பங்களால் அலைக்கழிக்கப்படும் இதயத்தில், அல்லது இறைவனையன்றியுள்ள எதனுடனும் தொடர்புள்ள இதயத்தில் தெய்வ மூச்சுக்கள் ஏறமாட்டா.

1960. தெய்வீகச் சுடரின் வெளிப்பாடு எதுவும் இரண்டு தடவை ஒரேமாதிரியாக வெளிப்படுவதில்லை. அதனால், “அது வேறு தோற்றத்தில் வந்தது” என்கிறார்கள்.

ஒரு பிடி உணவு - “வயிறு நிறைந்துவிட்டால் அறிவு ஊமையாகி விடுகிறது” என்ற ஹதீஸின்படி உணவினால் உண்டான தடை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆத்மீக முரண்பாடான எண்ணங்களையும், மனிதனிடமுள்ள குறைபாடுகளையும் இது குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

1961. அதாவது, இச்சாபாசங்களாலும், இம்மையின் மோகத்தாலும் உடலுள் சுட்டிப்போடப்பட்டுள்ள பரிசுத்த ஆத்மாவை அந்தச் சிறையைவிட்டு மீட்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

அறிவிற் சிறந்த பெரியார் லுக்மான். திருகுர்ஆனில் முப்பத்தோராம் அத்தியாயமே இவர்களுடைய பெயரைத் தாங்கியதாய் இருக்கிறது. “நாம் லுக்குமானுக்கு அறிவைக் கொடுத்தது உண்மை” (வசனம் 12) என்று, பிரஸ்தாப அத்தியாயத்தில் அவர்களைக் குறித்து இறைவனே அறிவித்துள்ளான். அவர்கள் நீக்ரோ அடிமையாக இருந்தவர்கள் என்றும், ஈசாப்புக் கதைகள் என்ற கதைகளை எழுதியவர்களே அவர்கள்தாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கே லுக்மான் என்பது ஆத்மாவையாகும். உடலிச்சைகளுக்கு ஆத்மா பலியாகி வருவது இங்கே சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

1962. ஆத்மாவின்மீது சதையாகிய முள் குத்திக்கொண்டிருப்பது சம்பந்தமான உவமையை முன்னுள்ள 150 - 155ம் பாடல்களில் காணலாம்.

1963 - 1964. தெய்வீக மூலாம்சத்தையுடைய பரிசுத்த ஆத்மா உன்னுள் இருக்கிறது என்பதையும், அதுவே உண்மையான அகம் என்பதையும், இந்த ஜடதத்துவ ஜீவிதத்தால் உண்டான பிரமையே முள் என்பதையும் அறியக்கூடிய அகத் திருஷ்டி உனக்கு ஏற்பட வில்லை. தாவர வர்க்கத்தில் முள் என்பது மிகவும் அடித்தளத் திலுள்ள உயிராகும்; பேரிச்சம்பழம் மிகவும் உன்னதமான படித்தரத்திலுள்ளதாகும்.

1966. ஓட்டகம் - உடல். அதன்மீது சவாரி செய்பவர் - ஆத்மா. முஸ்தபா நபி (ஸல்) அவர்களுக்குப் பிறந்த ஒருவர் - ரூஹை - முஹம்மதிய்யாவிலிருந்து உண்டான மனிதன் ஒருவன். ரூஹை முஹம்மதிய்யா - சிருஷ்டிக்கப்பட்ட யாவுக்கும் மூலாதாரமாகும்; சகல ரூஹுகளுக்கும் (ஆத்மாக்களுக்கும்) அது தந்தையாகும். "நான் இறைவனின் ஒளியாவேன்; மெய்விஸ்வாசிகள். என் ஒளியிலிருந்து உண்டானவர்களாவர்" என்று நபிபெருமானார் அருளியுள்ளார் கள்.

1972 - 1991. 'தான்' என்னும் முள்ளை அகற்றுவதெப்படி? அதன்பின் ஒன்றுபடுத்தும் இயல்பால்தான் அது சாத்தியமாகும். இத்தகைய அன்புடையாரில் மகா உன்னதமாக நின்றிலங்கியவர்கள் நபிபெருமானாரே ஆவார்கள்.

1972. நபிபெருமானார் அன்னை ஆயிஷாவை அவருடைய சிவந்த நிறம் காரணமாக 'ஹுமைரா' என்று அழைப்பதுண்டு. இங்கே மௌலானா அவர்கள் தெய்வீக ஜீவனையே இவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார்கள். காதலன் காதலியுடன் சல்லாபிப்பதுபோல, மெய்ஞானி தெய்வீக ஜீவனோடு உறவு கொண்டுள்ளார். "பெண்ணில் இறைவனைக் காண்போர் அவனை மிகப் பரிபூரண மாகத் தரிசிப்போராவர்" என்று ஷைகுல் அக்பர் இப்னுல் அரபி (ரஹ்) அவர்கள் தங்கள் 'புஸுலி'ஸில் எழுதுகிறார்கள்.

1973. சூனியக்காரன் தன் சொல்படி நடக்க வைக்க விரும்பும் மனிதனுடைய பெயரைக் குதிரை லாடத்தில் எழுதி, அதை நெருப்பில் போட்டு மந்திரோச்சாடனம் செய்வானாம். இரத்தச் சிவப்பாகச் சூடேறிய லாடம், அதேபோன்ற உணர்ச்சியை அதன்மீது பேர் எழுதப்பட்டிருப்பவன் மனத்திலும் உண்டாக்கி அவனைச் சூனியக்காரனுக்கு வசப்பட்டவனாக்குமாம். இந்தப் பின்னணியில், இந்தப் பாடலின் பொருளாவது : "உன் அழகால் நான் வசமாகி, உனக்கு அருகில் ஈர்க்கப்படுவதற்கான மந்திரோச் சாடனத்தைச் செய்! அதன்மூலம் பரிசுத்தக் காதலின் சுடரொளி என் உடலியல்பு என்ற மலையை ஊடுருவிச் சென்று அதை முற்றும்

ஆத்மீகமானதாக ஆக்கட்டும்.” ஞான நாதர்களின் சடலங்கள் இதன்மூலம் பரிசுத்தமாகவே இருப்பதைப் பின்னுள்ள 2000ம் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

இதற்கு முந்திய பாடலுக்கும் இதற்கும் கீழ்க்காணும் விதமாக வியாக்கியானம் செய்வோரும் உண்டு: “உடலின் இயல்புகளை அனுபவப்பூர்வமாக அறிந்துகொள்வதற்காகவே நபிபெருமானார் ‘லாஹூத்’ என்ற தெய்வத் தன்மையின் தளத்திலிருந்து ‘நாஸூத்’ என்னும் மனிதத் தன்மையின் தலத்துக்கு இறங்கிவந்தார்கள். அப்படி இறங்காமல் அவர்கள் தங்கள் லக்ஷியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. எனவே, அவர்கள் ஹுமைராவின் வனப்பினால் பரவச மடைய விழைந்தார்கள். மெய்ஞானம் என்ற ரத்தினங்களையும், சத்தியத்தின் மர்மங்கள் என்ற வைடுரியங்களையும் மனிதனுக்குப் புலனாகும் பல்வேறு வர்ணங்களிலும், படிவங்களிலும் வெளியிடுவதற்காகத் தெய்வீக உலகிலிருந்து அவர்கள் கீழே கொண்டுவரப் பட்டார்கள்.” இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் ‘ஹுமைரா’ என்பதற்கு ஜடதத்துவ அழகு (ஹுஸ்னு; இதற்கு எதிரிடையான ஜமால் என்பது பரிபூரணப் பேரழகாகும்) என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், அப்படியும் அடுத்த பாடலில் ‘ஹுமைரா’ வென்பது தெய்வீக ஜீவனையே குறிப்பதாக வருவதால் நாமும் மேலே முதலில் சொன்ன பொருள்தான் அத்துடன் இணைந்து வருவதாயுள்ளது.

1976. உலர்ந்த தன்மையும் ஈரமான தன்மையும் கலந்த ஜீவன் - ரூஹை ஹைவானி என்னும் மிருக ஜீவன் இது. இது சூக்கும உடல் (ஜிஸ்ம லதீப்) எனப்படும். இது இதயத்தில் தொடங்கி இரத்தக் குழாய்மூலம் மூளையை அடைகிறது. இதற்கு உடலின் இயல்புகள் இருப்பதால் இதுவும் உலர்ந்த தன்மை, ஈரம், சூடு, குளிர்ச்சி ஆகிய இயல்புகளை உடையவையான பூதங்களால் ஆனது என்பதே பொருத்தமாகும்.

1978. மனித ஜீவன் (ரூஹை இன்ஸானி) இறைவனிடமிருந்து நேரடியாக வருவதாகும். சம்பூரண மனிதனில் அது நன்மை நிறைந்த ஆத்மாவாக, உலகம் முழுவதுக்கும் நன்மை நிறைந்த ஆத்மாவாக, உலகம் முழுவதுக்கும் நன்மை அருளுவதாக இருக்கிறது.

தன்னகத்தே நன்மையானதை அடையப்பெறாதவன் நிரந்தரமான இன்பத்தை அடைய முடியாது.

1980. ஆத்மலோகத்தில் இறைவனிடம் செய்துகொடுத்த ஒப்பந்தப்படி (திருகுர்ஆன் அத். 7: வசனம் 172 பார்க்க.) முற்றும்

நடப்பதன்மூலம் கீழான இயல்புகளை இழந்தவனாகி, பரிபூரண நன்மையும், அன்புமான ஜீவனின் இயல்பை நீ அடையப் பெற்றவனாகிறாய். (சர்க்கரை பரிபூரண நன்மையும் அன்புமான ஜீவன். அதன் இயல்பைப் பெறும் ஆத்மாவும் அதுபோன்றதே யன்றோ!)

1982. பகுத்தறிவு - ஏன் எப்படி என்ற விவாதச் சர்ச்சையில் மூழ்கடிப்பதாகும். எனவே, அது ஷைத்தானின் குணமாகவும், ஆதமின் குணமான அன்புக்கு நேர் எதிரிடையானதாகவும் பேசப்படுவதுண்டு.

1983. பகுத்தறிவு இயல்பில் அமரர்களைப்போல் வானுலகின் பரிசுத்த வெளிச்சம் போன்றதாகும். ஆனால், அதனுடைய 'தான்' என்ற அகந்தை அந்த அமரனை ஷைத்தானாக ஆக்கிவிட்டது.

1984. மெய்யறிவு சம்பந்தப்பட்டவரை பகுத்தறிவால் ஒன்றும் சொல்ல முடிவதில்லை; அதை மறுத்து வேண்டுமானால் பேசும்.

1985. "மரணிக்குமுன் மரணமடை" என்ற ஹதீஸ் டீக்கேற்ப, தன் உடல் மரணிக்குமுன் 'தான்' என்பதன் விஷயத்தில் அது மரணித்ததாக - தன்னை அழித்ததாக - ஆக்காததால் அது இவ்வித நிலையை அடைந்தது.

1986. ஜீவன் - முஹம்மதின் ஒளி அல்லது ஜீவன் அல்லது யதார்த்தம். இதிலிருந்து சகல நபிமார்களும் மெய்ஞானியரும் உதிப்பை அடையப்பெறுகின்றனர்.

ஹஜ்ரத் பிலால் (ரலி) அவர்களைத் தொழுகை அழைப்புக் குரல் எழுப்பச்சொல்லி, அந்த ஒலியில் நபிபெருமானார் தங்கள் கவலைகளை மறந்து பரவசமாவதுண்டு. ஹஜ்ரத் பிலால் (ரலி) இஸ்லாமிய உலகின் முதல் 'முஅத்தீன்' (தொழுகை அழைப்புக் குரல் எழுப்புபவர்) ஆவார்கள். நீக்ரோவான இவர்கள் ஆரம்பகால முஸ்லிம்களுள் ஒருவராய் இருந்து பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள்.

1989 1991. கைபர் சண்டையில் வெற்றிபெற்றுவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த முஸ்லிம்கள் இரவின் பின்னேரத்தில் வழியில் தங்கினர். அங்கே இந்தப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட சம்பவம் நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த இரவில் அங்கே பாடி வீட்டில் பெருமானாருக்குக் கிடைத்த ஆத்ம இன்பத்தை மௌலானா அவர்கள் இறைவனோடு ஆத்மா மணம் புரிந்து கொண்டதாகக் கற்பிக்கிறார்கள்.

1992 இறைவன் காதலன் ஆகவும், காதலியாகவும் இருக்கிறான். எந்த அம்சத்தில் அவனை நோக்குகிறோமோ அதற்கேற்ற தோற்ற முடையவனாய் அவன் விளங்குகிறான்.

1996 - 1997. பரிபூரண நன்மையானவனான இறைவன் சம்பந்தப்பட்டவரை எதுவுமே முற்றும் தீமையானதாய் இல்லை. ஒரு பொருளில் அதை நன்மையானதாக்கும் நல்லியல்பு ஏதும் இல்லையாயின், அது தீமையானதாய் இருக்கிறது; அந்த இயல்பு அதில் வெளிப்பட்டால் அது நன்மையானதாய் விளங்குகிறது. இறைவன் எதையுமே ஒரு நோக்கமின்றிச் சிருஷ்டிக்கவில்லை. தீமை உண்டென்பது இறைவனுடைய சர்வ சக்தத் தன்மையையும், அவன் இயல்பிலுண்டான வரம்பற்ற சம்பூரணத் தன்மையையும் காட்டுவதாகும். ஆனால், அவன் சகல செயல்களையும் அவை செயல்கள் முறையிலேயே சித்தப்படுத்துகிறான், உத்தரவிடுகிறான், சிருஷ்டிக்கிறான். எனினும், அவற்றை நன்மையானவை அல்லது தீமையானவை என்று அவன் சித்தப்படுத்தவோ, உத்தரவிடவோ, சிருஷ்டிக்கவோ செய்வதில்லை. இவை மார்க்க அடிப்படையில் ஆதரிக்கப்பட்ட, அல்லது புறக்கணிக்கப்பட்ட செயல்களுக்கு இறைவனாலோ நம்மாலோ கொடுக்கப்பட்ட பெயர்கள்தாம். விஸ்வாசமற்ற தன்மை இறைவனால் கட்டளையிடப்பட்டதாய் இருக்குமாயின் ஞானமாகும்; ஆனால், மனிதர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையோ அது இறைவனின் சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமை யும், பெரும் பாவமுமாகும்.

2002. நர்த் என்ற விளையாட்டில் ஒரு வட்டம் எண்களின்மீது வீசப்படும். அது எந்த எண்ணில் விழுகிறதோ அது விளையாடுபவன் கணக்கில் கூட்டப்படும். அதில் சில எண்கள் எந்த மதிப்புமற்ற கற்பனை எண்களாயும் இருப்பதுண்டு. இவையே இங்கே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டன.

2003. ஞானியரின் மேனி தெய்வீகமான பரிசுத்தத்தையும், அழகையும் பெற்றுவிட்டது. உப்பு என்பது ஆத்மீகப் புத்துயிருக்கான சின்னமாகும்.

2004. நபிபெருமானாரின் அழகையும், அவர்களுடைய மொழி நயத்தையும் குறிக்கும் இரண்டு ஹதீஸ்கள் வருமாறு: “என் சகோதரர் யூஸூப் (புறத்தில்) என்னைவிட அதிக அழகுடையவர்களாயிருந்தார்களாயினும், (அகத்தே) நான் யூஸூபைவிட அதிக அழகுடையவனாய் இருக்கிறேன்.” “நான் அரசிகள் யாவரிலுமே மிகுந்த சொல்வன்மை மிக்கவனாவேன்.”

2005. நபிபெருமானாரின் அத்தகைய வாரிஸ்கள் - ஹகீகத்தெ முகம்மதிய்யாவின் வாரிஸ்கள் - சம்பூரணம்பெற்ற ஞானநாதர் களாவர்.

2006. இதே கருத்தை முன்னுள்ள 405 - 406 -ம் பாடல்களில் காணலாம். மெய்ஞானியர் கீழானவர்களுடைய பார்வையில் படாமல் மறைந்திருக்கின்றனர். அவர்களைக் காண்பதற்கு நீ இடம் என்ற சமவெளியைவிட்டு வரம்பற்றதைப் பற்றிய தியானத்தில் லயித்தவனாக வேண்டும். அங்கே (இடமற்றதில்) முன்னே, பின்னே என்பதெல்லாம் ஏது? ஆனால், இட வரம்புக்குள் இருந்துகொண்டு 'முன்'னையும் பின்னையும் பற்றி யோசிக்கும் ஆத்மா, (பிராணி ஆத்மர்) இவ்வித நிலையை அடைவது எப்படி?

2010. சாரத்தில் மனிதன் ஸ்தூலமற்றவன்; அவனுடைய ஆத்மா புறத்தே ஜீவிதமற்றதாய் இருப்பதால் சகல இடவரம்புகளையும் கடந்ததாய் இருக்கிறது.

2011. அதாவது, உன் ஜீவிதத்தில் நான் என்பது இறைவனை நோக்கிச் செய்யப்படும் பிரயாணமாகும். நீ உன் இதயத்தைத் திறந்து இறைவனின் உதிப்பை ஏற்கத்தயாராயின் அவன் அந்த உதிப்பெனும் மழையை உன்மீது பொழிய எப்போதும் ஆயத்தமாகவே இருக்கிறான்.

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that this is crucial for ensuring transparency and accountability in the organization's operations.

2. The second part of the document outlines the various methods and tools used to collect and analyze data. It highlights the need for consistent and reliable data collection processes to support informed decision-making.

3. The third part of the document focuses on the role of technology in data management and analysis. It discusses how modern software solutions can streamline data collection, storage, and reporting, thereby improving efficiency and accuracy.

4. The fourth part of the document addresses the challenges associated with data management, such as data quality, security, and privacy. It provides strategies to mitigate these risks and ensure that data is used responsibly and ethically.

5. The fifth part of the document concludes by summarizing the key findings and recommendations. It stresses the importance of ongoing monitoring and evaluation to ensure that data management practices remain effective and aligned with the organization's goals.

6. The sixth part of the document provides a detailed overview of the data collection process, including the identification of data sources, the design of data collection instruments, and the implementation of data collection procedures.

7. The seventh part of the document discusses the various methods used for data analysis, such as descriptive statistics, inferential statistics, and qualitative analysis. It explains how these methods are used to interpret the data and draw meaningful conclusions.

8. The eighth part of the document focuses on the presentation of data, including the use of tables, charts, and graphs. It provides guidelines for creating clear and concise reports that effectively communicate the results of the data analysis.

9. The ninth part of the document discusses the importance of data security and privacy. It outlines the measures that should be taken to protect sensitive data from unauthorized access and ensure compliance with relevant regulations.

10. The tenth part of the document concludes by emphasizing the value of data in driving organizational success. It encourages the organization to continue to invest in data management and analysis to gain a competitive edge in the market.

இதுவரை வெளியாகியுள்ள எமது பிரசுரங்கள்

முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கான தலைமைத்துவப்
பயிற்சி வழிகாட்டி

- கலாநிதி ஹிஷாம் அல் தாலிப்

நிராகரிப்புக்கும் தீவிரவாதத்துக்கும் மத்தியில்
இஸ்லாமிய எழுச்சி

- கலாநிதி யூஸுப் அல்-கரளாவீ

ஹதீஸ் முறைமையும் கிரந்தங்களும்

- கலாநிதி முஹம்மத் முஸ்தபா அல்-அஸமி

பிலால் (ரலி)

- எச். ஏ. எல். க்ரெய்க்

குர் ஆனும் ஸுன்னாவும்: கால-இட பரிமாணங்கள்

- கலாநிதி தாஹா ஜாபிர் அல்-அல்வானீ

மூலாதார நூல்களின் அடிப்படையில்

முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது வாழ்வு

- கலாநிதி மார்டின் லிங்ஸ்

இஸ்லாமிய உலகின் எதிர்காலம்

- மாநாட்டுப் பேருரைகள் :

கலாநிதி மஹ்தி-அல்-மன்ட்ஜிரா; மஹாதிர் முஹம்மத்;
பேராசிரியர் ஷெய்க் அலி; ஸெய்யித் ஜமாலுத்தீன்-அல்-அப்கானீ

பாரஸீ கப் பெருங்கவிஞர்கள்

- ஆர். பீ. எம். கனி பீ. ஏ. பீ. எல்.

இஸ்லாமிய சட்டவியலில் பெண்களின் சாட்சியம்

- கலாநிதி தாஹா ஜாபிர் அல்-அல்வானீ

சர்வதேச உறவுகள் பற்றிய இஸ்லாமிய கோட்பாடு

- கலாநிதி அப்துல் ஹமீத் அ. அபூஸுலைமான்

மகாகவி இக்பால்

- ஆர். பீ. எம். கனி பீ. ஏ. பீ. எல்.